

Giới thiệu Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2

Thể Loại: Lăng Mạn, H, Ngọt, lúc đầu hơi ngược một chút sau sẽ Sủng và sủng luôn

Ngày viết và hoàn: 30/7/2018-12/1/2019

Nhân Vật Chính: Dương Thế Bảo, Tống Nguyệt Hàn(Triệu Lãnh Tĩnh)

Từ nhỏ khi cô năm tuổi còn hẳn mười tuổi, cả hai đã cùng thề nguyện khi lớn lên sẽ lấy nhau, nhưng số phận đầy drama khiến cô và hẳn phải xa cách nhau một khoảng thời gian dài.

Cô lại mất đi phần ký ức của mình, nhưng hẳn vẫn nhớ tất cả hình ảnh của cô lúc cười lúc hờn dỗi, hẳn nhận ra cô nhờ sợi dây chuyền mẹ hẳn đã đeo cho cả hai người để kết nối hai trái tim, gặp lại cô nhưng giờ như là hai người xa lạ bên cạnh cô đã có người khác bảo vệ che chở không phải hẳn.

"Anh giữ thân mình lâu nay để đợi em về đây em biết không?"

"Anh là ai? Tôi không phải Hàn Nhi của anh đồ biến thái tránh ra!!!"

"Tôi chỉ biến thái với em"

Lần này hẳn sẽ không để cô vụt mất nữa, bắt cô phải chấp nhận hẳn từ thô bạo đến ôn nhu dịu dàng, khi thấy hẳn cảm giác quen thuộc dâng lên nhưng hẳn là ai? có quan hệ gì? sao trong ký ức của cô lại không nhớ gì cả?

"Sự dịu dàng này chỉ dành cho em, vì anh yêu em"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lời hứa

Trong một khu vườn của gia đình nhà Dương Thế Minh, trong khi hai vợ chồng còn trong bếp nấu nướng thì ngoài vườn hai đứa trẻ đáng yêu đang rượt đuổi nhau.

Tiếng cười đùa giòn tan của chúng, cậu nhóc lanh lợi này là Dương Thế Bảo ba mẹ hay gọi là Tiểu Bảo còn cô bé có nụ cười tỏa nắng này là Tống Nguyệt Hàn là cô con gái bé bỏng của Tống Xuân Lăng và Tô Nhan.

Tiểu Bảo năm nay đã được mười tuổi ba mẹ của cậu rất muốn sinh thêm cho cậu một người em nhưng có lẽ số phận nên mãi vẫn chưa thể sinh được.

Tiểu Bảo thường ngày loay hoay ở nhà chơi với ba mẹ đến trường vẫn có nhiều bạn bè nhưng cậu lại cảm thấy tủi thân vì không có em như những bạn khác.

Từ khi Nguyệt Hàn được sinh ra cậu mừng đến nỗi xuyết nhảy bổ vào người của cô bé rồi, cứ thế Nguyệt Hàn lớn lên trong vòng tay yêu thương của ba mẹ và có cả Tiểu Bảo nữa.

Nguyệt Hàn có hai má phúng phính đáng yêu, môi đỏ đỏ như quả cherry nhìn mà muốn cắn thừa hưởng nét đẹp của ba lẫn mẹ cứ như một thiên thần nhỏ vậy.

Ngày ngày Nguyệt Hàn thường được Xuân Lăng đưa đến nhà của Dương Thế Minh cho có người làm bạn với Tiểu Bảo hai đứa thân nhau vô cùng đùa giỡn nghịch ngợm rồi lại giận nhau rồi cũng làm hòa nhau, đúng là trẻ con.

"Anh Tiểu Bảo đồ anh hái được bông hoa lấp lánh trên bầu trời đó"

"Hàn Nhi à... đó không phải hoa mà là mặt trời, rất nóng chúng ta không thể đến gần không thể chạm vào đâu vì khoảng cách nó rất xa, nóng đến nỗi có thể bị thiêu cháy đó"

"Vậy sao? Em muốn có một thứ lấp lánh như thế, thật là đẹp"

"Con muốn thứ lấp lánh sao?"

Hoàng Ngọc Niệm từ xa mang đến đĩa bánh gato thơm ngon mà cả hai rất thích, làm Tiểu Bảo và Nguyệt Hàn chạy đến mừng rỡ.

"Bánh gato con cảm ơn bác gái"

"Ăn từ từ thôi anh có giành với em đâu mà ăn lắm thế?"

"Tại bánh ngon quá" trên miệng cô bé dính một ít bánh thế là Tiểu Bảo lấy khăn lau vết bánh trên miệng Nguyệt Hàn.

"Nghe nói con thích thứ lấp lánh?"

"Dạ con muốn có thứ như thế" Nguyệt Hàn chỉ tay lên bầu trời ý nói mặt trời đang lấp lánh chiếu sáng kia.

"Hàn Nhi con nhìn xem, thích không?"

Hoàng Ngọc Niệm lấy ra hai sợi dây chuyền vô cùng lấp lánh hình như là một đôi, một viên ngọc màu lục khi đưa ra ngoài ánh nắng nó bắt đầu chiếu sáng vô cùng đẹp.

"Woa đẹp quá"

"Đây là dây chuyền cặp được thiết kế riêng cho hai đứa đây chỉ có hai sợi duy nhất"

"Tuyệt quá mẹ ơi" Tiểu Bảo chạy đến bên Hoàng Ngọc Niệm, cả hai mắt sáng lên nhìn hai sợi dây chuyền sáng lên khi để cạnh nhau.

"Cái này hai đứa nhớ không được tháo ra nghe không?"

"Dạ" cả hai cùng đồng thanh.

Hoàng Ngọc Niệm đeo vào cho Tiểu Bảo và Nguyệt Hàn, Dương Thế Minh đi ra mang theo một chiếc bánh khác để cho cả hai cùng ăn kéo Hoàng Ngọc Niệm vào lòng nhìn Tiểu Bảo và Hàn Nhi vui vẻ.

"Nói không chừng sau này nó là con dâu của mình đấy!!!"

"Em cũng nghĩ vậy"

Trong lúc hai đứa trẻ đang chơi đùa vui vẻ, thì đột nhiên không biết Tiểu Bảo đã làm gì mà cô bé Nguyệt Hàn dỗi bĩu môi trông cực kì đáng yêu.

"Em giận anh Tiểu Bảo rồi"

"Thôi mà, đừng giận mai anh đưa Hàn Nhi đi khu vui chơi mua kem cho Hàn Nhi ăn chịu không?"

"Hứa nha..."

"Được, mà không giận anh nữa sao?"

"Hết rồi, thương anh Tiểu Bảo nhất"

Đúng là trẻ con dễ giận lại dễ quên là vậy chỉ cần có đi chơi hoặc ăn uống hay có đồ chơi là dễ được liền, Tiểu Bảo đúng là biết ý của Hàn Nhi.

"Hàn Nhi, sau này lấy anh nha"

"Lấy là sao vậy anh?"

"Nghĩa là sau này em sẽ là của anh, khi lớn anh với em sẽ sống chung một nhà như ba mẹ anh vậy đấy"

"Vậy hả? Em thương anh Tiểu Bảo lắm nên em cũng muốn lớn lên ở chung với anh"

"Vậy em đồng ý rồi nha"

"Ừ, em đồng ý" Nguyệt Hàn ôm lấy Tiểu Bảo cười, cậu cũng không kém rất vui vậy là cậu sẽ không cô đơn nữa.

Nguyệt Hàn đưa tay lên ghé tay với Tiểu Bảo như một lời hứa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hẹn hò

Chiều hôm đó Xuân Lãng lái xe đến đón Nguyệt Hàn về, tối đó Nguyệt Hàn ở trong phòng tìm váy đẹp để ngày mai mặc Tô Nhan ngạc nhiên tất cả đồng quần áo đang nằm dưới sàn.

Tác phẩm này chính là của con gái yêu của cô bày ra, lắc đầu ngán ngẩm đi vào.

"Hàn Nhi... con làm gì bừa bộn thế?"

"Con tìm váy đẹp để mai đi chơi với anh Tiểu Bảo"

"Thế à? Để mẹ tìm cho có phải cái váy này không?"

Tô Nhan lấy ra một cái váy màu hồng phấn được đính cái nơ trước ngực chiếc váy là quà sinh nhật của Tiểu Bảo đã tặng cho Nguyệt Hàn năm rồi.

Nguyệt Hàn thường mặc vào những dịp đi chơi với Tiểu Bảo thôi, Nguyệt Hàn thích chiếc váy này lắm một phần là dễ thương một phần là do Tiểu Bảo tặng.

"Mẹ ơi... nay bác gái tặng cho con sợi dây này nè mẹ xem đẹp không?" Nguyệt Hàn lấy sợi dây chuyền ra khoe với Tô Nhan.

"Rất đẹp con nhớ giữ kĩ đừng để mất nghe không?"

"Dạ, anh Tiểu Bảo cũng có một sợi giống con"

"Hai đứa đeo cặp sao? Dễ thương thật"

Chọn váy xong Nguyệt Hàn xếp gọn lại để ở trên bàn để ngày mai mặc đi chơi cùng với Tiểu Bảo nữa chứ.

"Con ngủ sớm đi!! Để mai có sức mà đi chơi chứ đúng không?"

"Dạ"

Nguyệt Hàn ngoan ngoãn lên giường nằm ngủ, còn về phía Tiểu Bảo cậu đang chuẩn bị một món quà để tặng cho Nguyệt Hàn ngày mai cậu muốn ngày mai là ngày hẹn hò đầu tiên của hai đứa.

Là một con gấu rất dễ thương được để trong một chiếc hộp gói khá kĩ chiếc hộp màu hồng phấn mà Nguyệt Hàn thích.

"Con trai đang làm gì đó?" Hoàng Ngọc Niệm đi vào phòng thấy cậu cặm cụi không biết đang làm gì.

"Con đang chuẩn bị quà cho Hàn Nhi, mà mẹ mai cho con đưa Hàn Nhi đi khu vui chơi nhé?"

"Hẹn hò riêng tư sao?" Hoàng Ngọc Niệm châm chọc làm cho Tiểu Bảo xấu hổ đỏ mặt.

"Dạ..."

"Hahaha con trai mẹ biết yêu rồi sao?, thôi đi ngủ sớm để mai còn có sức đi chơi chứ?"

"Dạ... mẹ ngủ ngon"

Sáng hôm sau Xuân Lãng đưa Nguyệt Hàn đến khá sớm vì Nguyệt Hàn cứ đòi đi sớm trong lúc anh vẫn còn đang buồn ngủ chiều con gái nên anh gắng ngồi dậy để đưa Nguyệt Hàn đi.

"Oáp~mới sớm em vẫn còn trên giường mà Hàn Nhi đã bảo đưa đến đây rồi, buồn ngủ quá em về đây" Xuân Lãng ngáp dài.

"Thôi ông tướng về ngủ thêm đi!!"

Dương Thế Minh bước ra thấy anh ngáp dài thì cười tên này lúc nào cũng vậy giờ này là chưa chịu thức bởi vậy đến tận trưa hán mới đến công ty thôi.

"Hàn Nhi... đi chơi vui nhé, baba về trước"

"Dạ bye baba"

Nguyệt Hàn chạy nhanh vào nhà thấy Tiểu Bảo đang ngồi ăn sáng cô bé ngồi cạnh cậu.

"Anh Tiểu Bảo... khi nào đi?"

"Hàn Nhi con ăn sáng chưa? Nếu chưa thì ăn rồi hãy đi"

"Con ăn rồi, con cảm ơn bác gái"

"Vậy đợi anh ăn xong anh đưa Hàn Nhi đi chịu không?"

"Dạ..."

Sau khi ăn xong Hoàng Ngọc Niệm lái xe đưa Tiểu Bảo và Hàn Nhi đến khu vui chơi, định đi theo công viên hai đứa nhưng Tiểu Bảo lại muốn đi riêng biết ý của cậu nên cô cũng để cho hai đứa đi.

Đưa cho cậu điện thoại để khi nào về thì gọi, Tiểu Bảo đưa Hàn Nhi đi khu vui chơi hết trò này lại tới trò khác mệt rồi cậu đưa Hàn Nhi đi ăn bánh gato mà cả hai rất thích.

Nhưng Nguyệt Hàn lại cảm thấy thiếu gì đó, đúng rồi là kem Tiểu Bảo hứa mua kem cho cô bé mà.

Lúc sáng đi sớm quá Tiểu Bảo chợt nhớ ra đã để quên món quà ở nhà, thôi đành đợi khi nào đi chơi về tặng sau vậy.

"Hôm nay xem như là ngày hẹn hò đầu tiên của hai chúng ta nha"

"Dạ... nhưng em muốn ăn kem"

"Được rồi, anh đi mua kem cho em ngay"

Tiểu Bảo đi đến cửa hàng kem mua hai cây kem một là socola cho cậu và dâu cho Nguyệt Hàn.

Khi thấy cậu quay lại cầm hai ly kem cô bé vui mừng chạy đến.

"Cho em đây"

"Cảm ơn anh.."

Hôm nay là ngày đáng nhớ của Tiểu Bảo và Nguyệt Hàn, cả hai trông rất vui vẻ cùng nhau ăn kem cùng đi chơi trò chơi cùng đi dạo quanh công viên Nguyệt Hàn hôm nay rất vui nga...

Nụ cười trên môi khiến cho cậu đờ người vì quá đáng yêu, cậu bước đến hôn khẽ lên má phúng phính của Nguyệt Hàn, cô bé thì không biết gì nhưng cậu lại đỏ cả mặt lên dặt tay Nguyệt Hàn đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Lạc mất nguyệt hàn

Cũng gần trưa Tiểu Bảo đưa Nguyệt Hàn đến chỗ xiếc bên đường khá là đông, Tiểu Bảo cố chen vào bên trong vô tình bị vụt tay của Nguyệt Hàn.

Cứ tưởng Nguyệt Hàn đang ở cùng cậu xem xiếc, nào ngờ Nguyệt Hàn lạc tay cậu đi đến bên chiếc xe của gánh xiếc, do là trẻ con mà nên khi cô bé thấy đồ chơi bên trong ngập tràn màu hồng thì mắt sáng lên quên đi tìm Tiểu Bảo mà chạy lên xe chơi.

Sau khi kết thúc Tiểu Bảo vỗ tay sau đó lại nhìn sang định hỏi Nguyệt Hàn định đi đâu nữa nhưng nhìn sang thì toàn là người là không có bóng dáng gì của Nguyệt Hàn nữa.

"Nguyệt Hàn" Tiểu Bảo xanh cả mặt luồn qua khối đám đông chạy khắp nơi tìm cô bé nhưng không thấy đâu.

Tiểu Bảo nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Ngọc Niệm, hai tay cậu bắt đầu run lên vì sợ, cậu đã lạc Hàn Nhi rồi cậu phải làm sao đây? Là tại cậu không giữ chặt tay của Nguyệt Hàn.

Tiểu Bảo đứng đấy trách bản thân mình thì tiếng của Hoàng Ngọc Niệm vang lên bên tai.

"Mẹ nghe đây"

"Mẹ... mẹ... mẹ... ời.. Hàn.. Hàn Nhi.... bị lạc mất rồi" giọng nói có phần run run như sắp khóc.

"Sao? Con nói gì Hàn Nhi bị lạc? Con đang ở đâu để mẹ gọi cho ba với hai bác gái"

Khi nghe tin này cô cũng hoảng hốt không thua gì Tiểu Bảo.

"Con đang ở khu S"

"Được... đợi... mẹ, mẹ đến ngay"

Tiểu Bảo đứng một mình ở đây cầm lấy sợi dây chuyền thắm cầu nguyện cho tìm được Nguyệt Hàn nếu mất cô bé cậu mãi mãi không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

Hoàng Ngọc Niệm gọi cho Dương Thế Minh và Xuân Lãng tất cả mọi người đều lo lắng, hoảng hốt chạy đi tìm Nguyệt Hàn.

Xuân Lãng vừa gọi cho Tô Nhan báo Nguyệt Hàn bị lạc mất thì chén trà trên tay cô buông lỏng làm rơi xuống nền đất vỡ thành nhiều mảnh, tim của Tô Nhan như muốn nhào ra ngoài.

"Hàn... Hàn.. Hàn Nhi..." cô khụy xuống đất mảnh vỡ khứa vào tay cô.

"Tô Nhan.. có chuyện gì với em đây, em ở đây đừng bị làm sao nhất định anh sẽ tìm Hàn Nhi về, ngoan đừng sợ"

Tô Nhan không thể ở yên đây đợi tin được cô lái xe nhanh đến chỗ của Tiểu Bảo cùng mọi người tìm Nguyệt Hàn nhưng tất cả chỉ là vô vọng không có bóng dáng của Hàn Nhi.

Xuân Lãng cho người lật tung cả thành phố để tìm Nguyệt Hàn nhưng kết quả chỉ là co số không, Tô Nhan vì quá đau lòng mà ngất đi đang được cấp cứu trong bệnh viện.

"Tất cả là lỗi của con, nếu con không đưa Hàn Nhi đi thì sẽ không xảy ra chuyện này" Tiểu Bảo ôm lấy Hoàng Ngọc Niệm khóc lớn.

"Không phải lỗi của con... lỗi ở người lớn chúng ta đã sợ y để cho hai đứa đi một mình, lỗi tại mẹ.."

"Đại tẩu, tẩu đừng trách mình nữa... em sẽ cho người dân thông báo tìm con bé, và sẽ đến đồn cảnh sát để họ tìm"

Xuân Lãng cũng lo lắng, đi tới đi lui sau đó cũng đi vào phòng bệnh của Tô Nhan, hiện tại Hoàng Ngọc Niệm và Tiểu Bảo không dám vào để đối diện với Tô Nhan.

Dương Thế Minh đứng cạnh an ủi hai mẹ con ôm lấy hai người vào lòng, "chuyện này không phải chúng ta muốn, anh sẽ cho người đi tìm con bé hai mẹ con đừng khóc"

"Ba ơi... tại con... là tại con" Tiểu Bảo ôm chặt lấy Dương Thế Minh khóc lớn.

Còn về phía Nguyệt Hàn khi cô bé định ra thì phát hiện chiếc xe này không còn ở chỗ khu vui chơi nữa mà đang dừng ở một nơi xa lạ.

Xe chạy tấp nập, Nguyệt Hàn lúc này mới lo sợ bước xuống chạy khắp nơi để tìm Tiểu Bảo.

Nhưng không thấy dòng người bắt đầu đông hơn chỉ có một mình Nguyệt Hàn cô độc đứng giữa dòng người này và xe cứ thế mà lướt qua nhanh như chớp.

Nguyệt Hàn khóc lớn, đi lang thang khắp nơi đó mặc cho cô bé khóc mọi người vô tình cứ thế lướt qua không để ý gì đến Nguyệt Hàn.

Không để ý Nguyệt Hàn đã đi qua đường mà không để ý chiếc xe đang lao đến, chiếc xe thắng lại nhưng vẫn không kịp dừng phải Nguyệt Hàn làm cô bé té lăn ra đất.

Lúc này mọi người mới đổ xô đến chiếc xe đó nhanh chóng chạy khỏi hiện trường những người xung quanh đó quay quanh Nguyệt Hàn và đưa vào bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hàn nhi.... Em ở đâu?

Khi Nguyệt Hàn bị chiếc xe đó đâm trúng thì té xuống nền đất máu trên đỉnh đầu cô bé tuông ra phủ lên gương mặt đơn thuần này.

"KHÔNG..."

Tiếng hét chói tai này là của một chàng trai hấn đang nằm trên giường ngủ, trong giấc mơ hắn thấy Nguyệt Hàn khắp người toàn là máu, ngồi dậy thờ đốc.

"Giấc mơ này vẫn cứ ám ảnh mình" Hắn vò đầu mình sau đó nhìn lên đồng hồ, đến giờ rồi.

Hắn là Dương Thế Bảo là một bác sĩ của bệnh viện S, hắn lạnh lùng đôi mắt sắc bén dù chỉ mới bắt đầu vào bệnh viện được một năm nhưng hắn đã là bác sĩ giỏi nhất ở đây.

Khoác chiếc áo somi trắng lên xoắn tay áo lên đeo vào chiếc đồng hồ nổi tiếng thương hiệu Rolex của Thụy Sĩ.

Đi đến giường ngủ nhìn con gấu bông nằm trên giường hắn không còn vẻ ngoài lạnh lùng nữa quay lại một vẻ mặt ôn nhu dịu dàng, ánh mắt có chút cưng chiều.

"Hàn Nhi anh đi làm nhé"

Dương Thế Bảo năm nay đã 24 tuổi, hắn đã ra riêng khi năm 17 tuổi ở một căn biệt thự mà ba hắn đã mua cho hắn, vì hắn bảo muốn tự lập.

Chiếc xe đời mới nhất của hắn lướt đi nhanh như chớp, thoáng chốc cũng đến bệnh viện.

Hắn đi thẳng vào bệnh viện, khi bước vào những y tá bước đến cúi chào hắn nhưng vẫn lạnh lùng bước đi không màn đến.

Dương Thế Bảo được mọi người biết đến là một tân băng di động chưa bao giờ nở một nụ cười với bất kì cô gái nào cả và cũng chẳng chú tâm tới những lời tỏ tình của những y tá và các bác sĩ nữ ở đây, và có người còn đồn bậy rằng hắn là gay.

"Chào bác sĩ Dương, anh ăn sáng chưa? Mình cùng đi ăn nhé?" Chỉ có một cô gái mặt dày kiên trì này đeo bám theo hắn mà thôi.

Mặt dù bị xem như là người vô hình nhưng cô ấy vẫn đi theo anh, cô là Lâm Kiều Di là một bác sĩ mới ở đây được rất nhiều bác sĩ nam thầm thương trộm nhớ nhưng mẫu bạn trai lý tưởng của cô không phải họ mà là hắn tên tân băng này.

Bước vào phòng làm việc hắn khoác lên người chiếc áo blouse trắng càng thêm nét trưởng thành nam thần trong lòng mọi cô gái, đi đến đâu mọi người đều chào hắn.

"Bác sĩ Dương, bệnh nhân lại lên con"

"Được, tôi tới liền" giọng nói có chút trầm trầm vang lên.

Sau khi làm xong việc thì hắn đi lên phòng của Hoàng Ngọc Niệm tìm cô, lúc đó Hoàng Ngọc Niệm cũng vừa định gọi cho hắn.

"Mẹ định gọi cho con đấy"

"Có chuyện gì sao mẹ?"

"À... ba con vừa gọi bảo con tối nay đến công ty nhé vì những giám đốc khác muốn biết mặt con vị chủ tịch trẻ tuổi này"

"Dạ, tối con sẽ đến, mà sao ba không gọi con?"

"Ba có gọi mà con không bắt máy có phải để điện thoại trong tủ không?"

Lúc này Dương Thế Bảo mới đưa tay vào túi áo đúng rồi hắn bỏ quên trong tủ.

"Thôi con bận gì thì đi làm đi"

"Dạ, vậy con đi đây"

Đi xuống phòng làm việc, hôm nay có lẽ bệnh viện cũng không đông lắm nhưng hắn vẫn phải thực tập với vài thực tập sinh mới tới.

"Là bác sĩ không phải dễ, nên các bạn không được để bất kì một sơ sót nào hiểu chứ? Vì đây là bệnh viện nguyên tắc rất nghiêm đặc biệt không được đi trễ, giờ bắt đầu thôi".

"Wow không ngờ được thực tập chung với bác sĩ đẹp trai này" một vài cô gái xì xầm.

"Giỏi thật..... cool ngầu quá à..."

"Hôm nay tới đây thôi, mai tiếp tục"

Hắn từ phòng bệnh đi ra vô tình bị một đứa bé đụng trúng.

"Em xin lỗi bác sĩ"

"Không sao, kem trên tay chảy cả rồi em lau đi" Dương Thế Bảo lấy ra cái khăn tay đưa cho em bé đó.

"Dạ, em cảm ơn bác sĩ"

Cậu bé đó cầm hai que kem trên tay, chạy tung tăng đến đưa cho một bé gái nhìn hình ảnh này thật giống hần và Nguyệt Hàn lúc đó càng làm nổi đau này không thể phai đi.

Năm đó tất cả là tại hần mà làm Nguyệt Hàn mất tích suốt mười mấy năm nay hần không tìm ra được chút tin tức gì của Nguyệt Hàn cả.

"HànNhi.... em ở đâu?" Hần đứng ngoài hành lang nhìn ra trời mưa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Triệu lãnh tĩnh

Ở một nơi khác trong một tiệm gà rán nhỏ, một cô gái đang say sưa trong giấc ngủ hình như đang mơ gì đó đôi môi anh đào chúm chím mỉm cười.

Trong giấc mơ cô thấy một cậu bé cầm cây que kem đem đến cho một cô bé, cô bé đó nhìn khá giống cô rồi cậu bé đó bước đến cô chỉ nhìn thấy sợi dây chuyền đang phát sáng trên cổ của cậu nhìn rất giống của cô đang đeo.

Chưa kịp gọi cậu bé đó thì đồng hồ báo thức vang lên, từ từ mở mắt ra Nguyệt Hàn vội đưa tay tắt đồng hồ sau đó ngồi dậy vệ sinh cá nhân.

"Tĩnh Tĩnh à.... mang phần gà này giao qua nhà bác Thẩm đi!!!" Tiếng của người phụ nữ vang lên.

"Dạ... con đi liền đây" cô bước tới lấy một cái cánh gà ăn.

"Con bé này...lo đi giao đi rồi về hần ăn"

Bạn đang thắc mắc vì sao lại gọi Nguyệt Hàn là Tĩnh Tĩnh? Vì cô được gia đình của ông bà chủ gà rán nhận nuôi và đặt tên cho cô là Triệu Lãnh Tĩnh.

Nhớ lại năm đó....

Sau khi được đưa vào bệnh viện thì bác sĩ bảo do phần đầu bị chấn thương khá mạnh nên dẫn đến bị mất trí nhớ, do không nhớ gì cả với không có người thân nên mọi người định đưa cô bé Nguyệt Hàn vào cô nhi viện.

Thì được gia đình của ông bà chủ gà rán nhận nuôi một phần là vì không có con gái một phần là vì con trai của ông bà rất thích có em gái nên cứ mãi đòi nhận Nguyệt Hàn về làm con nuôi.

Nguyệt Hàn lớn lên trong tiệm gà rán suốt mười mấy năm trời, cô đã 19 tuổi giờ cũng đã tốt nghiệp cấp ba nhưng vẫn chưa tìm được việc làm, nên hàng ngày ở nhà phụ ba mẹ giao gà rán

Còn anh trai nuôi của cô Triệu Lãnh Tân thì đã có công việc ổn định ở thành phố S ở Đài Bắc, Lãnh Tân bảo anh giờ đang là giám đốc công ty anh đang cần thư kí nên lần này bảo Lãnh Tĩnh(từ giờ mình gọi Nguyệt Hàn là Lãnh Tĩnh nhé) lên Đài Bắc vào công ty anh làm việc.

"Mẹ ơi con về rồi đây"

"Tĩnh Tĩnh, giờ vào nhà chuẩn bị sắp xếp đồ đi để mai còn đi nữa chứ"

"Dạ, con biết rồi mà mẹ mai nhớ gói một phần gà rán đặt biệt cho con đấy nhá"

"Rồi rồi cô nương, con ăn mười mấy năm nay chưa đủ sao? Ta còn ngán đây này"

"Hừm... con thấy vẫn chưa đủ, sau này sẽ không còn được ăn nữa..."

"Chẳng phải con cũng biết làm sao? Làm như là đi luôn vậy rảnh thì về chơi lúc đó tha hồ mà ăn" bà bước đến kí vào đầu cô.

"Con biết làm nhưng mà làm sao bằng bà chủ đây được...." Lãnh Tĩnh ôm lấy bà.

"Con bé này chỉ giỏi nịn, mau đi soạn đồ đi!!!"

Lãnh Tĩnh cười hi hi sau đó đi lên phòng soạn quần áo, ánh nắng xuyên qua cửa sổ xuyên vào phòng chiếu lên sợi dây chuyền lấp lánh.

Lãnh Tĩnh thường có sở thích là ngồi gần cửa sổ vào lúc sáng để cho nắng chiếu gọi vào sợi dây chuyền này phát sáng lên vô cùng đẹp mắt.

Lãnh Tĩnh cũng không biết rõ sợi dây này từ đâu mà có cả về cậu bé thường xuất hiện trong giấc mơ của cô sao lại có một sợi y như vậy.

Lãnh Tinh biết cô không phải là con gái ruột của gia đình này chỉ là được nhận về nuôi thôi, cô cũng rất muốn biết gia đình của mình người thân ba mẹ ruột của mình đang ở đâu.

Cả cậu bé trong giấc mơ của cô, Lãnh Tinh đoán cậu bé đó nhất định là người thân của cô nên khi mơ thấy cô liền cảm giác an toàn cảm giác yêu thương.

Đột nhiên trời lại đổ mưa, Lãnh Tinh bước tới kéo rèm cửa sổ lại sau đó tiếp tục soạn quần áo và những vật dụng cá nhân, Lãnh Tinh rất háo hức lần này được gặp Lãnh Tân rồi cô rất nhớ anh.

Lãnh Tân là người cưng chiều cô nhất, cái gì cũng nhường cho cô nên từ nhỏ Lãnh Tinh luôn quấn lấy anh, đến khi anh đi thì cô khóc tận mấy ngày nhốt mình trong phòng.

Anh bảo sau khi Lãnh Tinh tốt nghiệp cấp ba anh nhất định sẽ đón cô lên thành phố sống cùng với anh, nên lần này cô rất háo hức.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Về nhà

Tối hôm đó Dương Thế Bảo lái xe về biệt thự, bước vào phòng hần việc đầu tiên là Dương Thế Bảo bước đến xoa đầu con gấu hành động này nếu người ngoài nhìn vào sẽ tưởng rằng hần bị điên mất.

"Hàn Nhi... anh về rồi, ở nhà có buồn không?"

Sau đó cời chiếc áo somi của mình, cơ thể cường tráng trên người hần cũng dần hiện ra đi vào phòng tắm.

Tiếng nước trong phòng cũng vang lên, đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo lên Dương Thế Bảo quần khăn tắm ngang người đi ra.

"Alo"

"Là ba đây, cuộc gặp hôm nay sẽ gọi lại ngày mai nhé"

"Sao vậy ba?"

"Hôm nay ba quên là còn phải đi dự tiệc ở Thượng Hải nên gọi lại mai, mà lát con về nhà một bữa đi!! nay mẹ con ở nhà một mình ba không yên tâm"

"Vâng, lát con về"

Dương Thế Bảo mặc quần áo vào sau đó bước tới bế con gấu lên đi ra xe, hần luôn luôn coi con gấu này là Nguyệt Hàn nên không thể nào rời xa trừ khi đi làm không thể mang theo.

"Mẹ, mẹ đã ăn gì chưa?"Hần lấy điện thoại gọi cho mẹ hần.

"Vẫn chưa... nay ba đi dự tiệc rồi xem ra mẹ phải ở nhà một mình"

"Con đang đến đây, ba vừa gọi nói với con nay con về nhà, lát con mua đồ ăn về mẹ khỏi nấu nhé"

"Vây tốt quá, mẹ vừa định đi siêu thị"

Dương Thế Bảo lái xe đến một nhà hàng mua rất nhiều món ngon, dạo gần đây không có cơ hội đi với ba mẹ vào nhà hàng vì ba lẫn mẹ hần và cả hần ngày ngày bận trăm công nghìn việc thì lấy đâu ra thời gian mà đi ăn cùng nhau.

Đến nơi bước vào phòng làm việc thấy Hoàng Ngọc Niệm vẫn đang làm việc, do giờ chức của cô cũng đã khá cao nên công việc cũng ngày một nhiều hơn không còn rảnh nữa.

"Mẹ.. mẹ nghỉ ngơi ăn tối với con đi!!"

"Ừa, con tới rồi à?"

Dương Thế Bảo đi ra bếp mang thức ăn ra bàn trông khá đẹp mắt, hần thì không được như ba hần suốt ngày chỉ ăn cơm ở ngoài không bao giờ ăn ở nhà nên chẳng biết nấu ăn.

"Ồi... thơm ngon quá, phải chỉ có ba con cùng ở đây thì vui biết mấy"

"Ba bận mà con hiểu cho ba"

"À... này bác Xuân Lăng có gọi, bảo dạo này bác gái dần dần khỏe rồi giờ trông mập ra rồi không còn ốm như lúc đó nữa, giờ họ đang đi du lịch đấy"

"Dù sao thì con vẫn cảm thấy có lỗi"

"Cô ấy cũng đã hết buồn rồi, mẹ cũng thấy có lỗi nhưng... chuyện gì qua rồi thì hãy để qua đi, mẹ tin một ngày nào đó Nguyệt Hàn nhất định sẽ trở về"

"Con cũng mong là vậy...."

Hôm đó ăn ngủ không được, không phải vì lạ chỗ mà vì nhìn căn phòng này hẳn lại nhớ tới Nguyệt Hàn cả hai cùng nhau chơi trò gia đình ở đây.

Nguyệt Hàn thì làm mẹ còn hẳn thì làm ba, cứ tưởng tượng lại làm hẳn không tài nào ngủ được, đến tận sáng mới chợp mắt được một chút.

Sáng hôm sau vẫn như thường lệ, Dương Thế Bảo thức khá sớm để đi đến bệnh viện nhưng hôm nay hẳn đi cùng với Hoàng Ngọc Niệm.

"Thôi mẹ vào phòng làm việc đây, lát có đói nhớ ăn nhé!! Sáng nay mẹ con mình chưa ăn gì đấy"

"Mẹ cũng vậy đừng làm việc nhiều quá mà quên ăn "

"Ừm."

Còn về phía Lãnh Tinh, cô bị mẹ gọi dậy khá sớm và dặn dò đủ thứ các kiểu, vì lần đầu xa nhà nên bà cũng khá lo cho cô nhưng Lãnh Tinh cũng khôn ngoan lắm nên chắc sẽ không sao đâu.

Đẩy cô lên xe đi được hai tiếng đồng hồ thì Triệu Lãnh Tân gọi.

"Mẹ... bảo Tinh Tinh khoan hãy đi, hôm nay con không có ở Đài Bắc"

"Trời ơi... các thằng này sao không gọi sớm một chút con bé đã đi từ lâu rồi"

"Vậy để con gọi bảo con bé ở khách sạn chờ vậy..."

"Yên tâm không?"

"Con nhờ người bạn con"

"Ừm... vậy được rồi"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Lần đầu gặp mặt đã loạn nhịp

Trong giờ giải lao Dương Thế Bảo vẫn còn đang nghỉ ngơi thì điện thoại đổ chuông.

"Con trai, con rảnh chưa?ra sân bay đón ba đi!!"

"Dạ, ba đợi con"

Chiếc xe của hắn nhanh như chớp khiến người bên đường sợ hãi nép vào bên trong, hắn vẫn luôn như ba hắn chạy xe lúc nào cũng vậy luôn hù dọa người đi đường.

Phía Lãnh Tinh thoáng chốc cô cũng tới nơi, Lãnh Tinh kéo vali xuống một tay mang túi xách một tay kéo vali nhưng vẫn cố cầm theo hộp gà rán mà mẹ cô đã chuẩn bị cho cô.

Khi tới nơi nhất định cô sẽ ăn hết sạch, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên đồ đạc đã nhiều rồi ai mà điện giờ này thế nhỉ cố chỉnh lại đồ sau đó lấy điện thoại ra.

"Em gái à... nay anh không có ở đó anh đi công tác rồi, em ở khách sạn tạm nha..."

"Dạ.... mà sao anh không báo trước làm em mừng hụt"

"Thôi ngoan anh nhờ bạn anh ra đón em, khi nào về có quà cho em nha"

"Được rồi, anh nhớ đó"

"Em đang ở đâu?"

"Em đang ở trước quán cà phê Rose" cô nhìn về phía sau.

"Rồi... bạn anh tên Mộc Chi á nha đợi cậu ấy một chút sẽ đến, cậu ta sẽ chăm sóc tốt cho em"

"Dạ.... anh đi vui về"

Trong khi đứng đợi thì một chiếc xe chạy với vận tốc kinh hồn, Lãnh Tĩnh hoảng sợ tên đó muốn chết hay sao mà chạy kiểu đó.

Khi chạy ngang cô vũng nước trước mặt văng cả vào người cô làm hộp gà rán ướt sũng.

"Tên kia!!! Dừng xe lại!!! Chạy xe kiểu đó đẩy há"

Dương Thế Bảo không nghe thấy và cũng chẳng nhìn thấy vì hắn chạy khá nhanh bỏ cô cả một đoạn.

Lãnh Tĩnh trong bộ dạng ướt sũng thâm rửa tên trời đánh đó, hộp gà của cô may quá không bị sao cả nếu để cô gặp lại hắn sẽ cho hắn biết tay.

Một chiếc xe khác chạy đến, nhìn nhìn cô sau đó bước xuống là một anh chàng đẹp trai chiều cao có thể nói là cỡ 1m8 cô chỉ đứng đến ngực anh ta thôi.

"Em... có phải là Triệu Lãnh Tĩnh không?"

"Ồ... dạ đúng rồi"

"Chào em anh là Trương Mộc Chi, là bạn của anh trai em Triệu Lãnh Tân"

"Dạ... em biết rồi"

"Mà sao quần áo em ướt cả rồi"

"Azzz.... anh đừng nhắc nữa làm em tức điên đây"

Mộc Chi mỉm cười nhìn hành động đáng yêu của cô nàng sau đó đưa cô vào xe, anh đưa cô đến một khách sạn lớn cũng rất nổi tiếng ở đây.

"Woa... đẹp quá rộng lớn nữa, mà chắc đắt tiền lắm"

"Không sao, anh lo được hết, em cần gì cứ gọi cho anh nhé muốn đi đâu thì gọi anh đừng ngại" Mộc Chi đưa cô tắm danh thiếp.

"Tổng giám đốc Trương Mộc Chi?"

"Ừm sao vậy?"

"À... không... không có gì đâu, em cảm ơn anh em vào phòng đây"

"Một lát sẽ có người mang thức ăn lên"

"Dạ..."

Mộc Chi xoa đầu cô hành động này làm cô xấu hổ hai má bắt đầu đỏ ửng lên nhìn anh thật là hảo soái quá đi, đi vào trong đóng cửa lại dựa vào cánh cửa.

Cô trượt dài xuống tay đặt lên ngực mình cảm nhận nhịp tim đang đập.

"Anh Mộc Chi.... cảm ơn anh hai giới thiệu anh chàng đẹp trai này chăm sóc cho em"

Lãnh Tĩnh bước đến giường nằm xuống chiếc nệm êm ái, lảng qua lảng lại nhớ lại gương mặt lúc nãy của Mộc Chi sau đó sờ nhẹ lên đầu mình cười khúc khích.

"Phải đi tắm mới được, người dơ cả rồi... tên khốn đó đừng để tôi gặp lại anh"

Bước xuống giường lục vali lấy bộ đồ khác đem vào phòng tắm, Lãnh Tĩnh khá bất ngờ với những häng sữa tắm ở đây, và có cả một bồn tắm lớn đúng là khách sạn nổi tiếng.

Chọn đại một loại sữa tắm thích hợp ngâm mình trong bồn tắm sau một ngày mệt mỏi quả thật là tuyệt vời không gì sánh bằng.

Tắm xong Lãnh Tĩnh bước ra thay bộ đồ vào, bước ra điều đầu tiên làm là cô mở hộp gà rán ra và thưởng thức may lúc này chỉ ướt bên ngoài không ảnh hưởng gì đến bên trong.

Cô ăn hết không chưa một miếng gì, sau đó đi đến giường ngã xuống đó ngủ một giấc.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Anh làm người rồi

Ngủ một giấc đến tận tối Lãnh Tĩnh giật mình thức dậy nhìn lên đồng hồ, cũng đã sáu giờ rồi "ot~ot~" đúng là bụng cô đang bắt đầu kêu lên.

"Anh Mộc Chi bảo là sẽ có người mang thức ăn lên mà... mình ngủ một giấc rồi"

Đói quá nên Lãnh Tĩnh lấy điện thoại ra gọi cho Mộc Chi, mà tám danh thiếp cô để đâu rồi nhỉ, loay hoay một lúc thì cũng tìm ra.

Mộc Chi đang trong phòng làm việc thì thấy số lạ gọi anh liền nghĩ ngay tới cô.

"Alo" giọng nói trầm ấm vang lên.

"Anh Mộc Chi"

"Là em sao? Gọi anh có gì không?"

"Vẫn chưa có gì ăn cả..."

"Đợi xíu anh qua đón em đi ăn"

"Dạ"

Lãnh Tĩnh bước tới vali tìm bộ váy đẹp nhất mà mẹ cô đã mua cho cô nhưng vẫn chưa có dịp mặc, tuy không đắt tiền lắm nhưng cô vẫn coi như là báu vật chỉ những dịp quan trọng mới mặc thôi.

Đứng trước gương thấy vẫn còn hơi thiếu thiếu, Lãnh Tĩnh lấy ra thỏi son tô nhẹ hồng hồng gương mặt cô không cần phải trang điểm chỉ cần có chút son là nổi bật rồi.

"Cộc... cộc... cộc..."

Có tiếng gõ cửa Lãnh Tĩnh chỉnh sửa lại sau đó chạy ra mở cửa, Mộc Chi vừa nhìn thấy cô anh bờ ngõ không ngờ cô lại xinh đẹp đến như vậy, gương mặt thuần khiết nhẹ nhàng không như những cô gái ngoài kia.

Lúc sáng nhìn cô anh cũng hơi bất ngờ vì cô cũng rất dễ thương rồi, nhưng không ngờ giờ lại thêm bất ngờ nữa.

"Em thật đẹp"

"Cám... cảm ơn anh..." cô đỏ mặt quay sang chỗ khác.

Sau đó Mộc Chi đưa cô xuống nhà hàng của khách sạn, Lãnh Tĩnh vừa nhìn đã phát thèm liên chi rất nhiều món thế là bày ra một bàn linh đình luôn.

Về phía Dương Thế Bảo hôm nay hqy mặc một bộ vest tây đen trông ra dáng trưởng thành, vì hôm nay đến gặp vài vị chủ tịch của tập đoàn khác.

Và vài hôm nữa thôi hẳn cũng sẽ nhận chức chủ tịch của tập đoàn Dương Minh, tập đoàn lớn nhất nhì ở đây.

Dương Thế Bảo cùng Dương Thế Minh đi vào trong nhà hàng nổi tiếng ở đây cả hai đều có một phong thái giống nhau điềm đạm, nhưng hẳn lại lạnh lùng hơn Dương Thế Minh.

Nhưng đầu ngón đó có phải duyên số Lại ngay nhà hàng của khách sạn mà cô đang ở.

"Chào chủ tịch Dương" vài vị lớn tuổi bước đến bắt tay với Dương Thế Minh, Dương Thế Bảo cúi đầu lễ phép.

"Chu cha... con trai cậu đây sao? Phong thái thật giống ba, cả gương mặt điển trai này nữa chứ"

"Vào ngồi nào"

"Một chủ tịch trẻ tuổi, ta tin con cũng như ba con hồi trẻ"

"Con cảm ơn"

"Uống với tôi một cốc nào" một người trung niên đưa cho Dương Thế Bảo.

"Thế Bảo không uống rượu được" Dương Thế Minh đỡ lấy ly rượu, hần biết rõ con trai hần không thể uống rượu.

"Không sao coi như giao tiếp, để con" Dương Thế Bảo dù uống không được nhưng cũng phải có phép lịch sự uống một ít chắc không sao.

"Được không?"

"Dạ được"

Lãnh Tĩnh sau khi giải quyết xong phần ăn của mình thì cô cũng quay về phòng, tạm biệt Mộc Chi cô đi vào phòng tắm.

Còn Dương Thế Bảo đột nhiên hần cảm thấy đầu hơi choáng váng, cơ thể bắt đầu nóng lên không ổn rồi có lẽ hần say rồi.

"Con sao vậy? Say rồi đúng không?"

"Chắc vậy rồi..."

"Lên phòng của khách sạn nghỉ ngơi đỡ đi!!!"

"Dạ, con chào mọi người.... con đi trước.."

Đúng là không biết uống rượu lại còn gặp tửu lượng kém nữa, nhưng có lẽ hần phải làm quen dần dần vì sau này lên chức chủ tịch hần còn phải giao tiếp nhiều nữa.

Trong lúc đang tắm Lãnh Tĩnh nghe có tiếng mở cửa phòng của mình, cứ tưởng là Mộc Chi quay lại cô lấy áo choàng mặc vào đi ra xem thử.

Do để phòng tối nên cô cũng hơi sợ, đi từ từ ra.

"Anh Mộc Chi... phải không?"

"Anh Mộc Chi..."

Bỗng một người đàn ông bước vào trong bóng tối cô không nhìn rõ gương mặt hần, đột nhiên lao thẳng vào người cô đè xuống giường.

Lãnh Tĩnh vùng vẫy đẩy hần mạnh ra nhưng không được, lực của hần quá mạnh cô không thể chống cự.

"Nóng.... tôi... tôi nóng quá" âm thanh trầm trầm vang lên.

"Anh nóng thì buông tôi ra, tôi tìm người giúp anh"

Cô cảm thấy môi mình bị một vật mềm mềm phủ lấy hơi thở của người đàn ông đó phả vào mặt cô mùi hương nam tính khiến cô hơi ngây người.

"Hàn... Nhi... "

"Anh lầm người rồi tôi không phải Hàn Nhi của anh, bỏ tôi ra!!!"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mất đêm đầu tiên

"Hàn Nhi..."

"Anh lầm người rồi tôi không phải Hàn Nhi của anh, buông tôi ra"

"Hàn Nhi... em là Hàn Nhi của anh, em quay về rồi"

"Anh say rồi, thả tôi ra tôi báo cảnh sát đấy um...."

Ngất ngàng lời cô Dương Thế Bảo lập tức phũ lên môi cô, liên tục hút lấy không khí của cô khẽ cắn nhẹ khiến cho Lãnh Tĩnh giật bắn người.

Tay hắn không yên vị mà luồn vào áo choàng của cô vuốt ve cặp đùi trắng ngần, tiến về phía chỗ thắt lưng kéo mạnh áo ra.

"Ừm... thả ra... đồ biến thái... đồ lưu manh... cứu... cứu tôi với có ai không"

Một lần nữa cúi đầu cuồng nhiệt găm nhấm đôi môi anh đào xinh đẹp kia

Cái lưỡi hần nhanh chóng chui vào khuôn miệng cô quán quít lấy cái lưỡi xinh đẹp kia. Hần sờ soạng hết người cô như nhận thấy điều gì đó làm hắn hưng phấn cất giọng trầm khàn quyến rũ.

"Em cứ việc la hét đi....Như thế càng làm tôi hứng hơn đấy".

Môi hắn từ môi cô di chuyển xuống dọc cần cổ trắng ngần đến đôi gò bồng xinh đẹp, hắn một tay xoa nắn một bên tiêm nhũ còn bên còn lại liên tục mút kích thích dục vọng của cô.

Tay còn lại của hắn men theo những đường cong hoàn hảo đi dần xuống hoa huy*т khẽ vuốt ve hoa kính ẩm ướt làm cô không kiềm được mà khẽ rên lên.

"Nhảy cảm thật.... vẫn chưa có gì mà đã... "

"Anh trai gì oi thả tôi ra đi, tôi sẽ bảo anh tôi cho tiền anh.... làm ơn thả tôi ra đi cho anh thật nhiều tiền luôn được không?"

Cố gắng gượng người để năn nỉ cầu xin hắn, nhưng cô nhìn bộ dạng hắn lúc này có giống là đang cần tiền không?

"Nhìn tôi có giống đang cần tiền của em?"

"Vậy anh muốn sao đây? Tôi đã bảo tôi không phải Hàn Nhi gì đó của anh mà..."

"Tôi muốn em tôi....cảm nhận được là em... là em..."

"Ừm..." hắn vẫn tiếp tục công việc của mình.

Dương Thế Bô cúi đầu dùng miệng nuốt trọn những tiếng rên rỉ mê người của Lãnh Tĩnh, ngón tay hắn tìm đến cửa huyệt của cô liên tục trêu ghẹo đỉnh hồng, từng đợt chạm vào chính là từng đợt khoái cảm khiến cô không ngừng run rẩy.

"A... đau quá... đi ra... đi ra khỏi tôi!!" Lãnh Tĩnh thét lên vì phía dưới bắt đầu co rút lại.

"Em chặt quá...." con co rút dưới thân cô cũng làm cho hắn hơi đau.

Vật to lớn không chịu nổi nữa, hắn mới bắt đầu đưa vào chỉ mới vào được một phần ba, đỉnh đầu chen lấn các cánh hoa.

"Chết tiết... anh... anh... đang làm cái quái gì vậy?... a... đau chết... đau chết tôi"

Dù đau nhưng miệng vẫn không ngừng chửi rủa hắn, hai tay bấu vào vai hắn thật mạnh khiến đỏ cả lên.

Nước mắt Lãnh Tĩnh bắt đầu tuôn rơi tiếng nức nở của cô làm cho Dương Thế Bảo khó thở, hắn đau lòng hôn lên dòng nước mắt trong suốt, nụ hoa chặt hẹp bó chặt hắn, làm cho bản thân hắn cũng hơi đau.

"Đừng mà.... đau quá...." Dương Thế Bảo bắt đầu có chút mồ hôi. Hắnnắm chân cô kéo lại lên thắt lưng mình, cúi người hôn lên môi cô, dùng lưỡi mình làm cho cô mê mẩn.

Lúc này có lẽ hắn hơi thô bạo nhưng từ từ giảm lại, nhẹ nhàng ôn nhu chiếm đoạt cô nhưng vẫn không làm cho cơn đau này hết ngay được nhưng vẫn có chút gì đó gọi là khoái cảm.

Từng đợt từng đợt ma sát nhẹ nhàng, chậm rãi lại kích thích Lãnh Tĩnh không hiểu sao Lãnh Tĩnh lại muốn, muốn nhiều hơn nữa

Cái nhẹ nhàng của hắn khiến cho đau đớn của cô chậm rãi rời đi. Ngược lại còn muốn đón lấy cảm giác đâm xuyên mà cô yêu thích.

Dương Thế Bảo lần đầu tiên ném mũ phụ nữ, giống như một đứa trẻ ngây ngô tìm tòi học hỏi. Tuy cũng có chút vụn vặt nhưng vẫn khiến Lãnh Tĩnh ngây ngất.

Nơi riêng tư của hai người như dính hẳn vào nhau, chỉ có lên xuống, nếu không sẽ tưởng chừng như nó không bị chia cắt.

" Ừm... "

"Hàn Nhi... anh yêu em..."

"Tôi... đã... bảo tôi không phải... Hàn Nhi của anh..."

Cô mím môi, hạ thân nhưc nhối, bản thân phải chịu cái trướng của dương v*t to lớn hành hạ, mà cứ nghĩ tới thứ đó sẽ đâm xuyên bản thân mình, sẽ mạnh mẽ ra vào rồi nghe được những âm thanh mê loạn kia, nụ hoa ướt đầm không ngừng thất lại, ham muốn nguyên thủy khiến cho Lãnh Tĩnh tự cảm thấy ngượng ngùng hổ thẹn với chính bản thân mình.

Một cô gái 19 tuổi lần đầu tiên đến nơi đất khách quê người lại bị mất đi đêm đầu tiên, mất tất cả cô đã làm gì mà ông trời lại chơi đùa với cô như vậy.

Anh hai của cô đang ở đâu? Anh Mộc Chi... cô muốn người lấy đêm đầu tiên cô là người cô yêu chứ không phải một tên say sìn làm loạn này.

Còn gì là danh dự của cô nữa, ba mẹ tin tưởng cho cô một mình lên đây để tìm anh hai mà có ngờ đâu...

Lãnh Tĩnh khóc lớn nhưng người đàn ông kia nào để ý đến thâm tâm của cô hẳn muốn có được thân thể cô, rồi cũng sẽ vứt bỏ mà đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sợi dây chuyện của nguyệt hàn

Sáng hôm sau Lãnh Tĩnh từ từ cố gắng ngồi dậy, phía dưới bỗng truyền đến một cảm giác đau đớn vô cùng nhìn sang bên cạnh người đàn ông này vẫn còn ngủ.

Hắn quay mặt về phía khác nên cô chỉ có thể nhìn từ phía sau lưng hắn, cô bước xuống giường thân thể đau buốt làm cô loạn choạng sắp ngã nhưng vẫn cố gắng gượng dậy.

Nhẹ nhàng mặc quần áo vào cổ không tạo ra tiếng động sau đó bước đến kéo vali rời khỏi đó, người đàn ông đó mãi mãi không bao giờ nhắc đến nữa mong hắn cũng đừng xuất hiện trước mặt cô.

Gương mặt của Lãnh Tĩnh xanh xao, cô bước đi trong sự tuyệt vọng cô không thể khóc nữa rồi còn gì để mà khóc chứ? Quay lại bắt hắn ta chịu trách nhiệm ư? Không cần đâu bây giờ phải rời khỏi đây trước.

Xuống khách sạn cô gọi cho Mộc Chi, trong lúc anh vẫn còn đang ngủ thì nghe tiếng chuông điện thoại anh mơ màng ngồi dậy.

"Alo"

"Anh... Mộc Chi... anh đến đón em được không?" Giọng cô hơi run run.

"Em sao vậy? Hình như không được khỏe?"

"Anh đến đón em liền đi! Em không muốn ở đây, ngột ngạt quá em... muốn tìm căn nhà để ở"

"Đợi anh sẽ đến ngay"

Anh nhanh chóng chuẩn bị khoảng mười lăm phút sau Mộc Chi cũng đến, nhìn sắc mặt của cô anh hơi lo có phải cô bị bệnh rồi không?

Nếu Lãnh Tĩnh về anh biết ăn nói sau với Lãnh Tĩnh đây, bảo chăm sóc cho em gái cậu mà lại để Lãnh Tĩnh bị bệnh thể này...

"Đến bệnh viện nhé? Anh thấy sắc mặt em... không tốt, không khỏe chỗ nào nói với anh..." ngay lập tức anh nhìn thấy một vết đỏ hồng trên cổ cô.

"Cái đó..."

"Không có gì đâu... có lẽ dính son thôi" Lãnh Tĩnh kéo áo mình lên, anh cũng không nghĩ ngờ gì lái xe đi.

"Em muốn mượn một căn nhà ở tạm vài hôm đến khi nào anh hai em về "

"Được, anh sẽ tìm cho em nhưng ở một mình em ổn chứ?"

"Ừm, thỉnh thoảng anh đến thăm em cũng được" Lãnh Tĩnh cố làm ra vẻ mặt không có chuyện gì cười cười với anh.

Còn về phía Dương Thế Bảo trong khi hắn vẫn còn đang ngủ thì tiếng chuông điện thoại vang lên, mắt nhắm mắt mở tìm điện thoại.

"Alo"

"Là mẹ đây, hôm qua ba nói uống say sau đó con ở khách sạn à? Giờ đến bệnh viện được không? Có cần mẹ xin cho nghỉ hôm nay.."

"Không cần đâu, con tới liền"

Dương Thế Bảo cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, ký ức đêm qua cũng chợt ùa về hắn nhớ mình đã cùng một cô gái khác quan hệ.

Vò đầu, hắn đã làm gì thế này chẳng phải hắn đã bảo sẽ đợi Nguyệt Hàn về sao? Bây giờ lại đi quan hệ với một cô gái khác chỉ vì do mình say rượu.

Ngay lập tức vết đỏ hồng trên ga giường làm chú ý tầm mắt của hắn và cả một thứ đang sáng lấp lánh trên giường.

Nhìn quen quen, Dương Thế Bảo nhìn qua bên cạnh là một sợi dây chuyền, giống hệt của hắn chợt nhớ lại lời mẹ hắn nói lúc đó.

"Đây là dây chuyền cặp được thiết kế riêng cho hai đứa, chỉ có hai sợi duy nhất mà thôi"

Nụ cười trên môi hắn nhếch lên, có nghĩa là người con gái đêm qua nhất định là Tống Nguyệt Hàn, là Hàn Nhi của hắn.

Không giấu được sự vui mừng, Dương Thế Bảo ánh mắt đắm chiều nhìn ra ngoài trời nhưng mà cô đâu rồi? Có lẽ đã bỏ đi từ sớm.

"Hàn Nhi... em thật sự quay về rồi, bằng mọi giá phải tìm em về ngay lập tức"

Dương Thế Bảo bước xuống giường mặc quần áo vào sau đó bước xuống lễ tân của khách sạn.

"Có thể cho tôi biết cô gái phòng 356 đã đi đâu?"

"Dạ thưa Dương thiếu gia, cô gái đó đã trả phòng từ sớm rồi ạ"

"Có hình của cô ấy không?"

"Dạ camera chắc có Dương thiếu anh đợi một chút"

"Hàn Nhi... lần này thật sự tìm được em rồi"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tìm tung tích nguyệt hàn

Trên xe lúc này Lãnh Tinh mới bắt đầu phát hiện trên cổ mình trống không có cảm giác thiếu thiếu thứ gì ấy, sờ lên xem thử cô mới phát hiện sợi dây chuyền của cô đâu rồi?

"Em sao vậy?" Mộc Chi thấy vậy quay sang hỏi.

"Sợi dây chuyền của em mất rồi, có khi nào nó rơi ở trong phòng khách sạn không?" Giọng nói của cô như sắp khóc.

"Chúng ta quay lại đó tìm xem sao"

Mộc Chi đổi hướng lái xe quay về phía khách sạn, cả hai cùng bước vào lễ tân.

"Cho tôi hỏi có thấy sợi dây chuyền màu lục trong phòng 356 không?"

"Dạ thưa quý khách lúc dọn phòng không có gì cả ạ"

Lãnh Tinh buồn bã bước ra xe, cô cũng không rõ sợi dây chuyền đó tại sao lại quan trọng với cô đến như vậy lúc nhỏ cô đã từng hỏi mẹ có phải là người đeo cho cô không nhưng bà chỉ nói khi nhặt cô về nuôi là trên cổ cô đã có sợi dây chuyền này rồi.

Cô nhiều lúc muốn tháo nó ra nhưng không thể vì như có lời nói của ai đó vang bên tai bảo là không được tháo nó ra nhưng bây giờ thì sao sợi dây đã bị mất rồi.

Nhất định sợi dây chuyền đó là của người thân cũ của cô đã đeo cho, nên giữ nó mới có thể tìm lại được người thân của mình nhưng bây giờ mất nó rồi cô biết làm sao đây?

Có lẽ người đàn ông đó đã lấy nó rồi, nhưng biết tìm hắt ta ở đâu đây? Ngay cả mặt mũi hắt ta trông thế nào cô cũng không rõ thì làm sao tìm được hắt chứ?

"Sợi dây chuyền đó quan trọng với em lắm sao?"

"Ừm, có nó em mới tìm lại được người thân của mình"

"Em... không phải em ruột của Lãnh Tân?"

"Đúng vậy, em được ba mẹ nhận về nuôi"

Mộc Chi không nói gì nữa vì không muốn nhắc đến chuyện không vui này, vì khi lúc nói ra câu đó mắt cô rung rung lệ là bị gia đình bỏ rơi hay do nguyên nhân khác?

Điện thoại Mộc Chi hiện lên dòng tin nhắn, anh nghĩ có lẽ cái này có thể làm cô vui lên rồi.

"Anh đưa em đến gặp một người em sẽ vui lên thôi"

Còn Dương Thế Bảo sao khi có hình của cô cứ cầm mãi nhìn nhan sắc lúc này của cô, thật xinh đẹp cũng có vài nét rất giống lúc còn nhỏ.

Hắt đi thẳng vào phòng làm việc của Hoàng Ngọc Niệm lúc này cô đang ăn sáng vẫn nht thường lệ bữa sáng vẫn là thức ăn nhanh.

"Con trai... đến rồi à, ăn gì chưa? Tỉnh rượu hắt chưa? Có mệt không con? Đến đây ăn nè mẹ mua nhiều đồ ăn lắm"

"Dạ con khỏe mà mẹ đừng lo, lát con ăn sau, mà hôm nay con cho mẹ một bất ngờ"

"Bất ngờ?"

Dương Thế Bảo lấy ra sợi dây chuyền của Lãnh Tĩnh, Hoàng Ngọc Niệm cũng không mấy ngạc nhiên vì nghĩ đây là sợi mà hắt đang đeo.

"Trông khỏe gì, có gì đâu à... là sợi dây chuyền của con thôi"

Dương Thế Bảo biết rằng Hoàng Ngọc Niệm chưa hiểu được ý hắt nên lấy sợi dây chuyền trên cổ hắt ra cho cô xem.

"Đây không phải của con, sợi của con vẫn đang nằm trên cổ con này..."

"Vậy.... có nghĩa là.... sợi này là của Nguyệt Hân?" Không giấu được sự vui mừng Hoàng Ngọc Niệm ngồi bật dậy đến xem thử.

"Đúng là sợi của Nguyệt Hân, dù có làm giả cũng không thể làm giả được"

"Đúng vậy, con đã có tin tức của Nguyệt Hân rồi"

"Tốt quá, để mẹ gọi cho bác Xuân Lãng"

"Khoan, trước tiên hãy để con tìm ra Hân Nhi rồi hắt tính"

"Được"

Dương Thế Bảo bước ra khỏi phòng làm việc của Hoàng Ngọc Niệm trở về phòng làm việc của mình gọi cho một người nào đó.

"Dạ...Dương thiếu anh cần gì ạ?"

"Tìm tung tích của cô gái này cho tôi, tôi sẽ gửi hình qua cho cậu, và điều tra rõ thông tin của cô ấy cho tôi".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nữ phụ đam mỹ

"Dạ thiếu gia cần gì ạ?"

"Tìm tung tích của cô gái này cho tôi, tôi sẽ gửi hình qua cho cậu, và điều tra rõ thông tin của cô ấy cho tôi".

Mộc Chi đưa Lãnh Tinh đến một căn hộ cũng khá lớn, không biết anh muốn đưa cô đi gặp ai?

Vừa đẩy cửa đi vào thì một giọng nói trầm trầm vang lên bên tai, giọng nói quen thuộc một người mà cô muốn gặp nhất từ hôm qua đến nay.

"Em gái ngoan, anh về rồi đây...."

"Anh hai.... em nhớ anh lắm..."

Lãnh Tinh chạy đến ôm lấy Lãnh Tân, rúc người vào lòng anh từ nhỏ đến lớn mỗi khi xảy ra chuyện gì hay buồn bã cô đều nằm trong lòng anh để được anh an ủi và xua đuổi đi những muộn phiền trong lòng cô.

"Có ngoan không? Mộc Chi chăm sóc cho em tốt chứ?"

"Anh ấy rất tốt với em"

"Trên cổ em... bị gì vậy?" Lãnh Tân ôm lấy cô vô tình nhìn thấy vết đỏ trên cổ Lãnh Tinh.

"Chỉ là dính son thôi, do là son lì nên khó bôi ra lúc này sợ ý làm rớt nên bị dính lát em tắm là sẽ sạch thôi..." Lãnh Tinh dường như đã gần quên đi chuyện đó nhưng Lãnh Tân lại nhắc lại làm cô nhớ lại càng thêm ám ảnh.

"Em sao vậy? Sắc mặt không tốt... có phải bệnh rồi không?"

"Không sao... phòng của em ở đâu? Em muốn tắm rửa, anh ở đây nói chuyện với anh Mộc Chi đi!!"

"Em đi thẳng lên lầu đi, có hai phòng trống em muốn ở phòng nào cũng được"

Lãnh Tinh đi lên phòng cô vào đại một phòng gần cầu thang, cô cũng rất vui vì bây giờ Lãnh Tân cũng có một cuộc sống thật tốt rồi.

Bước vào phòng tắm cô đứng dưới vòi sen cảm nhận dòng nước mát xoa vào mặt mình Lãnh Tinh nhìn vào gương dùng lực lau chùi tất cả mùi hương của người đàn ông đêm qua vẫn còn đấy.

Giọt nước ấm hòa quyện theo làn nước mát, vết đỏ vẫn còn Lãnh Tinh tìm túi xách của mình kem che khuyết điểm chấm vào đấy cũng may làm mờ đi vết đỏ đó.

Lãnh Tinh đi đến giường ngã xuống đấy, cảm nhận bên dưới bụng vẫn còn đau làm cô khẽ nhắm mắt xem như tỉnh một đêm đi, mãi mãi không bao giờ gặp hấn nữa.

Ở phòng làm việc hấn trong lúc Dương Thế Bảo Vẫn đang dán mắt vào màn hình máy tính thì một tin nhắn và một tệp được gửi qua.

" Cô gái mà thiếu gia cần tìm tên là Triệu Lãnh Tinh 19 tuổi, là cô em gái của Triệu Lãnh Tân giám đốc của công ty nhỏ của tập đoàn chúng ta cô ấy từ dưới quê mới lên"

Dương Thế Bảo nhìn dòng tin nhắn và hình ảnh cười ngây thơ của cô, tên này cũng nhanh thật nhưng tại sao tên của Nguyệt Hàn lại là Lãnh Tinh?

" Tiếp tục điều tra, gia đình ở dưới quê của cô ấy" Dương Thế Bảo gửi lại một tin cho người đó.

"19 tuổi ư? Rất trùng khớp với tuổi hiện tại của Hàn Nhi... xem ra em chính là Hàn Nhi rồi không nhầm lẫn vào đâu được"

Về phía Lãnh Tinh khi nằm được một lúc cô cảm thấy đỡ đau hơn nhưng cảm thấy có hơi đói vì từ sáng đến giờ cô vẫn chưa ăn gì cả.

Đi xuống định tìm gì để ăn thì thấy một cảnh tượng khiến Lãnh Tinh há hốc mồm kinh ngạc mặt cũng hơi đỏ lên.

Anh Mộc Chi và Lãnh Tân một tư thế khiến người khác hiểu lầm, Lãnh Tân thì nằm phía dưới sôpha còn Mộc Chi thì chống tay xuống sô pha.

"Xin lỗi..... em làm phiền hai người rồi ạ..." Lãnh Tinh chạy lên lầu.

"Lãnh Tinh em hiểu lầm rồi" Mộc Chi chạy theo cô còn người kia thì ngủ rồi.

"Cộc.. cộc... cộc..." Mộc Chi gõ cửa phòng của cô.

"Mở cửa cho anh!!! Tinh Tinh!!!"

"Em không cố ý phá không gian của hai người đâu...." mặt Lãnh Tinh lúc này đỏ cả lên chẳng lẽ cô chỉ là.... nữ phụ đam mỹ thôi sao? Anh hai của cô từ khi nào mà lại thích đàn ông vậy chứ?

Chương 13: Anh là ai?

"Mở cửa cho anh!!! Tình Tình!!!"

"Em không có ý phá không gian của hai người đâu...." mặt Lãnh Tình lúc này đỏ cả lên chẳng lẽ cô chỉ là.... nữ phụ đam mỹ thôi sao? Anh hai của cô từ khi nào mà lại thích đàn ông vậy chứ?

"Mau mở cửa cho anh!!!" Mộc Chi đẩy mạnh cửa vào thấy Lãnh Tình đang ngồi ở một góc.

"Em sẽ không nói cho ai biết đâu, anh và anh hai của em đẹp đôi lắm chúc phúc cho hai người"

Lãnh Tình hoảng loạn đứng dậy định chạy đi thì bị Mộc Chi nắm lại dón vào tường mặt đối mặt.

"Không tin anh? Vậy... để anh chứng minh cho em thấy anh có phải là đàn ông không"

Bước tới bế cô lên quăng mạnh xuống giường, cởi chiếc áo của mình ra lúc này Lãnh Tình đã sợ lại càng thêm sợ cô tuy rất thích anh nhưng không muốn làm chuyện đó trong tình thế này.

Nước mắt cô rơi xuống thấy vậy Mộc Chi cũng dừng hành động của mình thăm mắng chửi anh bị điên rồi sao?

Chỉ là muốn dọa cho cô biết anh là đàn ông thật sự thôi đâu ngờ cô lại khóc thế này, bước tới ôm lấy cô.

"Anh xin lỗi.... anh không nên dọa em như vậy.... nghe anh giải thích chuyện lúc nãy được không?"

Lãnh Tình chỉ khẽ gật đầu.

"Anh trai em có lẽ thức để làm việc nên giờ người cũng rất mệt mỗi anh chỉ điu cậu ấy xuống đó nghỉ một chút thôi"

"Là thật? Hai người không phải.... vụ kia" Lãnh Tình hỏi nhưng không dám nhìn vào mặt anh.

"Thật... với lại anh cũng em đã có bạn gái rồi, em sắp có chị dâu rồi đấy"

"Vậy sao.... vậy được rồi em tin rồi"

"Nhưng giờ... em đói quá..."

"Vậy muốn bếp anh nấu gì đó cho em ăn chịu không?"

"Được được, anh... biết nấu ăn sao?"

"Dĩ nhiên rồi, nếu em không chê thì anh sẽ nấu còn không chúng ta đi ra ngoài ăn"

Lãnh Tình dĩ nhiên là đồng ý anh nấu rồi vì có gì vui bằng được người mình thích nấu cho mình ăn đâu chứ....

Bước xuống nhà thấy Lãnh Tân đã ngủ cô chỉ cười cười đi theo sau anh vào bếp nước đến lấy một cái tạp dề đưa cho anh, sau đó ngồi vào bàn nhìn Mộc Chi.

Nhìn anh cứ như một đầu bếp thật sự vậy trông rất chuyên nghiệp, mở tủ lạnh định lấy nguyên liệu nhưng có vẻ thiếu thứ gì đó.

"Anh đi mua nguyên liệu"

"Anh ở nhà đi!! Em đi mua cho"

"Em đi? Đi bộ sao? Để anh đi là được rồi"

"Em muốn đi..... nha.... em đi bằng taxi"

"Được rồi, nhưng có gì gọi cho anh"

Lãnh Tình tung tăng chạy ra khỏi đó đi xuống bắt taxi đến siêu thị, vào lựa những thứ mà lúc nãy Mộc Chi đã dặn cô mua.

Mua xong Lãnh Tinh ra định về thì bị một đám người lạ bước đến bắt cô lên xe, Lãnh Tinh hoảng sợ có khi nào bị bọn bắt cóc bán nội tạng không? Hay bọn bắt cóc tống tiền đây?

"Thả tôi ra..... tôi báo cảnh sát đây!!!"

"Cô yên tâm chúng tôi không làm gì cô đâu, cô đi theo chúng tôi đến một nơi và gặp một người"

"Gặp ai chứ? Tôi mới đến đây có quen ai hay đắc tội với ai đâu chứ?"

"Đến rồi cô sẽ biết"

Lãnh Tinh chỉ biết ngậm ngùi cho số phận, đến nơi cô bước xuống trước mặt là một căn biệt thự rộng lớn cả đời cô còn không thể mơ được có thể bước vào nơi như thế này.

Những người đó đưa cô vào bên trong, Lãnh Tinh rất ngạc nhiên bên trong còn rộng rãi hơn cả bên ngoài đi vào trong một nam nhân ngồi ở sôpha.

Nhìn sơ qua tướng mạo hấn vũ cùng đẹp trai, có thể đẹp hơn cả Mộc Chi nữa gương mặt lạnh lùng đôi mắt sắc bén có thể giết bất kì người nào chỉ cần một cái liếc mắt.

"Thiếu gia, chúng tôi đưa người đến rồi"

"Ừm"

"Anh là ai? Sao bắt tôi đến đây?"

Khi nghe tiếng cô Dương Thế Bảo thay đổi sắc mặt trở lại nét dịu dàng.

"Đến đây!!!" Dương Thế Bảo ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thân phận thật sự

"Thiếu gia, chúng tôi đưa người đến rồi"

"Ừm"

"Anh là ai? Sao bắt tôi đến đây?"

Khi nghe tiếng cô Dương Thế Bảo thay đổi sắc mặt trở lại nét dịu dàng.

"Đến đây!!!" Dương Thế Bảo ra lệnh.

Lãnh Tinh nhìn gương mặt của Dương Thế Bảo lúc này có vẻ không lạnh lùng đáng sợ như lúc nãy nữa từ từ đi đến, thấy cô đến gần một tay hấn đưa ra kéo cô ngồi xuống đùi mình.

"A... anh làm gì vậy? Thả tôi ra!!!" Dương Thế Bảo ôm lấy phần eo của cô siết chặt.

"Triệu Lãnh Tinh" hấn gọi tên cô.

"Sao? Sao anh biết tên tôi?"

Gương mặt hấn tiến tới tay luồn vào váy của cô trên ghẹo Lãnh Tinh run người cô chống lại hành động này của hấn nhưng không được bàn tay hấn không an phận lại trên đùi nụ hoa trong váy của cô.

"Tôi còn biết được thân phận thật sự của em nữa kìa"

"A.... biến thái, đừng chạm vào chỗ đó!!!"

"Không chạm vào đó, vậy đổi chỗ khác nhé?"

"Anh... anh... vừa nói biết thân phận của tôi? Nghĩa là sao?" Có thể hẳn biết được thân phận thực sự của cô Lãnh Tĩnh thầm nghĩ.

"Gia đình của em"

"Anh biết? Tại sao anh lại biết và tôi có quan hệ gì với anh?"

"Em tên thật là Tống Nguyệt Hàn, con gái của phó chủ tịch tập đoàn của gia đình anh, và em... cũng chính là vợ của anh" Dương Thế Bảo hôn khẽ lên mái tóc của Lãnh Tĩnh một cách cung chiêu.

"Tôi không tin" Lãnh Tĩnh bắt đầu giãy dụa

"Không tin?" Dương Thế Bảo lấy ra một sợi dây chuyền Lãnh Tĩnh lập tức nhận ra ngay sau đó hẳn bung hai cúc somi của mình ra trên cổ hẳn cũng là một sợi dây giống hệt thế.

"Đây là dây chuyền cặp biểu tượng của tình yêu của chúng ta, là chính tay mẹ anh tặng cho chúng ta"

"Hừ, anh gạt ai... chứ dây chuyền giống nhau thì gặp nhiều rồi"

"Không nó rất đặc biệt, không thể làm giả được chỉ có hai sợi duy nhất thôi vì nó có kí hiệu khó mà làm giả được"

"Anh gạt tôi" Lãnh Tĩnh đẩy hẳn mạnh ra.

"Không tin thì anh sẽ cho em gặp ba mẹ của mình mà đối chứng, anh biết em chắc chắn là bị mất trí nhớ có thể đến bệnh viện tôi sẽ kiểm tra cho em thử, vì anh là một bác sĩ"

"À... quên giới thiệu với em, anh tên Dương Thế Bảo là bác sĩ của bệnh viện S và cũng sẽ là chồng tương lai của em"

"Anh thật sự là người quen của tôi?"

"Ừm"

"Tôi muốn suy nghĩ thêm, tôi muốn về khi nào suy nghĩ kĩ lúc đó tôi sẽ đến tìm anh để gặp họ"

"Được, mà tối mai nhất định phải đến buổi tiệc nhận chức của anh đấy"

"Nhận chức gì chứ tại sao tôi phải đi?"

"Anh trai em sẽ nói cho em biết, mà... hôm đó em sẽ được gặp ba mẹ ruột của mình"

Lãnh Tĩnh bước ra khỏi đó những người lúc nãy đưa cô về nhà, về đến nhà cô mới phát hiện Mộc Chi đã gọi cho cô mấy cuộc mà cô không hay.

Vừa bước vào anh lo lắng đi đến hỏi cô, chỉ cười trừ sau đó đưa nguyên liệu cho anh.

"Em chỉ là lựa một ít đồ thôi, em không sao cả mà giờ em không muốn ăn nữa em lên phòng lát sẽ ăn sau"

Mộc Chi nhìn bóng lưng của cô dường như chứa nhiều tâm sự mà không thể nói, ngã xuống chiếc giường êm ái Lãnh Tĩnh bắt đầu chìm trong những dòng suy nghĩ.

Hắn có sợi dây chuyền của cô? Đúng rồi chắc chắn hẳn là tên say sấn hôm đó gọi cô là Hàn Nhi gì đó của hắn.

Tại sao lại gặp lại hắn chứ lúc nãy cô mãi lo suy nghĩ về chuyện gia đình thật sự của cô mà quên mất cả chuyện này hẳn là tên cướp đi lần đầu tiên của cô.

Hắn không thể bắt hắn thành từng mảnh, nhưng hắn nói gia đình thật sự của cô.... có nên đi không cô muốn biết mặt cha mẹ của cô và vì sao cô lại lưu lạc đến Đài Nam nên.... ngày mai cô sẽ đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chuẩn bị cho bữa tiệc

Tại sao lại gặp lại hắn chứ lúc nãy cô mãi lo suy nghĩ về chuyện gia đình thật sự của cô mà quên mất cả chuyện này hẳn là tên cướp đi lần đầu tiên của cô.

Hận không thể nắm lấy thành từng mảnh, nhưng hận nói gia đình thật sự của cô.... có nên đi không cô muốn biết mặt cha mẹ của cô và vì sao cô lại lưu lạc đến Đài Nam nên.... ngày mai cô sẽ đi.

Nằm được một lúc thì nghe tiếng gõ cửa, Lãnh Tĩnh vội ngồi dậy đi ra mở cửa.

"Nghe Mộc Chi nói hình như em chưa ăn gì, mau xuống ăn kéo đau bao tử đấy"

"Em biết rồi, nhưng mà khoan.... anh vào đây nói chuyện với em một chút"

"Rồi, có chuyện gì nói đi" Lãnh Tân đi vào phòng của cô ngồi xuống giường nhẹ giọng hỏi.

"Anh hai.... anh cũng biết là em không phải con ruột của ba mẹ đúng không? Vậy nếu em tìm lại được gia đình mình anh có cho em về với họ không?"

"Anh nghĩ là sẽ không cho em quay lại với họ vì nếu họ thương em vậy tại sao lại bỏ rơi em chứ?"

"Lỡ như có nguyên nhân nào đó thì sao?"

"Tĩnh Nhi tại sao hôm nay em lại hỏi anh những câu này?"

"À... không có gì, em chỉ hỏi vậy thôi mà"

Lãnh Tĩnh ngồi dậy đi ra khỏi phòng để một mình Lãnh Tân ngồi đó suy nghĩ, thật ra từ đó đến giờ anh luôn coi cô là em ruột của mình rồi nên anh không muốn cô rời xa anh.

Anh tự trách mình ích kỷ, nhưng tất cả là vì cô mà thôi nếu gia đình cô yêu thương cô vậy tại sao năm đó lại vứt bỏ cô nếu như năm đó ba mẹ anh không cứu cô thì có lẽ cô bây giờ ở cô nhi viện rồi.

Lãnh Tĩnh bước xuống bếp tìm kiếm xem ra Mộc Chi nấu rất nhiều món nhìn vô cùng đẹp mắt Lãnh Tĩnh ngồi xuống và thưởng thức.

Lúc đó Lãnh Tân cũng vừa đi xuống mang theo một hộp quà, như lời anh đã hứa Lãnh Tĩnh vừa thấy anh mang hộp quà xuống lập tức ngồi dậy chạy đến.

"Qua cho em nè, mở ra xem có thích không?"

"Gi vậy anh?"

"Mở ra đi sẽ biết" Lãnh Tĩnh hồi hộp mở hộp quà ra là một cái váy màu hồng phấn mà cô rất thích.

"Woa đẹp quá, cảm ơn anh hai" Lãnh Tĩnh vội bay lên người anh ôm lấy anh, như những lúc còn nhỏ vậy mỗi khi anh mang quà hay món đồ chơi nào đó.

Lãnh Tân biết sở thích của Lãnh Tĩnh là màu hồng nên món quà nào anh cũng mua cho cô toàn là màu hồng hết.

"Mai đi dự tiệc với anh nhé"

"Tiệc gì vậy anh?" Lãnh Tĩnh trầm suy nghĩ không biết có phải là buổi lễ nhận chức gì đó của tên kia hay không.

"Buổi lễ nhận chức của con trai ngài chủ tịch Dương"

"À.... ra là vậy"

"Tĩnh Nhi... một lát anh sẽ đưa em đi mua vài món đồ, để ngày mai đi"

"Vâng, nhưng mà cái váy này em mặc được rồi không cần mua thêm gì đâu"

"Phải mua thêm vài món trang sức nữa, anh muốn em gái anh hôm đó trông thật xinh đẹp"

"Vậy thường ngày em không đẹp sao?" Lãnh Tĩnh quay sang chỗ khác giả bộ dỗi.

"Lại giận anh rồi à.... Tĩnh Nhi của anh lúc nào mà chẳng xinh đẹp, nhưng đến ngày mai em sẽ đẹp hơn thế nữa"

Nói thế Lãnh Tĩnh mới bỏ qua cho anh, Lãnh Tân đợi cô ăn xong sau đó mua đưa cô đi mua rất nhiều thứ nào là giày dép, quần áo để cô mặc thường ngày, trang sức.

Đưa cô đi chơi đi tham quan khắp nơi, do hôm trước cô mới về nên anh không có dặn Mộc Chi đưa cô đi chơi vì sợ cô vẫn còn mệt nên hôm nay đưa cô đi chơi tận một buổi đến tận tối luôn.

"Thôi mình về được rồi, nay nhiều đây thôi hôm khác anh đưa em đi nữa"

"Vâng, anh nhớ nha" thế là cả hai cùng về Lãnh Tinh về đến nhà lẳng xuống chiếc giường êm ái ngủ một giấc không mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Dự tiệc (1)

Đưa cô đi chơi đi tham quan khắp nơi, do hôm trước cô mới về nên anh không có dặn Mộc Chi đưa cô đi chơi vì sợ cô vẫn còn mệt nên hôm nay đưa cô đi chơi tận một buổi đến tận tối luôn.

"Thôi mình về được rồi, nay nhiều đây thôi hôm khác anh đưa em đi nữa"

"Vâng, anh nhớ nha" thế là cả hai cùng về Lãnh Tinh về đến nhà lẳng xuống chiếc giường êm ái ngủ một giấc không mộng mị.

Ngày hôm sau, Lãnh Tân đưa cô đến một Studio cũng khá nổi tiếng ở thành phố vừa vào nhân viên đã chào đón rất nồng nhiệt.

Lãnh Tinh có vẻ không quen với việc trang điểm vì thường ngày dịp quan trọng cô chỉ tô son mà thôi còn không thì để mặt mộc, còn đằng này phải trải qua nhiều công đoạn.

Nhưng ở đây trang điểm cũng không quá đậm gương mặt cô đã đủ nét nên chỉ trang điểm nhẹ nhàng thôi cũng đủ làm loạn nhịp bất kì chàng trai nào rồi.

Ở ngoài này trong lúc đang chờ đợi Lãnh Tinh, thì bỗng điện thoại Lãnh Tân vang lên là Mộc Chi gọi.

"Nghe đây"

"Đi chưa? Đang ở đâu đấy?" Tiếng của Mộc Chi.

"Đang ở Studio H, tới đi!"

"Được rồi"

Thoáng chốc Mộc Chi cũng đến nơi vta bước vào lúc đó Lãnh Tinh cũng từ phòng trang điểm bước ra gương mặt thanh tú đã được trang điểm trông càng xinh đẹp hơn mọi khi.

Khuông mặt của Lãnh Tinh từ nhỏ đã xinh đẹp một cách tự nhiên, đường nét trên khuông mặt sắc sảo cánh môi anh đào hồng phớt hé mở nở nụ cười, mái tóc dài được làm xoăn trông có chút trưởng thành không còn vẻ ngoài trẻ con nữa.

Tuy chỉ là trang điểm nhẹ thôi những cũng đủ làm chấn động lòng người, chiếc váy hồng trễ vai làm tôn lên làn da trắng mịn không tì vết của Lãnh Tinh, bông Lãnh Tân có chút suy nghĩ không nên anh tự vỗ đầu mình thăm mắng lương tâm.

Nhưng vẫn không ngừng khiến Lãnh Tân và Mộc Chi tim bất đầu đập loạn, Mộc Chi nghĩ người nhìn cô đang cười với anh, anh đứng hình một lát thì nghe tiếng của cô.

"Anh Mộc Chi... anh cũng đi nữa sao?"

"À... à... đúng rồi, mà trông.... em nay.... rất xinh đẹp.." Mộc Chi bắt đầu ấp a ấp úng quay người sang chỗ khác.

"Anh sao vậy?"

"Không có gì" Lãnh Tinh bữu môi đi sang phía Lãnh Tân.

"Anh hai... nhìn em được không? Thấy hơi khó chịu" do cái váy hở phần vai nên Lãnh Tinh cảm thấy hơi khó chịu.

Vì từ nhỏ Lãnh Tinh ăn mặc khá kín đáo, chiếc váy ôm sát người làm cho đường cong trên người cô cũng được tôn lên bộ váy khá đơn giản không cầu kì gì mấy nhưng Lãnh Tinh mặc vào lại vô cùng nổi bật, mà không hiểu sao Lãnh Tân lại mau cho cô bộ váy hở như vậy.

"Đẹp mà, giờ người ta mặc kiểu đấy nhiều lắm từ từ rồi em quen thôi".

"Nhưng.... vẫn thấy hơi kì..."

"Đi thôi!! Kéo trễ" Mộc Chi lên tiếng, vì từ nãy giờ anh vẫn còn ngượng.

Chiếc xe bắt đầu lăn khoảng mười lăm phút sau cũng tới nơi, nơi đây là một nhà hàng bậc nhất của thành phố S nhà hàng này cũng là một nhà hàng của gia đình hân có tiếng tăm nhất nơi đây.

Bên ngoài những chiếc xe bóng loáng đậu dài xếp thành hàng tuy vẫn chưa tới giờ nhưng đối với Lãnh Tinh thì cô cảm thấy không khí ở đây rất đông đúc và ngột ngạt.

Cô chưa từng đến nơi nào đông người như thế này, đứng giữa Mộc Chi và Lãnh Tân cô cứ như một nàng công chúa nhỏ đứng cạnh hai chàng kị sĩ cao to và được họ bảo vệ.

Tay Lãnh Tinh hơi giữ chặt lấy Lãnh Tân, vì có nhiều người nhìn vào cô, và họ thắc mắc vì sao một cô gái nhỏ lại có thể đứng cạnh hai người anh tuấn này còn một số thì những đôi mắt thèm thuồng của những người đàn ông khác nhìn vào cô.

Như hiểu được em gái của mình Lãnh Tân đưa tay ôm lấy cô vào lòng, nhẹ giọng nói.

"Cứ tự nhiên đi"

"Em không quen nơi đông người"

"Có anh hai ở đây mà em sợ gì chứ?" Nói xong Lãnh Tân ôm lấy cô đi vào bên trong.

Thông báo: lịch đăng

Do Mèo vô học rồi nên lịch sẽ thay đổi không còn mỗi ngày 1 chương nữa, mà lịch đăng sẽ vào thứ sáu, thứ bảy, chủ nhật mỗi tối nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Dự tiệc (2)

Như hiểu được em gái của mình Lãnh Tân đưa tay ôm lấy cô vào lòng, nhẹ giọng nói.

"Cứ tự nhiên đi"

"Em không quen nơi đông người"

"Có anh hai ở đây mà em sợ gì chứ?" Nói xong Lãnh Tân ôm lấy cô đi vào bên trong.

Bước vào bên trong lại thêm bất ngờ, Lãnh Tinh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác bên trong còn rộng rãi hơn bên ngoài, được trang trí sang trọng chùm đèn trên đỉnh đầu lung linh khiến Lãnh Tinh như mơ hồ đang lạc vào cung điện nguy nga tráng lệ.

Những người ở đây đều danh tiếng lẫy lừng, chủ tịch của những tập đoàn nổi tiếng khác và những cô cậu tiểu thư công tử cũng tới tham dự chúc mừng cho Dương Thế Bảo.

Do phải đến chào hỏi nhiều người nên sợ Lãnh Tinh ngại nên Mộc Chi và Lãnh Tân dẫn cô đứng ở gần chỗ hai người đang đứng còn hai người họ thì đi chào hỏi những giám đốc và những chủ tịch khác.

Trong lúc đó Dương Thế Bảo đứng ở một góc đang ngắm nhìn Lãnh Tinh như con nai vàng ngơ ngác đứng đấy đôi mắt sáng rực đang nhìn những món ăn trên bàn bắt mắt khoe môi hân khê cong lên tạo thành một đường cong hoàn hảo.

Hôm nay hân mặc trên người một bộ vest tây đen, tóc tai chỉnh chu khá gọn gàng gương mặt anh tuấn đầy vẫn là nét mặt lạnh lùng cương nghị đôi mắt đen sắc lạnh và đôi môi nhếch lên có thể khiến bất kì cô gái nào ở đây đều phải đỏ gục.

Quan sát cô từ lúc đi vào đến giờ, tại sao bên cạnh cô lại có thêm một người đàn ông khác đôi mắt cô dành cho anh ta rất dịu dàng tay hân nắm lại thành quyền.

Lãnh Tân thì hân không nói, vì hân biết Lãnh Tân là anh trai của cô nhưng vẫn có chút gì đó gọi là ghen vì lúc này đôi tay của Lãnh Tân ôm lấy phần eo của Lãnh Tinh thật khiến hân muốn bước đến mà kéo cô vào lòng mình và tuyên bố quyền sở hữu.

Xem ra hân có tới tận hai tình địch, một là Lãnh Tân hai là tên cô đang nhìn say đắm lúc này.

Lãnh Tinh khá thích thú với những món ăn ở đây cô bước đến lấy đĩa và gắp một miếng ăn sau đó thì thấy ly rượu trên bàn cô cũng muốn niếm thử rượu có vị như thế nào.

Liền nhấp một ngụm cũng không cay lắm thì ra là rượu nho cô có thể uống được rất ngon vừa định xoay người tìm Mộc Chi và Lãnh Tân thì vô tình đụng trúng một người làm đổ ly rượu lên người của người đó.

Ngay lập tức Lãnh Tĩnh nghe thấy bên tai tiếng hét của một cô gái cô ta bắt đầu bước đến la lớn.

"Nè, cô kia làm đổ ướt váy tôi rồi, cô biết cái váy này bao nhiêu tiền không?" Cô ta giờ giọng chua ngoa làm mọi người tập trung vào cô.

"Tôi xin lỗi tôi không cố ý, cái váy của cô bao nhiêu tiền? Tôi đền" Lãnh Tĩnh tuy khá run nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường để đối diện với những người như thế này.

"Nhìn cô cũng không phải dạng tiêu thư giàu có làm sao có thể đền cho tôi chứ? Bộ váy này của tôi là chính tay nhà thiết kế thời trang nổi tiếng ở Ý thiết kế đây đền nổi không hả?"

Lúc này mọi người bắt đầu đi đến xem Mộc Chi và Lãnh Tân thấy vậy nên nhanh đi qua bên đó thì thấy người trong cuộc là Lãnh Tĩnh liền chạy vào và người đang quát lớn không ai khác là vị hôn thê của Mộc Chi.

"Tĩnh Tĩnh, có chuyện gì vậy?"

"Mộc Chi...." cô gái đó gọi tên anh.

"Nhật Hạ, sao cô lại ở đây? Hai người rốt cuộc có chuyện gì mà cãi nhau ở đây?"

"Cô ta.... cô ta làm hư cái váy của em" Hoàng Nhật Hạ đi đến ôm lấy cánh tay Mộc Chi nũng nịu khiến Lãnh Tĩnh nổi da gà, nhưng cô cũng thầm thắc mắc cô ta là ai?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dự tiệc (3)

"Tĩnh Tĩnh, có chuyện gì vậy?"

"Mộc Chi...." cô gái đó gọi tên anh.

"Nhật Hạ, sao cô lại ở đây? Hai người rốt cuộc có chuyện gì mà cãi nhau ở đây?"

"Cô ta.... cô ta làm hư cái váy của em" Hoàng Nhật Hạ đi đến ôm lấy cánh tay Mộc Chi nũng nịu khiến Lãnh Tĩnh nổi da gà, nhưng cô cũng thầm thắc mắc cô ta là ai?

"Tĩnh Tĩnh em không sao chứ?" Mộc Chi kéo tay Nhật Hạ ra sau đó đi đến hỏi Lãnh Tĩnh.

"Không sao"

"Mộc Chi...sao anh hỏi cô ta mà không hỏi em, em mới là vợ sắp cưới của anh đây"

"Nhật Hạ em đừng làm loạn, chỉ là cái váy thôi anh mua cho em cái khác"

Lãnh Tĩnh khi nghe Nhật Hạ nói rằng cô ta là vợ sắp cưới của Mộc Chi thì cô như rơi xuống vực thăm anh đã có người trong lòng rồi sao?

"Cô... con hồ ly chết tiệt dám dụ dỗ Mộc Chi của tôi, cô nói đi cô là gì của anh ấy?"

"Tôi chỉ là bạn của Mộc Chi thôi cô đừng hiểu lầm"

"Hừm, nể tình bạn của Mộc Chi tôi bỏ qua cho cô đây"

"Các người làm ồn đủ chưa?" Một giọng nói lạnh lùng phất sau vang lên không ai khác là Dương Thế Bảo.

Mọi người bắt đầu tập trung về hắn và dần tản ra nhường đường cho hắn đi về phía Lãnh Tĩnh, cô vừa nhìn thấy hắn thì giật mình hắn nhanh chóng đưa tay kéo cô về phía mình.

"Ai dám đụng vào người phụ nữ của tôi?" Đôi mắt sắc lạnh hướng về phía Nhật Hạ làm cô ta lạnh sống lưng mà khẽ run người.

"Xin lỗi Dương thiếu vì sự ồn ào lúc nãy"

Mộc Chi cúi người xin lỗi, hần phớt lờ lời nói của anh vì hần vừa nhìn anh đã không mấy thiện cảm với anh.

"Nè, anh nói ai là người phụ nữ của anh?" Lãnh Tĩnh quay người lại lờm hần, cố đẩy hần ra nhưng tay vẫn giữ chặt lấy phần eo của cô làm cô không thể cử động được.

"Đừng động đây, nếu không đừng trách anh" hơi thở nam tính của hần bên tai làm Lãnh Tĩnh ngại ngùng, mặt cô đỏ cả lên.

"Nhiều đây đủ đèn cái váy của cô chứ?" Hần rút ra tờ ngân phiếu quăng thẳng vào mặt của Nhật Hạ.

"Dương thiếu không cần đâu tôi đưa cô ấy về đây" nói rồi Mộc Chi dắt Nhật Hạ rời đi.

"Dương thiếu ngại vừa nói em gái tôi là người phụ nữ của ngài là sao ạ? Hai người biết nhau sao?"

Lãnh Tân im lặng khó chịu khi thấy hần ôm Lãnh Tĩnh trong tay, và điều ngạc nhiên là sao Lãnh Tĩnh không bất kì phản kháng nào.

"Đúng rồi, giám đốc Triệu chăm sóc cô ấy cho cẩn thận vào"

Nói rồi Dương Thế Bảo hôn khẽ lên trán của Lãnh Tĩnh sau đó rời đi, do Dương Thế Minh ra hiệu cho hần là đã đến gì hần phải chuẩn bị.

"Tĩnh Nhi em biết anh ta?"

"Em...em.... đúng vậy...."

Lãnh Tân không hỏi gì nữa mà im lặng cùng cô trở về vị trí ngồi, Dương Thế Minh chủ tịch tập đoàn Dương Minh đứng ở trên khán đài, phát biểu vài lời đạo đầu dài dòng, sau đó giới thiệu con trai mình là Dương Thế Bảo, người sắp thừa kế tập đoàn Dương Minh. Dứt lời, dưới khán đài vang lên một trận vỗ tay không ngớt.

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía khán đài chăm chú nhìn hần thật có phong thái của một vị chủ tịch gương mặt lạnh như tiền nhưng sao khi hần đối diện với cô lại dịu dàng như thế?

Cảm giác rất quen thuộc khi bên hần khi nằm trong lòng của hần cô thực sự cảm thấy rất an toàn, nhưng rõ ràng là Dương Thế Bảo nói là sẽ cho cô gặp gia đình mình mà.... sao giờ vẫn chưa thấy ai?

Hần lừa cô sao? Lãnh Tĩnh khá chán với không khí ồn ào ở đây nên xin Lãnh Tân lên sân thượng hóng mát, lúc đứng trên khán đài ánh mắt Dương Thế Bảo luôn hướng về phía Lãnh Tĩnh không rời mắt khỏi cô.

Khi thấy cô rời đi thì lúc đó buổi lễ cũng kết thúc hần nhanh chóng đi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nụ hôn của ác ma

Cảm giác rất quen thuộc khi bên hần khi nằm trong lòng của hần cô thực sự cảm thấy rất an toàn, nhưng rõ ràng là Dương Thế Bảo nói là sẽ cho cô gặp gia đình mình mà.... sao giờ vẫn chưa thấy ai?

Hần lừa cô sao? Lãnh Tĩnh khá chán với không khí ồn ào ở đây nên xin Lãnh Tân lên sân thượng hóng mát, lúc đứng trên khán đài ánh mắt Dương Thế Bảo luôn hướng về phía Lãnh Tĩnh không rời mắt khỏi cô.

Khi thấy cô rời đi thì lúc đó buổi lễ cũng kết thúc hần nhanh chóng đi theo cô, Lãnh Tĩnh đứng trên sân thượng nhìn xuống dòng đường.

Xe chạy tấp nập, ánh đèn huyền ảo vào đêm thật đẹp nhìn lên là bầu trời đầy sao ở dưới quê sẽ khó mà ngắm được khung cảnh như thế này.

Vì giờ này có lẽ cô đã ngủ mất rồi, gió bắt đầu lớn nên cô hắt hơi một cái bỗng phía sau một chiếc áo vest len được khoác lên người cô.

Lãnh Tĩnh giật mình xoay người lại là Dương Thế Bảo giọng nói trầm ấm của hần vang lên.

"Ăn mặc như thế không lạnh sao?"

Quả thực hôm nay cô mặc bộ váy này rất đẹp nhưng hần không hài lòng ở chỗ bộ váy hở cả phần vai gần như có thể hở nửa phần ngực của cô khiến cho bọn đàn ông thèm khát.

"Tôi cũng đâu muốn mặc, tại anh tôi mua nên tôi mặc thôi.... mà anh bảo là sẽ cho tôi gặp mẹ ruột của tôi mà sao vẫn chưa thấy? Anh lừa tôi sao?"

"Lừa em để làm gì chứ? Biết bao nhiêu người con gái xinh đẹp khác anh không lừa họ tại sao anh phải tốn công tốn sức để lừa một cô gái bình thường như em?"

Gương mặt xấu xa của hắn tiến lại gần cô hai tay dồn cô sát vào lang can.

"Hừm..." Lãnh Tĩnh bĩu môi, thầm mắng hắn trong bụng gương mặt cô cũng ưa nhìn mà... hắn dám bảo cô bình thường ư? Hành động của cô làm hắn bật cười thành tiếng.

"Ba mẹ em đang trên máy bay, họ sắp đáp máy bay rồi lát nữa tôi sẽ đưa em gặp họ"

"Được rồi.... anh nhích ra một chút được không? Gần quá rồi đấy!!" Lãnh Tĩnh quay mặt đi khác để cho hắn không nhìn thấy gương mặt đang đỏ ửng lên của cô.

Đúng là nhìn gần hắn đẹp trai thật bản thân Lãnh Tĩnh tự nhận điều đó, nhưng có điều hắn quá là biến thái vừa nói xong câu tay hắn đang đặt ở đâu đấy.

Dương Thế Bảo cười gian tà một tay giữ lấy cằm của cô tay còn lại luồn vào trong váy của cô, Lãnh Tĩnh run người đẩy mạnh hắn ra.

"Biến thái....xàm xỡ.... đồ.... lưu manh,lợi dụng...." đẩy hắn ra tát vào mặt một cái nhưng nhẹ sau đó cô tuôn một câu, hắn không những không tức giận mà còn cười đi đến gần cô.

Lần này giữ chặt cả hai tay cô đưa lên đỉnh đầu cúi người xuống hôn cô, Lãnh Tĩnh cố thoát ra khỏi hắn nhưng không được sức lực hắn quá mạnh một cô gái chân yếu tay mềm như cô sao chống lại nổi.

Đầu lưỡi hắn treu đùa bên ngoài lúc đó vô tình Lãnh Tĩnh không phòng bị nên hắn lợi dụng tách hàm răng của cô ra tiến vào bên trong khoan miệng.

Hai đầu lưỡi quấn quít với nhau, Lãnh Tĩnh như lạc vào chốn thiên đàng tay cũng ngưng vùng vẫy mà còn đáp lại nụ hôn của hắn, Dương Thế Bảo điên cuồng như muốn hút hết dư vị ngọt ngào này của cô làm cô hơi choáng váng.

Dương Thế Bảo từ điên cuồng thô bạo sau đó thấy cô chấp nhận mình hắn từ từ nhẹ nhàng trở lại, bỏ hai tay cô ra hắn luyến tiếc rời khỏi đôi môi bé nhỏ ấy.

"Bảo bối em thật ngoan" khẽ xoa đầu cô sau đó đưa cô trở lại đại sảnh.

Lãnh Tĩnh rúc người trong lòng hắn nhớ lại nụ hôn lúc này bất giác đỏ mặt sau đó sờ lên đôi môi đang sưng lên của mình không biết phải nói sao nếu Lãnh Tân nhìn thấy đôi môi đang sưng này của cô..... còn tên ác ma này lại như không có gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giống mẹ như đúc

"Bảo bối em thật ngoan" khẽ xoa đầu cô sau đó đưa cô trở lại đại sảnh.

Lãnh Tĩnh rúc người trong lòng hắn nhớ lại nụ hôn lúc này bất giác đỏ mặt sau đó sờ lên đôi môi đang sưng lên của mình không biết phải nói sao nếu Lãnh Tân nhìn thấy đôi môi đang sưng này của cô..... còn tên ác ma này lại như không có gì xảy ra.

Bước xuống đại sảnh Lãnh Tân nhìn từ xa thấy Lãnh Tĩnh đi cùng với Dương Thế Bảo trong lòng anh có chút không vui, vì từ nhỏ ngoài anh ra cô rất ít tiếp xúc với nam giới khác.

Mà hành động của Dương Thế Bảo ánh mắt chọc tức anh, đưa đôi tay ra nhẹ ôm lấy eo Lãnh Tĩnh khiến cô giật mình ngược lên nhìn hắn.

"Làm cái quái gì đấy? Buông tôi ra được rồi đấy!!"

Dương Thế Bảo không những không bỏ cô ra còn trưng ra bộ mặt vô tội nhìn cô, thật hiếm khi hắn bày ra vẻ mặt này vì thường ngày hắn chỉ trưng gương mặt lạnh như tiền.

"Là người của anh, mà không để anh ôm?"

"Đồ điên, tôi tiếp xúc với anh chỉ để biết thông tin về mình thôi.... anh đừng ảo tưởng" đẩy mạnh hắn ra đi về phía Lãnh Tân.

"Em càng chống anh, anh lại càng muốn có được em"

Lãnh Tân thấy cô đi đến thì nhanh chóng lôi cô đi, Lãnh Tĩnh có chút bất ngờ Lãnh Tân rút cuộc có chuyện gì mà khiến anh giận dữ như thế?

"Anh hai.... "

"Đừng nói gì nữa, đi về thôi bữa tiệc cũng kết thúc rồi"

"A... anh hai... đợi đã"

"Hửm"

"Anh nghe em nói đã, anh về trước đi em đi gặp một người quan trọng một lát em sẽ về sau"

"Người quan trọng? Đi với ai? Ai đưa em về? Định ở một mình mà không có anh?" Gương mặt Lãnh Tân biến sắc.

"Em quen với... Dương thiếu mà... anh... cho em đi nha, em sẽ không sao đâu"

"Đúng vậy, anh yên tâm tôi đảm bảo mọi an toàn cho cô ấy không để cô ấy mất một sợi tóc nào đâu" Dương Thế Bảo từ xa đi đến.

"Thật làm phiền Dương thiếu nhưng tôi là trai của Lãnh Tĩnh tôi không yên tâm giao con bé cho bất cứ ai thật xin lỗi"

"Anh hai...."

"Cứ để con bé đi với Thế Bảo đi!! Vì có người rất quan trọng đang muốn gặp con bé" Dương Thế Minh lần này cũng đi đến.

"Chủ tịch Dương " Lãnh Tân cúi người chào.

"Cậu ta tin tôi đi, tôi đảm bảo sẽ đưa con bé an toàn về nhà"

"Nếu chủ tịch Dương đã lên tiếng vậy tôi đành đồng ý, chào mọi người tôi về trước"

Sau khi Lãnh Tân rời đi Lãnh Tĩnh vượt ngực khẽ thở phào, quay người sang Dương Thế Minh lễ phép gật đầu Dương Thế Minh mỉm cười quan sát cô.

Thâm suy nghĩ cũng đã lâu rồi nhìn Lãnh Tĩnh bây giờ rất giống Tô Nhan lúc trẻ, nhất là đôi mắt to tròn đen láy hấn rất giỏi nhìn người chỉ cần nhìn sơ qua cũng đủ biết là con gái của Tô Nhan và Xuân Lăng rồi.

Cả ba người cùng ra lấy xe, trên đường Dương Minh cứ nhắc tới người tên Tô Nhan và Xuân Lăng không biết họ có phải là ba mẹ cô hay không?

"Nguyệt Hàn, con càng lớn càng xinh đẹp giống mẹ con hỏi còn trẻ"

"Nguyệt Hàn? Chủ tịch ngài đang nói chuyện với con?"

"Con bé ngốc, ngay cả tên mình mà không nhớ sao?"

"Có lẽ Nguyệt Hàn đã mất trí nhớ rồi, để vài ngày nữa con sẽ kiểm tra cho con bé"

"Ừm, mười mấy năm trời con như trở thành người khác nay tìm được con bé rồi ta mong con trở lại như lúc còn nhỏ"

Một màn không khí im lặng bao trùm thoáng chốc chiếc xe cũng tới sân bay, dừng trước một người đàn ông và một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó thật giống y như cô, chẳng lẽ là mẹ của cô Thế Bảo mở cửa cho cô đi xuống người phụ nữ đó gương mặt nở một nụ cười nhưng từng giọt nước mắt rơi xuống.

"Nguyệt Hàn....." giọng run run

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Nốt ruồi son

Một màn không khí im lặng bao trùm thoáng chốc chiếc xe cũng tới sân bay, dừng trước một người đàn ông và một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó thật giống y như cô, chẳng lẽ là mẹ của cô Thế Bảo mở cửa cho cô đi xuống người phụ nữ đó gương mặt nở một nụ cười nhưng từng

giọt nước mắt rơi xuống.

"Nguyệt Hàn....." giọng run run

Tất cả mọi người ở đây chỉ biết im lặng, đúng là tình mẫu tử Lãnh Tĩnh nhìn người phụ nữ trước mặt cảm xúc đột nhiên ầm ập lạ kì, và cảm giác rất quen thuộc.

Trong trí nhớ của Lãnh Tĩnh, một cô bé ngồi cùng một người phụ nữ cô bé đó đang tập trung vào TV đang giới thiệu khu giải trí disney land.

"Mẹ ơi, khi rảnh gia đình mình đi cái đó nha mẹ"

"Ừm, mẹ và ba sẽ sắp xếp công việc rồi mình cùng đi chứ không?"

"Con yêu mẹ nhất trên đời" tiếng cười giòn tan của cô bé đó vang lên không gian thật hạnh phúc.

Trở lại thực tế Lãnh Tĩnh không nhớ rõ mặt người phụ nữ đó, cô rất muốn nhớ lại, đầu của cô đau quá đau như búa bổ Lãnh Tĩnh ôm lấy đầu mình sau đó ngất đi.

Dương Thế Bảo nhanh chóng đưa tay ra đỡ lấy eo cô, Tô Nhan đau lòng đi đến ôm lấy cô.

"Rốt cuộc con bé bị gì vậy Thế Bảo?"

"Con nghĩ là Hàn Nhi đã bị mất trí nhớ khi cô ấy muốn nhớ lại sẽ tạo cảm giác rất đau đầu, để xác minh hôm sau con sẽ kiểm tra cho cô ấy"

"Mình về nhà đi!! Để con bé nghỉ ngơi" Xuân Lăng đi đến ôm lấy Tô Nhan.

Trên xe Tô Nhan và Lãnh Tĩnh ngồi ở phía sau, Lãnh Tĩnh được Dương Thế Bảo đỡ xuống ghế và nằm lên đùi của Tô Nhan để mẹ con họ bên nhau sau những tháng ngày xa cách.

Tô Nhan vuốt ve mái tóc dài óng mượt của Lãnh Tĩnh mỉm cười hạnh phúc có phải cô đang mơ hay không cô thật sự đang ôm đứa con gái của cô đã bị mất tích bao năm nay.

Những tháng ngày không có Nguyệt Hàn, Tô Nhan như người mất hồn sức khỏe yếu đi chỉ nằm trên giường bệnh phải mất mấy năm mới dần khỏe lại.

Nhưng vẫn không thể nào biến cô trở lại thành như lúc trước, mỗi khi nhìn thấy một gia đình nào đó đang đi dạo cùng nhau tìm cô như quận thắc mà nhớ tới Nguyệt Hàn đứa con gái bé bỏng của cô.

Đúng là Nguyệt Hàn càng lớn càng giống Tô Nhan như đúc, từ những đường nét sắc sảo đáng người đều giống cô tuy không biết tính tình của Lãnh Tĩnh có giống cô hay không thôi.....

Nên khi này vừa nhìn thấy Lãnh Tĩnh, Tô Nhan liền cảm nhận được đây chính là đứa con gái bé bỏng của cô, về đến biệt thự của gia đình Dương Thế Minh.

Lãnh Tĩnh được đưa vào phòng, Dương Thế Bảo bước đến kiểm tra cho cô hẳn là một bác sĩ nên không cần phải đợi ngày mai đến bệnh viện.

Hắn lập tức kiểm tra cho cô ngay lúc này, đúng như tất cả mọi người dự đoán đầu của cô do bị va đập nên dẫn đến mất trí nhớ.

Tất cả mọi người đi ra ngoài chỉ còn Tô Nhan ngồi đấy đợi cho Lãnh Tĩnh tỉnh lại,

Tô Nhan bước đến kéo áo của Lãnh Tĩnh xuống kiểm tra thứ gì đó.

Đúng là Nguyệt Hàn của cô rồi, trên ngực Lãnh Tĩnh là một nốt ruồi son nằm ở phía bên ngực trái, một lúc sau đôi mắt của Lãnh Tĩnh cũng từ từ chớp sau đó mở ra.

Trần nhà khá lạ, mở mắt ra quan sát Tô Nhan thấy Lãnh Tĩnh tỉnh lại thì mừng rỡ ngồi xuống cạnh cô.

"Nguyệt Hàn, con tỉnh rồi"

"Cô là... người lúc này ở sân bay phải không ạ?"

"Ừm, con.... thật sự không nhớ ta là ai sao?"

"Dạ... không ạ, nhưng con thấy cô rất quen thuộc như gặp ở đâu rồi thì phải"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ăn huyệt

"Nguyệt Hàn, con tỉnh rồi!"

"Cô là... người lúc nãy ở sân bay phải không ạ?"

"Ừm, con.... thật sự không nhớ ta là ai sao?"

"Dạ... không ạ, nhưng con thấy cô rất quen thuộc như gặp ở đâu rồi thì phải"

"Nếu cô nói cô là mẹ của con vậy.... con có tin không?"

"Cô... thật sự là mẹ của con?"

"Ừm" nhìn ánh mắt của Tô Nhan trong đầu Lãnh Tĩnh chợt hiện lên hình ảnh của người phụ nữ lúc nãy, đôi mắt họ rất giống nhau rất đẹp đây là cùng một người

"Con tin, nên bởi vậy hôm nay con mới cùng tên đó à không Dương thiếu đến đây, con muốn tìm ra thông tin về gia đình của mình"

"Nguyệt Hàn, gọi ta một tiếng mẹ đi!! Ta nhớ con lắm, từ khi con mất tích mẹ chưa một ngày vui về mẹ đã hứa với con rất nhiều thứ mà vẫn chưa cùng con thực hiện được mẹ có lỗi với con"

Tô Nhan xúc động ôm lấy Lãnh Tĩnh khóc nức nở, được ôm đứa con gái của mình sao bao năm xa cách cảm giác hạnh phúc biết bao.

"Mẹ... vậy... mẹ có thể kể cho con nghe vì sao, lại lạc con không? Tại sao con không nhớ gì cả?"

"Cái này mẹ không biết vì sao con mất trí nhớ còn chuyện lạc mất con là...."

"Là do anh" tiếng nói trầm ấm phía sau vang lên là của Dương Thế Bảo.

"Năm đó tất cả là tại anh, đưa em đi khu vui chơi không giữ em kĩ nên... để em đi lạc"

Không gian im lặng đến ngột ngạt, Tô Nhan thấy ánh mắt của Dương Thế Bảo liền hiểu trong lòng hắn đang tự trách bản thân.

Nhưng Tô Nhan chưa bao giờ trách Dương Thế Bảo về chuyện này bao giờ, thấy không khí ngày càng im lặng Tô Nhan lên tiếng.

"Hai đứa chắc còn nhiều chuyện muốn nói với nhau lắm đúng không? Thôi mẹ ra ngoài hai đứa từ từ nói chuyện"

Nói rồi Tô Nhan đi ra khỏi phòng, đi xuống lầu Hoàng Ngọc Niệm thấy gương mặt Tô Nhan đã đỡ nhiều hơn lúc trước trên môi cũng nở nụ cười rồi.

"Con bé đúng là Nguyệt Hàn?"

"Vâng, con bé trở về rồi chị ạ" Tô Nhan bước đến sôpha ngồi xuống.

"Năm đó chị thật có lỗi khi để tội trẻ đi một mình"

"Đừng nhắc nữa, chuyện cũng đã qua rồi việc cần nhắc bây giờ là phải tìm cách cho con bé nhớ lại"

Trong phòng.....

Dương Thế Bảo đi đến bên giường ngồi xuống đối diện cô, sau đó đưa tay đặt lên gương mặt của cô vuốt ve, Lãnh Tĩnh không thích hắn sờ mặt cô nên quay đi tránh hắn.

"Em có hận anh không?"

"Hận anh?"

"Tại anh mà em phải sống lưu lạc, mà em sống có tốt không? Gia đình nuôi em có tốt không?"

"Họ rất tốt với tôi, luôn xem tôi là con gái ruột của họ còn chuyện hận anh.... tôi không hận anh về chuyện này mà là chuyện khác"

"Còn có chuyện khác để em hận anh?"

"Anh biết rõ hơn tôi mà" Lãnh Tĩnh nhìn hắn oán hận rõ ràng hắn là người hiểu rõ hơn cô mới đúng.

"Thôi, dẹp qua chuyện này đi dù em có hận anh sau này cũng sẽ thành yêu anh thôi"

Đồn cô sát vào thành giường, lập tức đổi tư thế Lãnh Tinh đánh vào ngực hấn đẩy mạnh hấn ra tên này lại muốn xàm xỡ cô sao?

"Biến thái, tránh ra anh muốn gì đây?"

"Làm cho em yêu anh mới thôi"

Nhanh chóng hấn kéo cô về phía mình môi hấn phủ lên đôi môi anh đào của cô, lần này Lãnh Tinh cố cắn chắc rằng không để hấn ung dung tự tại như lần trước nữa.

Thấy cô không để hấn tiến vào, Dương Thế Bảo đưa tay vào váy của cô hướng lên xoa nắn khuôn ngực đầy đặn của cô, thấy Lãnh Tinh vùng vẫy và vẫn cắn chắc răng.

Dương Thế Bảo liền đổi hướng xuống dưới chạm vào hoa nguyệt của cô trên đùi bên ngoài đúng là nơi này có lẽ rất kích thích cô làm cô rên khẽ lên một tiếng.

Đúng như hấn dự đoán hấn liền đưa lưỡi mình vào khoang miệng cô đùa giỡn tay vẫn tiếp tục trên đùi hoa nguyệt, đưa tay thoát vị cho chiếc quần nhỏ của cô.

Ngón tay của hấn xâm nhập vào làm cô đau đớn như lần đầu vậy, không chỉ dừng lại ở đó hấn đưa tiếp một ngón tay thứ hai vào bên trong.

"Ừm..." thấy cô như mất không khí hấn rời môi cô để cho cô hít thở không khí.

"Thả lỏng đừng ép như vậy, làm gãy tay anh mất" hấn thì thầm bên tai cô làm cô ngượng chín cả mặt.

Lúc này ngoài cửa bỗng lên tiếng gõ cửa.

"Thế Bảo à.... mau đưa Nguyệt Hàn xuống nhà ăn tối nào" tiếng của Tô Nhan

Do cửa không khóa, nên Tô Nhan đẩy cửa đi vào nhìn cảnh tượng hai thân thể của cô và hấn là người từng trải nên nhanh chóng nhận ra.

Lãnh Tinh xấu hổ đẩy hấn ra kéo chăn phủ lên người, Tô Nhan cũng đỏ mặt sau đó thâm cười chắc cô sẽ mau có cháu bông thôi.

"Mẹ xin lỗi đã làm phiền hai đứa, có gì cứ làm tiếp đi nhé lát ăn cũng được"

"Làm con mất cả hứng" Dương Thế Bảo nhìn cô đang trốn trong chăn khẽ cười, hazz... ăn huyệt rồi nhưng vẫn còn nhiều thời gian mà sau này chậm rãi thưởng thức cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Dạy dỗ

Lãnh Tinh xấu hổ đẩy hấn ra kéo chăn phủ lên người, Tô Nhan cũng đỏ mặt sau đó thâm cười chắc cô sẽ mau có cháu bông thôi.

"Mẹ xin lỗi đã làm phiền hai đứa, có gì cứ làm tiếp đi nhé lát ăn cũng được"

"Làm con mất cả hứng" Dương Thế Bảo nhìn cô đang trốn trong chăn khẽ cười, hazz... ăn huyệt rồi nhưng vẫn còn nhiều thời gian mà sau này chậm rãi thưởng thức cũng không muộn.

Kéo chăn ra nhưng Lãnh Tinh vẫn giữ chắc lại hiện tại lúc này cô rất rất muốn đào một cái hố để chui xuống mất mặt quá đi thôi mẹ cô thấy cảnh vừa này hết rồi.

"Ra đi, anh hết hứng rồi"

"Đồ sói anh nghĩ tôi tin anh hả? Anh đi ra khỏi phòng ngay cho tôi!!"

"Được rồi... được rồi... anh đi ra ngay" nói rồi Dương Thế Bảo ngồi dậy và mở cửa đi ra ngoài.

Trong này Lãnh Tinh cảm thấy không có động tĩnh gì nữa thì kéo chăn xuống khẽ thở phào đưa tay lên áp nhẹ vào má cảm nhận nó đang nóng lên.

"Bây giờ làm sao dám xuống gặp mọi người đây, xấu hổ chết mất"

Lãnh Tinh đứng dậy nhìn vào gương sau đó chỉnh chu lại quần áo và đầu tóc trở lại gọn gàng mới dám đi xuống nhà.

Bước xuống mọi người có lẽ đang chờ cô, thấy cô bước xuống thì Hoàng Ngọc Niệm đi đến dẫn cô vào bàn ăn hôm nay không khí rất vui vẻ.

Hai vợ chồng nhà Dương Thế Minh và hai vợ chồng nhà Tống Xuân Lăng hai bên hình như đang rất vui vì chuyện lúc nãy Tô Nhan đã kể cho mọi người ở đây nghe.

Lúc này khi Tô Nhan từ trên phòng Lãnh Tinh đi xuống gương mặt vẫn còn hơi đỏ

"Chúng ta sắp có cháu rồi mọi người ạ"

"Thật sao? Bọn nhỏ tiến triển nhanh vậy sao?" Ba người ở đây vừa nghe qua liền hiểu chuyện.

"Qua tốt rồi hôm nay đúng là ngày vui mà"

Kết thúc hồi tưởng.....

Lãnh Tinh hơi rục rề nín thở, nhìn lên đồng hồ cũng tới rồi cô phải về không thôi Lãnh Tân lo lắng cho cô mất.

"Mọi người.... hôm nay cho con xin về sớm được không ạ?"

"Ồ đây đi!! Gia đình xum họp rồi con nên ở lại với mẹ con chứ?"

"Con sợ anh hai con lo lắng, vì con chỉ xin phép anh ấy là tối sẽ về "

"Anh hai con?" Tô Nhan ngạc nhiên.

"Vâng, anh ấy là con trai của ba mẹ nuôi của con"

"À... ra là vậy, vậy con về đi ngày mai Thế Bảo sẽ đến đón con về đây"

"Vâng, chào mọi người con về"

Nói rồi Dương Thế Bảo dẫn cô ra xe và đưa về nhà, trên đường về có lẽ Dương Thế Bảo không muốn rời xa cô nên hôm nay hãm chạy xe khá chậm luôn hỏi cô về người anh của cô.

"Tên Lãnh Tân có ngược đãi em không?"

"Anh ấy là người cưng chiều tôi từ nhỏ"

"Em có nảy sinh tình cảm với hắn không?"

"Anh hỏi gì mà lảm thế? Anh ấy là anh của tôi làm sao tôi có thể nảy sinh tình cảm với anh ấy chứ? Mà nếu có cũng không cần ạn quan tâm"

"Em..." hắn dừng xe lại.

"Anh muốn gì?"

"Cấm em bắt đầu từ mai không được thân thiết với hắn và bất kì người đàn ông nào khác ngoài anh"

"Anh vừa phải thôi chứ anh có quyền gì ngăn cấm tôi?"

Lừa gạt của hắn cũng phát lên, đúng là nha đầu này không dạy dỗ thật không ngoan tí nào mà kéo cô về phía mình nhanh chóng chiếm lấy môi của cô.

Lần này không nhẹ nhàng như lần trước thô bạo chiếm đoạt cô, Lãnh Tinh thấy mình đang gặp nguy hiểm cô quên mất là mình đang ở cùng với một con sói.

"Ư..a"

Dương Thế Bảo cắn môi của cô như trừng phạt làm cô đau đớn vô cùng, coi như đây là bài học cho tiểu nha đầu này dám cãi bướng với hắn.

"Từ nay dám không nghe lời anh thì đều bị phạt như thế"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nên vui hay buồn

Lần này không nhẹ nhàng như lần trước thô bạo chiếm đoạt cô, Lãnh Tinh thấy mình đang gặp nguy hiểm cô quên mất là mình đang ở cùng với một con sói.

"U..a"

Dương Thế Bảo cắn môi của cô như trừng phạt làm cô đau đớn vô cùng, coi như đây là bài học cho tiểu nha đầu này dám cãi bướng với hắn.

"Từ nay dám không nghe lời anh thì đều bị phạt như thế"

Phía Lãnh Tân anh không tài nào chớp mắt được, nhìn lên đồng hồ cũng tối rồi Lãnh Tinh giờ này đang ở đâu cô lại là con gái nữa chứ đi giờ này còn chưa chịu về.

Trong lúc đó bỗng điện thoại đổ chuông cứ tưởng là Lãnh Tinh gọi cho anh nhìn vào màn hình thì không phải.

"Anh nghe đây" tuy không phải Lãnh Tinh nhưng anh vẫn trả lời ngọt ngào, vì người đang nói chuyện với anh cũng là người rất quan trọng.

"Anh ngủ chưa?" Giọng nói của một cô gái vang lên.

"Chưa, anh đang đợi Tinh Tinh về"

"Ừm, giờ này bên đó cũng tối rồi khi nào Tinh Tinh về thì anh ngủ đi nhé thức khuya không tốt đâu"

"Ừm, anh biết rồi mà em vừa đi làm về sao?"

"Đúng rồi, mà về một lát em cũng phải tới bệnh viện nữa được về nghỉ một lát, hazz... bận thế này không biết bao giờ mới có thời gian về với anh"

"Em lo sức khỏe của mình đi, khi nào rảnh về cũng được mà nếu có thời gian anh sẽ qua bên đó thăm em"

"Ting...ting..." là tiếng chuông cửa, khi nghe anh liền mừng rỡ sau đó tạm biệt người con gái đó.

Ra mở cửa nhìn thấy Dương Thế Bảo đang âu yếm Lãnh Tinh mặc cho cô vùng vẫy từ chối hắn, thấy Lãnh Tân bước ra hắn kéo cô lại hôn khê lên môi của cô Lãnh Tân như có con lửa trong người nhưng cố kìm lại.

"Dương thiếu cũng khuya rồi, ngài về nghỉ ngơi sớm đi ạ" dù đang tức giận nhưng Lãnh Tân chỉ đành kìm chế cơn giận này.

"Đồ điên!!!" Đẩy mạnh hắn ra sau đó mở cửa xe đi xuống, đóng mạnh cửa lại dằn mặt hắn.

Dương Thế Bảo chỉ cười sau đó chạm vào môi mình cảm nhận nụ hôn lúc nãy rồi cũng lái xe rời đi.

Đi theo Lãnh Tân vào nhà nhìn gương mặt anh có vẻ không vui, anh ngồi trên sofa đôi mắt đỏ ngầu như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy làm cô hơi run mình.

"Đi đâu giờ này mới về?"

"Anh.... hai em xin lỗi...đã về trễ... thật ra là có việc"

"Có việc? Việc gì? Em nói sẽ về sớm giờ này cũng khuya rồi đấy"

"Em xin lỗi mà.... anh nghe em nói đi!!"

"Được, em nói đi"

"Thật ra... hôm nay em đi gặp một người, anh hai em đã tìm được gia đình của mình rồi và em đã gặp lại mẹ ruột của mình" đôi mắt cô ngập tràn vui sướng và hạnh phúc.

Nhưng ngược lại anh lại không có tí cảm xúc nào ngược lại anh lại không muốn cô rời xa anh đi về với gia đình mới, nhưng tại sao cô lại tìm được người thân của mình chẳng lẽ Lãnh Tinh đã nhớ lại?

"Làm sao em biết họ có phải người thân của em?"

"Cảm giác của em, chưa bao giờ sai cả người phụ nữ ấy gương mặt của người đó thật giống em khi đến gần cảm giác rất quen thuộc"

Giương mặt anh như đang suy nghĩ gì đó, Lãnh Tĩnh thấy vậy nên hỏi.

"Anh... bộ hai không vui sao? Em tìm được người thân của mình bao lâu nay bị thất lạc, em bị lạc gia đình cũng vì do đi khu vui chơi mà không đi với người lớn nên...."

"Anh hiểu rồi, thôi em lên phòng nghỉ ngơi đi!"

"Anh hai... mai... em phải dọn đi..."

"Ừm, vậy sau này nhớ về thăm anh, đừng quên anh là được"

Nói rồi Lãnh Tân đi về phòng mình Lãnh Tĩnh thực sự không biết được trong lòng anh đang nghĩ cái gì, anh đang buồn vì cô sắp rời xa anh?.

Đi về phòng cả hai người mỗi người một suy nghĩ, Lãnh Tân lúc này rất muốn ngăn cản cô giam giữ cô nhưng Lãnh Tĩnh cần tự do.

Cô ấy tìm được gia đình rồi anh phải mừng cho cô mới đúng anh suy nghĩ gì thế này, chẳng phải bây giờ anh đã có người anh yêu rồi sao?

Sao lại suy nghĩ điên rồ với Lãnh Tĩnh chứ dù không phải anh em ruột nhưng anh cũng không nên suy nghĩ với cô như thế.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Không muốn rời xa

Đi về phòng cả hai người mỗi người một suy nghĩ, Lãnh Tân lúc này rất muốn ngăn cản cô giam giữ cô nhưng Lãnh Tĩnh cần tự do.

Cô ấy tìm được gia đình rồi anh phải mừng cho cô mới đúng anh suy nghĩ gì thế này, chẳng phải bây giờ anh đã có người anh yêu rồi sao?

Sao lại suy nghĩ điên rồ với Lãnh Tĩnh chứ dù không phải anh em ruột nhưng anh cũng không nên suy nghĩ với cô như thế.

Nằm lẳng qua lẳng lại Lãnh Tân không tài nào ngủ được anh liền ngồi dậy sau đó rời khỏi phòng mình xuống bếp lấy một cốc nước uống.

Xong anh đi lên phòng nhưng không phải phòng anh mà là vào phòng Lãnh Tĩnh, định vào nói chuyện với cô một chút nhưng cô đã ngủ.

Anh ngồi xuống giường cô nhìn gương mặt yên bình của cô lúc ngủ, có lẽ hôm nay Lãnh Tĩnh mệt mỏi rồi đưa tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy.

"Anh thật sự không muốn em rời xa anh một chút nào, nếu biết vậy anh đã không bảo em lên đây nếu em ở dưới quê thì mọi chuyện đâu tới nước này".

Bàn tay anh đổi hướng chạm vào môi của cô, thật mềm mại anh muốn cảm nhận nó Lãnh Tân cúi người xuống định hôn cô nhưng Lãnh Tĩnh xoay người đi chỗ khác.

"Ngay cả khi ngủ em cũng không chấp nhận anh...."

Lãnh Tân chỉ biết lắc đầu sau đó hôn khẽ lên trán cô rồi rời đi, còn Lãnh Tĩnh thì đã say giấc nồng nên cô cũng chẳng hay biết gì cả.

Đến tận sáng trong khi Lãnh Tĩnh đang ngủ thì điện thoại reo lên cô với tay tìm chiếc điện thoại ồn ào đã phá giấc ngủ của cô.

"Alo..." giọng còn ngáy ngủ.

"Heo con em vẫn còn ngủ sao? Mau chuẩn bị đi anh đến đón em"

"Hả... cái gì? Đón tôi? Anh là ai? Đón tôi đi đâu?" Vẫn còn mơ màng

"Em thật là.... giờ này còn nói chuyện kiểu đó anh cho em 15 phút để chuẩn bị, hôm nay đưa em về nhà của em"

"Hả" lúc này mới tỉnh hẳn, mới bắt đầu nhớ lại chuyện hôm qua.

Đúng rồi hôm qua cô đã gặp gia đình của mình, hôm nay là ngày cô giong về nhà của ba mẹ cô ở Lãnh Tĩnh liền ngồi dậy chuẩn bị.

Mang tất cả quần áo bỏ vào vali, mang xuống lầu Lãnh Tân đang chuẩn bị bữa sáng thì thấy cô từ trên lầu đi xuống mang theo cả vali.

"Em đi thật sao?"

"Vâng, anh hai em cảm ơn anh, cảm ơn ba mẹ suốt mười mấy năm qua đã nuôi dưỡng em nay em tìm được gia đình của mình rồi em sẽ không quên công ơn nuôi dưỡng của mọi người, thỉnh thoảng em sẽ về thăm ba mẹ và rảnh em sẽ ghé chỗ anh"

"Ừm, em ăn rồi hẳn đi!! Anh chuẩn bị món em thích ăn đây" có chút núm kéo cô lại.

"Woa là gà rán, yêu anh nhất" Lãnh Tĩnh liền bỏ vali sang một bên chạy đến ngồi xuống bàn ăn.

Lãnh Tân nhìn cô vui vẻ thưởng thức cái đùi gà rán trên tay, cô vẫn là con nít như ngày nào chỉ cần thấy đồ ăn là liền vứt bỏ hình tượng sang một bên mà lao vào chiến.

Anh nhìn cô mà cười, Lãnh Tĩnh ngậm miếng đùi gà ngấu nghiến trong lúc không khí vui vẻ này đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên không phải là hẳn đây chứ?

Lãnh Tĩnh đi ra mở cửa trên tay vẫn là miếng gà, Dương Thế Bảo vừa nhìn thấy cô liền giật mình sau đó lại cười lớn.

"Cười cái gì mà cười?" Lãnh Tĩnh lườm anh.

"Nhìn em chẳng khác gì bị bỏ đói lâu năm, tội miếng gà đó quá"

"Anh có tin tôi ăn anh như miếng gà này không?" Lãnh Tĩnh cầm miếng gà lên ăn ngấu nghiến.

"Anh rất sẵn lòng cho em ăn thỏa thích" hẳn giờ giọng xấu xa.

"Biến thái, tôi nói vậy thôi ai thèm ăn anh nhìn anh là tôi mắc ói rồi có cho cũng không thèm".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lại đau đầu

"Cười cái gì mà cười?" Lãnh Tĩnh lườm anh.

"Nhìn em chẳng khác gì bị bỏ đói lâu năm, tội miếng gà đó quá"

"Anh có tin tôi ăn anh như miếng gà này không?" Lãnh Tĩnh cầm miếng gà lên ăn ngấu nghiến.

"Anh rất sẵn lòng cho em ăn thỏa thích" hẳn giờ giọng xấu xa.

"Biến thái, tôi nói vậy thôi ai thèm ăn anh nhìn anh là tôi mắc ói rồi có cho cũng không thèm".

Nói xong câu đó Lãnh Tĩnh đi vào trong, Dương Thế Bảo chỉ biết cười vì độ đáng yêu của cô nàng Lãnh Tân từ trong nhìn ra một nỗi buồn sâu trong mắt anh.

Nhìn hai người ngoài đây, Lãnh Tĩnh bây giờ không còn là đứa em gái bé bỏng của anh nữa cô đã tìm được gia đình của mình.

"Anh hai.... em đi đây, cảm ơn anh hai rất nhiều em không ngờ mình có thể tìm lại được gia đình của mình anh chuyển lời tới ba mẹ giùm em nha"

"Ừm, rảnh nhớ tới thăm anh nhé!! Anh sẽ nói với ba mẹ "

Sau đó gương mặt anh trở lại u buồn nhìn bóng lưng nhỏ nhắn ấy mang vali đi khuất cửa, trên bàn là hộp gà rán anh đã làm cho cô nhưng hình như cô quên lấy rồi thì phải.

Lấy điện thoại ra gọi cho Mộc Chi từ bữa tiệc đến nay anh chưa liên lạc với Mộc Chi.

"Alo"

"Rảnh không đi uống vài ly đi!!"

"Được rồi, lát tôi qua rước cậu"

"Ừm"

Về phía Lãnh Tinh khi lên xe cô không hề nói tiếng nào, tuy trong lòng khá vui vì mình được gặp lại được gia đình của mình nhưng nhìn ánh mắt của Lãnh Tần lúc đó.

Cô thật sự rất đau lòng, anh là người anh trai yêu thương em gái từ nhỏ đến lớn cái gì anh cũng nhường cô cả, chưa từng mắng cô bất kì điều gì dù là khi anh đi làm khoảng cuối tuần là anh lại về quê thăm cô.

Dương Thế Bảo nhìn sang thấy cô im lặng quay mặt ra cửa hần cũng hiểu phần nào nỗi lòng này của cô.

"Em ăn gì chưa?" Phá tan bầu không khí im lặng lúc này Dương Thế Bảo lên tiếng hỏi.

Im lặng chừng một phút Lãnh Tinh mới nhẹ đáp lại.

"Ăn rồi"

"Để anh đưa em đi một nơi em sẽ thấy thoải mái hơn"

"Đi đâu?"

"Đi rồi sẽ biết"

Dương Thế Bảo liền đổi hướng chiếc xe đến một nơi không biết là ở đâu đi khá là xa hình như là rời khỏi thành phố, nhìn bên ngoài cửa kính cảnh vật khá yên bình.

Hạ cửa kính xuống ở thành phố khó có thể hít thở không khí trong lành như thế này nhưng điều đặc biệt ở đây là bên ngoài là những cánh đồng hoa oải hương tuyệt đẹp hương thơm của nó thật ngọt ngào.

"Thơm thật, sao anh biết chỗ này thế?"

"Vì chỗ này lúc nhỏ chúng ta thường hay đến mà."

"Tôi không nhớ gì cả"

"Muốn đi qua đó không? Em sẽ thấy rõ hơn và có thể chạm vào chúng"

Lãnh Tinh khẽ gật đầu cả hai đi đến cánh đồng, xung quanh cô giờ đây được bao quanh bởi hoa oải hương xinh đẹp ngập tràn mùi thơm ngọt dịu.

Gương mặt cô bây giờ có vẻ đã đỡ hơn lúc nãy trogg đầu cô bắt đầu xuất hiện những hình ảnh một cậu bé chừng sáu, bảy tuổi đang chạy nhảy cùng một cô bé.

"A..." đầu của cô đột nhiên đau dữ dội,Dương Thế Bảo thấy thế liền đi đến đỡ lấy cô.

"Em sao vậy? Có phải đang cố nhớ lại không? Như vậy sẽ làm em đau đầu đầu đấy"

"Tôi không biết đột nhiên đau đầu quá"

"Đừng nhớ nữa, em thấy thoải mái hơn chưa chúng ta về thôi"

"Ừm" khẽ gật đầu.

Dương Thế Bảo đưa cô ra xe cả hai cùng rời khỏi cánh đồng này lái xe trở về thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Yêu xa

"A..." đầu của cô đột nhiên đau dữ dội,Dương Thế Bảo thấy thế liền đi đến đỡ lấy cô.

"Em sao vậy? Có phải đang cố nhớ lại không? Như vậy sẽ làm em đau đầu đầu đấy"

"Tôi không biết đột nhiên đau đầu quá"

"Đừng nhớ nữa, em thấy thoải mái hơn chưa chúng ta về thôi"

"Ừm" khẽ gật đầu.

Dương Thế Bảo dìu cô ra xe cả hai cùng rời khỏi cánh đồng này lái xe trở về thành phố.

Về phía Lãnh Tân anh hẹn Mộc Chi ra một quán rượu để giải sầu hôm nay anh chẳng nói gì mà chỉ ngồi uống và uống. Mộc Chi thấy thế nên ngăn lại.

"Được rồi, đừng uống nữa nay cậu bị làm sao thế?"

"Không có gì đâu"

"Tiêu Châu và cậu xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có"

"À... mà nè, vài hôm nữa tôi đám cưới rồi cậu và Tình Tình nhớ đến dự nhé đưa thiệp này cho cô ấy hộ tôi nha"

"Ừa"

Thấy tâm trạng Lãnh Tân không tốt nên Mộc Chi chỉ còn cách lấy điện thoại của Lãnh Tân gọi cho Trần Tiêu Châu, cũng chính là bạn gái của Lãnh Tân.

"Alo, gọi em chi vậy?"

"Cô là Tiêu Châu đúng không?"

"Đúng rồi, anh là.... ai....Lãnh Tân Đâu?" Tiêu Châu hơi ngạc nhiên sao máy của Lãnh Tân mà giọng không phải của anh.

"Tôi là Mộc Chi bạn của Lãnh Tân, cô và cậu ấy xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có, có chuyện gì vậy? Tôi và anh ấy vẫn bình thường mà"

"Cậu ấy uống rất nhiều nhưng không hiểu nguyên nhân"

"Sao? Cho tôi nói chuyện với anh ấy"

"Cậu ấy say lắm rồi, có gì mai cô gọi lại hỏi cậu ấy và tâm sự với cậu ấy đi"

"Được rồi, phiền anh đưa anh ấy về giúp tôi nhé"

Tiêu Châu trong lòng hơi khó chịu lo lắng cho Lãnh Tân đúng là yêu xa khổ thật, muốn bên cạnh anh chăm sóc lo lắng cho anh nhưng không được.

Cô ước bây giờ mình có thể cạnh anh mà an ủi anh, và ôm chặt lấy anh để thỏa bao nỗi nhớ trong lòng bao lâu nay chỉ gặp anh lần đầu ở một bữa tiệc này sinh tình cảm với anh.

Rồi liên lạc với nhau qua điện thoại rồi cô lại phải trở lại Mỹ để tiếp tục công việc của mình, cô chỉ mong mau chóng trở về Đài Loan để tìm anh.

Vừa đi làm về cô lại phải vào phòng làm việc đến giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi nay lại nghe Lãnh Tân như thế cô lại càng thêm đau đầu đi đến bên giường lấy điện thoại ra nhắn vài dòng cho anh.

"Em nghe nói anh uống nhiều lắm, có chuyện gì sao? Sao không nói với em? Anh về nhà chưa? Nghỉ ngơi sớm đi nhé mai gọi lại cho em nha....."

Sau khi nhắn xong thì cô lại tiếp tục làm việc đến tận sáng.

Sau khi Mộc Chi đưa Lãnh Tân về nhà, Lãnh Tân lúc này đã say mèm mà lăn ra giường ngủ đến tận sáng không hề hay biết gì.

Đến sáng hôm sau....

Đầu Lãnh Tân như búa bổ chóng mặt, lấy điện thoại xem giờ thì thấy tin nhắn của Tiêu Châu hôm qua cô nhắn cho anh mà anh không hay.

Sau khi đọc thì anh mới điện lại cho cô, lúc này Tiêu Châu đã ngủ quên lúc làm việc do tiếng chuông điện thoại nên cô bật dậy.

"Alo, em nghe"

"Anh xin lỗi, hôm qua không trả lời tin nhắn của em"

"Không sao, em nghe bạn anh nói anh uống say, nhưng sao vậy anh?"

"Không có gì, chỉ là hơi buồn chuyện công ty thôi em đừng lo yên tâm bên đó nha"

"Ừm, anh mới dậy sao? Đi ăn đi!! Em phải đến bệnh viện đây chiều về em sẽ gọi anh bye bye"

"Bye bye em"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nhớ chăm sóc

Sau khi đưa Lãnh Tĩnh về nhà Dương Thế Bảo liền nhận được cuộc gọi từ bệnh viện nên hắn cũng nhanh chóng đi.

Vừa vào nhà thì cô đã thấy mẹ mình pang xếp quần áo vào vali, Lãnh Tĩnh đi đến ôm lấy Tô Nhan như một đứa trẻ rúc người vào lòng của mẹ mình.

"Mẹ... ba đâu rồi?"

"Ba về Mỹ trước rồi, mẹ... cũng đang chuẩn bị để về bên đó tiếp ba con"

"Mẹ con mới nhận nhau mà mẹ lại muốn rời xa con sao?"

"Mẹ xin lỗi, nếu con muốn mẹ đưa con cùng đi với mẹ về Mỹ nhé con chịu không?"

"Con... con muốn ở đây con không muốn đi Mỹ"

"Hazz... vậy tùy con vậy, tuy mới nhận lại nhau nhưng giờ mẹ yên tâm hơn là khi vẫn chưa tìm được con bây giờ tìm được rồi mẹ không còn lo lắng nữa lần này mẹ nhờ Thế Bảo chăm sóc con rồi khi nào rảnh mẹ sẽ về thăm con"

"Mẹ.... sao mẹ lại nhờ hắn chứ, mẹ như vậy là giao con cho sói rồi"

"Bậy bạ, sói gì chứ Thế Bảo nó yêu thương con như vậy nó không ăn hiếp con đâu mẹ còn sợ con ăn hiếp nó nữa kìa"

"Mẹ à... mẹ làm như con gái mẹ dừ lắm không bằng"

"Hahaha" cả không gian ngập sự vui vẻ, đến tận tối Tô Nhan gọi cho Dương Thế Bảo.

"Bác gái gọi con có gì không?"

"À, con đến đưa bác ra sân bay nhé sẵn tiện đưa Lãnh Tĩnh về nhà con luôn nha"

"Dạ?? Bác định về Mỹ sao?"

"Ừa, bác giao con bé cho con đấy!! Nhớ... lần này lo lắng bảo bọc con bé cho kĩ nếu không đừng trách bác nặng tay đâu đấy, sẵn tiện cho hai đứa hâm nóng tình cảm bác hóng cháu bông lăm rồi"

Câu nói này của Tô Nhan làm Dương Thế Bảo vui trong lòng, xem ra Tô Nhan cho hắn một cơ hội lần nữa để chăm sóc Lãnh Tĩnh.

Lần này hắn nhất định không để vụt mất Lãnh Tĩnh một lần nào nữa, vì lúc đó còn nhỏ khác bây giờ hắn đã trưởng thành rồi có thể chăm sóc và bảo vệ cô được rồi nên Tô Nhan mới yên tâm giao cho hắn.

Dương Thế Bảo nhanh chóng lái xe từ bệnh viện đến nhà của Tô Nhan đưa hai mẹ con đến sân bay.

"Chăm sóc Lãnh Tĩnh hộ bác nhé"

"Dạ con biết rồi, bác yên tâm"

"Mẹ.... khi rảnh về thăm con nhé, khi nào tới nơi nhớ gọi con đấy"

"Mẹ biết rồi, mẹ đi nhé"

Tô Nhan ôm lấy Lãnh Tĩnh hôn khẽ lên tóc cô sau đó rời đi, Lãnh Tĩnh chỉ biết hướng nhìn theo bóng của Tô Nhan khuất hẳn mới chịu về.

Trên xe.....

"Em muốn ăn gì không?"

Khẽ gật đầu.

"Muốn ăn gì?"

"Gà rán"

"Được"

Dương Thế Bảo lái xe đến trước một nhà hàng lớn, Lãnh Tinh há hốc mồm cái quái gì vậy cô chỉ muốn ăn gà rán ở ven đường thôi chứ đâu bảo hán đưa đến đây ăn sơn hào hải vị đâu.

"Tôi muốn ăn ở mấy chỗ vỉa hè thôi không muốn ăn ở đây đâu"

"Ở ngoài kia mất vệ sinh lắm"

"Hazz... anh kì quá mức rồi đấy, gia đình tôi cũng là tiệm gà rán vỉa hè đây nhưng đâu phải cứ đồ vỉa hè là không vệ sinh đâu chứ?"

"Không được, sẽ đau bụng"

"Hừm, vậy anh vào đó mua đi rồi về không cần phải vào trong đó ăn được không?"

"Được được chiều em hết"

Xoa đầu cô sau đó đi vào trong Lãnh Tinh không thích những nơi sang trọng thế này vì vào đó nếu thấy đồ ăn ngon nhất định cô sẽ làm những hành động rất mất mặt.

Quá hiểu tính tình của mình cô chỉ không muốn con thú đói trong người mình bay ra mà ăn sạch cái nhà hàng này mà mất mặt thôi chứ cũng không tốt gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lau tóc cho anh!!!

Xoa đầu cô sau đó đi vào trong Lãnh Tinh không thích những nơi sang trọng thế này vì vào đó nếu thấy đồ ăn ngon nhất định cô sẽ làm những hành động rất mất mặt.

Quá hiểu tính tình của mình cô chỉ không muốn con thú đói trong người mình bay ra mà ăn sạch cái nhà hàng này mà mất mặt thôi chứ cũng không tốt gì đâu.

Sau khi mua đồ ăn xong thì cả hai cùng về nhà, trong lòng của Lãnh Tinh khá lo lắng vì mình đang ở trong hang cọp nhờ bị ăn sạch như hôm trước thì sao đây.

Mẹ cô cũng thật là sao lại giao cô cho hán chứ? Thà ở cùng với bác gái (ý nói Hoàng Ngọc Niệm) tốt hơn phụ nữ với nhau nên sẽ không lo lắng gì.

Đến nơi nhà hán là một căn biệt thự khá là sa hoa nhìn thôi cũng mê mẩn nhưng nhìn có vẻ hơi u ám cứ như mấy lâu đài trong phim kinh dị ấy.

Hơi lạnh sống lưng, nhìn thì đẹp thật nhưng không khí lại quá u ám cô thật sự phải ở đây sao? Hán đưa cho cô chiếc chìa khóa bảo cô mở cửa vào trước còn hán thì lái xe vào gara.

Lãnh Tinh bước đến mở cửa trong nhà hơi tối, Lãnh Tinh cố tìm nơi để bật đèn không biết ở đâu nhỉ?

Đột nhiên ngôi nhà sáng bừng lên làm cô giật mình rõ ràng là cô đâu có bật đèn lên đâu nhìn lại phía sau thấy hán đang từ từ đi đến.

"Ngơ đấy làm gì? Sao em không vào trong?"

"Đèn tự động sao?"

"Không có, tại anh quên đưa cho em cái điều khiển từ xa này"

Trên tay hắn là một cái remote thiết kế khá nhỏ gọn được gắn vào chiếc chìa khóa xe của hắn, không ngờ căn nhà này lại hiện đại đến như vậy cứ như kiểu phương tây ấy.

"Nhà rộng thế này mà chỉ có một mình anh thôi sao?"

"Ừm, ngồi đây đợi anh"

Lãnh Tinh đi đến chiếc ghế sofa gần đấy ngồi xuống, còn Dương Thế Bảo thì đi vào phòng bếp cho thức ăn mua lúc lúc nãy ra một cái đĩa mang ra cho cô.

"Của em đây, ăn đi"

"Anh không ăn sao?"

"Anh ăn lúc nãy rồi, muốn anh ăn cùng sao?"

"Hừm, ai cho mà ăn"

Hắn khẽ mỉm cười xoa đầu cô sau đó đi lên phòng chỉ còn mình cô ngồi đấy loáng cái phần ăn của cô đã sạch nhẵn hắn đi xuống với áo choàng có lẽ vừa mới tắm xong tóc vẫn còn ướt.

Nhìn hắn lúc này thật quyến rũ a~ khiến Lãnh Tinh đỏ mặt nhìn từng giọt nước trên tóc hắn đang chảy xuống ôi mẹ ơi~ cô đang nghĩ cái gì vậy?

Không phải cô muốn nhìn đâu tại.... hắn quá sức quyến rũ đi làm cô đỏ mặt quay đi chỗ khác không dám nhìn hắn.

Dương Thế Bảo thấy cô không nhìn hắn mà quay người sang chỗ khác nên cố ý đi đến ngồi xuống trước mặt cô có ý trêu ghẹo.

"Sao vậy? Mặt em đỏ cả rồi kìa...."

"Tại... tại... trong nhà nóng quá đấy mà... haha.... lát là hết thôi"

Còn ngồi đối diện nữa chứ nhưng nhìn hắn ở cự li gần lúc này còn có sức hút hơn lúc nãy nữa, "Lãnh Tinh ơi là Lãnh Tinh sao mà mê trai thế không biết" thầm chửi bản thân mình.

"Lau tóc cho anh!!" Hắn ra lệnh.

"Tự mà lau, anh có tay mà"

"Nhưng anh thích em lau tóc cho anh hơn, mau lên!! Không thì...."

Mới nói đến đây thì Lãnh Tinh đã sợ hãi, không nên cãi lời hắn vì cô bây giờ trong tình thế rất nguy hiểm phải nghe lời hắn nếu không hậu quả sẽ khó lường được.

"Được... được rồi, tôi giúp anh"

Lãnh Tinh lật đật ngồi dậy cầm lấy chiếc khăn lau từng sợi tóc của hắn, còn Dương Thế Bảo thì cười mãn nguyện sau đó nhắm mắt lại hưởng thụ.

Lãnh Tinh nhẹ nhàng lau tóc cho hắn khiến hắn thoải mái mà đắm chìm, Lãnh Tinh khẽ chạm vào tóc của hắn thật mềm và mượt cứ như tóc con gái ấy.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Biến thái, sao anh ở trên giường tôi?

Sau một hồi thì lúc này tóc hắn cũng khô cô bảo hắn sấy tóc cho nhanh khô hắn lại bảo hắn không thích sấy tóc vì tóc hắn dùng nhiệt sẽ bị khô, làm cô phải hì hục chăm chú lau cho hắn.

"Xong rồi đây"

"Ừm, em đi tắm đi rồi nghỉ ngơi sớm"

"Tôi ở phòng nào?"

"Phòng của anh là phòng đầu tiên còn mấy phòng còn lại em muốn chọn phòng nào cũng được hoặc ở chung phòng anh cũng được"

"Hừm, ai thèm phòng của anh"

Nói rồi cô đi thẳng lên lầu mang theo chiếc vali to lớn, cô chọn phòng số ba cách hẳn một phòng cho an toàn kéo tới đến hẳn lách qua thì ngủ.

Bước vào phòng, cô khá choáng ngợp vì nó quá rộng lại quá tiện nghi Lãnh Tĩnh không suy nghĩ nhiều ngã mình xuống chiếc giường êm ái làm cô muốn ngủ ngay lập tức.

Nhưng mà khoan cô phải đi tắm cho thoải mái trước đã, mở vali ra lấy một bộ đồ ngủ sau đó đi vào phòng tắm, tiếng nước chảy vang lên.

Nước nóng được xả ra ngập bồn tắm Lãnh Tĩnh ngâm mình trong bồn nước đúng thật là thoải mái không có gì bằng sau một ngày mệt mỏi được ngâm mình trong bồn nước nóng.

Có rất nhiều loại sữa tắm dầu gội thương hiệu khác nhau, lựa chọn mùi hương trà xanh mà mình yêu thích mà tắm gội. Khoảng một lúc sau cô mới chịu bước ra ngoài.

"Thoải mái quá đi...."

Ngã xuống giường nhanh chóng Lãnh Tĩnh chìm vào giấc ngủ, còn về phía Dương Tê Bảo hẳn thật sự muốn đi nghỉ ngơi lắm nhưng công việc nhiều quá.

Từ khi nhận chức chủ tịch của tập đoàn hẳn ngày càng bận rộn tuy tuổi còn quá trẻ nhưng hẳn lại gánh vác hai công việc vừa là bác sĩ vừa là chủ tịch.

Nhưng công việc hẳn yêu thích là làm bác sĩ hơn là làm chức chủ tịch kia, mỗi ngày sáng là hẳn ở bệnh viện còn việc ở công ty thì nhân viên phụ giúp.

Còn chiều thì hẳn trở về công ty giải quyết một số công việc đến tận tối, không biết còn thời gian để bên cạnh Lãnh Tĩnh không...

Bây giờ đã 12 giờ đêm mà hẳn vẫn còn thức làm việc lúc này có vẻ mệt rồi mắt dần dần khép lại sau đó thiếp đi.

Lãnh Tĩnh ngủ được một lúc thì giật mình tỉnh dậy do một phần vì chỗ lạ một phần vì trong giấc mơ cô lại mơ thấy hình ảnh cậu bé đó rồi cậu bé đó đột nhiên tan biến đi mất, làm cô không nhìn thấy mặt.

Tỉnh dậy Lãnh Tĩnh nhìn lên đồng hồ đã 12 giờ rồi, xem ra cô ngủ cũng được 3 tiếng đồng hồ đi xuống nhà định rót nước uống thì thấy ánh sáng dưới nhà vẫn còn sáng.

Sao giờ này rồi mà hẳn vẫn còn thức ư? Lãnh Tĩnh đi xuống thấy hẳn đã gục và ngủ từ lúc nào rồi, ngắm hẳn đang ngủ thật khác với lúc hẳn thường ngày.

Không biết cách nào để giúp cho hẳn thấy hẳn trăm công ngàn việc đến nỗi làm việc đến tận giờ này cô cũng thấy tội nghiệp cho hẳn..

Không thể giúp hẳn vào phòng được nên cô chỉ còn cách đỡ hẳn nằm xuống sôpha sau đó lên phòng lấy chăn đắp cho hẳn.

"Xong, xem ra vậy là được rồi"

Mỉm cười nhìn hẳn sau đó cô đi về phòng mình và ngủ một giấc tận sáng....

Sáng hôm sau...

Những tia nắng ban mai xuyên qua khung cửa kính gọi vào phòng là chói mắt của Lãnh Tĩnh đôi mắt khẽ run run từ từ mở ra.

Cô xoay người vô tình đụng phải một vật thể lạ do vẫn còn mơ màng nên cô không xác định được lúc này cô mới định hình lại.

Gương mặt cô đang úp vào một cơ thể rắn chắc, nước da màu đồng chắc khỏe cùng thân hình body sáu múi tay của cô đang ôm lấy cơ thể đó.

"A.....AAA...."

"Ồn ào quá mới sáng sớm mà em làm gì la lớn vậy?"

Người nào đó giả ngu ôm lấy Lãnh Tĩnh vào người, mặt Lãnh Tĩnh lúc này so với trái cà chua chắc họ hàng với nó rồi đấy.

"Biến thái, sao anh ở trên giường tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Vận động buổi sáng

"Ồn ào quá mới sáng sớm mà em làm gì la lớn vậy?"

Người nào đó giả ngu ôm lấy Lãnh Tĩnh vào người, mặt Lãnh Tĩnh lúc này so với trái cà chua chắc họ hàng với nó rồi đấy.

"Biến thái, sao anh ở trên giường tôi?" Nhanh chóng nhìn xuống thấy quần áo vẫn còn trên người xem ra hần vẫn chưa làm gì cô.

"Gi mà giường của em? Phòng này thuộc căn nhà của anh nên nó cũng là của anh, anh có quyền ở mà"

"Anh.... ngang ngược"

"Sớm muộn gì thì chúng ta cũng ngủ chung thôi em cứ tập làm quen đi chẳng có gì phải ngại cả"

"Đừng có mơ, đi ra ngoài cho tôi!!"

"Bảo bối em nổi giận cũng thật đáng yêu"

"Đồ điên" cô định rời giường thì bị hần níu lại kéo vào lòng hôn khề lên môi cô khề thì thắm

"Rõ ràng rất quan tâm anh mà còn định lạnh lùng với anh đến bao giờ đây?"

"Quan tâm anh? Tôi mới là không thêm cái tên biến thái nhà anh " đẩy mạnh hần ra.

"Vậy đêm qua ai đắp chăn cho anh vậy nhỉ?" Gương mặt hần ngây ngô hỏi.

"Tôi vô tình đi xuống uống nước thấy anh ngủ co rúc nên mở lòng từ bi mà đắp hộ anh thôi chứ anh đừng có mà ảo tưởng"

Nói rồi Lãnh Tĩnh đi thẳng vào trong phòng tắm mà quên rằng mình không mang theo quần áo, sau khi thấy cô vào phòng tắm Dương Thế Bảo cũng rời phòng cô.

Trở về phòng mình vệ sinh cá nhân, sau đó chuẩn bị để đến bệnh viện xem ra phải để cô ở nhà một mình rồi hần thật sự không yên tâm tí nào hần ước có thể biến cô nhỏ bé lại mà mang đi khắp nơi.

Sau khi chuẩn bị xong định lên phòng gọi Lãnh Tĩnh để đưa cô đi ăn nhìn lại lên đồng hồ cũng gần muộn rồi nhưng không sao dù gì hôm nay bệnh viện cũng không có ai đến sớm cũng chẳng có làm gì.

Mở cửa phòng của Lãnh Tĩnh, lúc này Lãnh Tĩnh mới nhận ra mình không có mang theo quần áo, chết rồi.... hần đã đi chưa nhỉ?

Hé cửa ra chẳng thấy ai cô thở phào nhẹ nhõm lên la lên lúc quần khăn tắm bước ra khỏi phòng tắm, ôi mẹ ôi khăn tắm này sao mà ngắn thế không biết chiều dài và chiều rộng của nó không đủ che cả thân hình của cô.

Đôi gò bồng trăn mịn của cô nhấp nhô theo từng nhịp thở, nếu mà hần xuất hiện lúc này chắc cô đào hỏ mà trốn mất đồng thời lộ ra xương quai xanh xinh đẹp của cô và cặp chân dài mảnh khảnh trắng nõn gần như lộ ra toàn bộ.

Lúc này hần cũng vừa đẩy cửa đi vào tình hình lúc này khiến hần ngưng động vài giây đôi mắt trực tiếp gián lên thân thể kiêu diễm trước mặt mình.

Lãnh Tĩnh như hóa đá, ôi không... không ổn rồi Dương Thế Bảo nhìn đáng vẻ cực quyến rũ lòng người, khiến hần muốn hung hăng ăn cô.

"Anh... anh... ra ngoài ngay!!!"

"Em cứ thay đi, có gì phải ngại cơ thể em có chỗ nào mà anh chưa nhìn qua"

"Đồ biến thái, ra ngoài cho tôi!!"

Hần không những không đi ra ngoài mà còn bước lại gần cô dòn cô đến gần bên giường cô lùi một bước hần tiến một bước cứ thế Lãnh Tĩnh bị dòn đến chiếc giường.

Không để ý nên cô ngã về phía sau do mất đà nên cô vô tình nắm lấy cổ áo hần định giữ thăng bằng nào ngờ hần cũng không phản ứng kịp nên cả hai cùng ngã xuống giường.

Môi hần chạm môi cô, Lãnh Tĩnh tròn mắt ngọn lửa như châm bùng Dương Thế Bảo vốn định dọa cô nào ngờ xảy ra tình huống này khiến hần không kìm chế được.

Ham muốn hiện lên rõ ràng trong đôi mắt Dương Thế Bảo, bàn tay hần cũng không an phận đã chạy tới bắp đùi của cô mặt dù mới tắm xong nhưng trong người cô có cảm giác giống như bị lửa thiêu đốt càng ngày càng nóng.

Môi và lưỡi của hai người ngày càng quấn chặt nhau Lãnh Tĩnh không hiểu sao cảm giác này cô lại muốn hôn nhiều hơn nữa cái gì vậy nè? Sao cô lại có suy nghĩ này chứ.

Rồi môi cô hôn ngấm nhìn bộ ngực như ẩn như hiện của cô, chậm rãi cúi đầu, rồi vội vàng ngậm chặt, mút thật mạnh.

"A..." tiếng ngậm khẽ của Lãnh Tĩnh làm sọi giây lý trí của hắn lập tức đứt.

Lãnh Tĩnh cảm nhận được thân thể khó chịu mang tới cảm giác khác thường, chân mày nhăn lại, khẽ rên thành tiếng. Cô nằm phía dưới người hắn đã hóa thành một dòng nước mùa xuân, không hề có hơi sức để phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Con gấu bông

"A..." tiếng ngậm khẽ của Lãnh Tĩnh làm sọi giây lý trí của hắn lập tức đứt.

Lãnh Tĩnh cảm nhận được thân thể khó chịu mang tới cảm giác khác thường, chân mày nhăn lại, khẽ rên thành tiếng. Cô nằm phía dưới người hắn đã hóa thành một dòng nước mùa xuân, không hề có hơi sức để phản kháng.

Cuối xuống gặm hôn cổ của cô, sau đó lại há miệng ngậm chặt hạt ngọc trước ngực cô. Đầu lưỡi đảo quanh, mút thật mạnh, hai bàn tay ôm chặt vòng eo tinh tế của cô từ từ xoa nắn, da của cô non vừa trơn, làm cho hắn yêu thích không muốn buông tay.

Thân thể Lãnh Tĩnh giờ đây mềm nhũn thân thể bắt đầu hơi run rẩy, hàm răng cắn vào môi, ngăn cản hơi thở gấp gáp và tiếng rên rỉ tràn ra khỏi khóe môi. Cô không tự chủ được cong người lên hòa theo ý hắn, thở hổn hển, cơ thể như bị đốt cháy.

Lãnh Tĩnh cũng không hiểu bản thân mình tại sao lại không nghe lời mình mà hành động như thế, tay của hắn từ từ mò mẫm xuống dưới, ngón tay rột cuộc chạm vào đóa hoa mịn màng.

"Ừm...a.... đừng chạm vào..."

"Anh giữ thân mình lâu nay để đợi em về đây biết không? Nên vì thế em phải chịu trách nhiệm đây"

Lãnh Tĩnh không kìm chế nổi nữa mà nức nở thành tiếng, từng tiếng rên rỉ được thốt ra, đối với hắn mà nói đó chính là thuốc độc trí mạng, thực tiêu hồn.

Dương Thế Bảo thâm tình hôn lên môi của cô, một hồi lâu sau lưu luyến không rời buông ra, bên môi cô nhỏ giọt.

"Trên đời này chỉ có một mặt trời duy nhất, cũng như trong tim anh chỉ có một người ngự trị duy nhất chính là em..."

Lãnh Tĩnh mơ màng nhìn sâu vào đôi mắt hắn, cảm xúc từ đôi mắt ấy rất chân thành khiến cô khẽ động lòng.

Lúc này đang là lúc cao trào nhất thì tiếng chuông điện thoại phá đám cảm xúc lúc này khiến hắn một ngọn lửa đang bùng cháy liền bị một thao nước lạnh dập tắt.

Là điện thoại của hắn lúc này cô mới tỉnh táo đẩy hắn ra một bên quán lại khăn tắm mang theo bộ đồ vào phòng tắm thay, còn Dương Thế Bảo hận cái tên trời đánh nào điện ngay vào lúc này.

Lúc nào cũng bị phá đám thật khiến hắn bực cả mình, bắt máy giọng nói lạnh như băng khiến người bên đầu dây bên kia phải rùng mình.

"Chủ.... chủ tịch.... thư kí Duệ đã nghỉ rồi vẫn chưa có người thay thế... chủ tịch ngài định chọn người nào chưa ạ, tôi đã để sẵn trên bàn của ngài một vài thông tin của những người giỏi nhất rồi đây ạ"

"Được rồi, tôi đã chọn thư kí rồi không cần mấy người đó đâu, mà nè những việc quan trọng hãy gọi tôi còn không quan trọng thì đừng gọi nghe chưa?"

"Dạ... dạ..."

Xem ra cũng đúng lúc đấy, định tìm cho Lãnh Tĩnh một chức vụ gì đó trong công ty để hắn dễ giám sát hơn thôi thì cho cô làm thư kí của mình sẽ dễ hơn.

"Xong chưa? Anh đưa em đi ăn"

"Không ra, lỡ tên biến thái nhà anh lại lên con rồi sao?"

"Ra đây, anh không làm gì em đâu hứa luôn"

Lúc này cô mới lưỡng lự đi ra, Dương Thế Bảo chỉ mỉm cười sau đó đi về phòng mình lấy chìa khóa Lãnh Tinh đi theo hấn vào trong phòng nhìn tấm hình được đặt trên bàn là một cô bé tóc hai chùm và một cậu nhóc vô cùng đáng yêu.

"Có phải... cậu bé này là anh không?"

"Ừm, sao? Anh đẹp trai đúng không?"

"Vậy cô bé này...."

"Còn hỏi nữa, là em đây em không nhìn ra sao? À để anh đưa cho em cái này"

Hấn đi đến chiếc giường ôm một con gấu khá cũ đi đến con gấu đó nhìn đã cũ kỹ nhưng không có bị hỏng ở đâu cả nhìn cũng rất đáng yêu.

"Con gấu này là con gấu anh định tặng em nhưng... hôm đó cũng là ngày mà em mất tích, anh luôn xem nó là em không rời xa nó nhiều lần mẹ bảo vứt đi vì nó cũ rồi nhưng... anh cứ đòi giữ nên mẹ cũng bỏ qua luôn"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Làm thư kí của anh

"Con gấu này là con gấu anh định tặng em nhưng... hôm đó cũng là ngày mà em mất tích, anh luôn xem nó là em không rời xa nó nhiều lần mẹ bảo vứt đi vì nó cũ rồi nhưng... anh cứ đòi giữ nên mẹ cũng bỏ qua luôn"

Hình như lúc này trong đầu của Lãnh Tinh có vài hình ảnh quen thuộc lúc đó, nhưng không tài nào nhớ ra nổi càng cố nhớ ra đầu cô lại càng thêm đau đớn.

"A... đau quá" ôm chặt lấy đầu sau đó ngã khụy xuống.

"Hàn Nhi em đừng nghĩ nhiều quá, sẽ đau đầu lắm" thấy cô như thế trong lòng hấn cũng rất đau, ôm lấy cô vào lòng dùng tay nhẹ xoa đầu cô hành động nhẹ nhàng cưng chiều.

"Em sao rồi đỡ đau đầu chưa?"

"Ừm, đỡ hơn rồi"

"Để anh đưa em đi ăn"

"Tôi muốn ăn ở nhà"

"Được vậy anh đi mua vài món về cho em"

"Không cần đâu, để tôi nấu cho!!"

Khi Lãnh Tinh nói như thế hấn thật sự rất muốn xuống bếp để nấu cho cô ăn, nhưng... hấn làm gì mà biết nấu ăn chứ? Nếu hấn mà nấu chắc sẽ hỏng nhà bếp của hấn mất.

Dương Thế Bảo bản tính rất giống ba hấn từ tính cách lẫn ngoại hình đều sở hữu gen của ba hấn nhưng có điều về nấu ăn thì hấn thật sự không biết.

Trước giờ chỉ ăn đồ ăn bên ngoài về thôi, thỉnh thoảng trong tủ có vài gói mì ăn liền đói thì cứ lấy ra ăn, cứ thế hấn sống qua ngày quen rồi.

Xem ra sau này Dương Thế Bảo phải dành thời gian về học hỏi Dương Thế Minh rồi một người đàn ông của gia đình.

Mở tủ lạnh ra chỉ có vài quả trứng, salad, cà chua,...cái này là do hôm bữa Hoàng Ngọc Niệm có ghé và mua để trong tủ lạnh nhưng cô không hiểu con trai mình nào biết nấu ăn đâu mà mua chỉ.

Nhưng cũng nhờ vậy mà có nguyên liệu cho Lãnh Tinh nấu bữa sáng, bắt đầu xoắn tay áo lên lấy chiếc tạp dề gần đấy mặc vào ra dáng một người phụ nữ đảm đang.

Dương Thế Bảo chỉ biết ngồi đấy ngắm cô, lúc này nhìn Lãnh Tinh thật mê người kỹ thuật của cô cũng rất điêu luyện.

Cuối cùng cũng cho ra vài món nhìn khá đẹp mắt, nhưng không biết khi ăn vào thì sẽ như thế nào có ngon như vẻ bề ngoài của nó không.

"Ăn đi, nhìn gì? Được tôi nấu cho ăn là phúc ba đời đấy nhé" Lãnh Tĩnh kéo ghế ngồi xuống đối diện hắn.

Dương Thế Bảo gấp một miếng thử, thật không thể tin được nó ngon hơn hẳn tưởng tượng nhiều bên ngoài ăn rất nhiều món ngon rồi không ngờ những món bình dân thế này lại ngon đến thế.

"Ngon lắm, không ngờ em nấu ăn giỏi đến vậy"

"Đừng khinh thường tôi chứ, mấy cái này chỉ là việc vặt thôi ở dưới quê tôi làm hoài à"

"Vậy là sau này có em là anh không sợ đói đâu"

"Hừm, tôi không rảnh ở đó mà lo cho anh đâu anh phải tự làm chứ"

"Hàn Nhi, công ty anh đang thiếu thư kí em cũng đang rảnh đúng không vậy làm thư kí của anh đi!!"

"Thật sao? Tôi được vào công ty làm sao?"

"Ừm, em sẽ làm việc cùng anh "

"Khi nào đi?"

"Em mừng đến vậy sao?" Hắn nghĩ cô sẽ từ chối chứ còn đằng này cô rất phấn khởi vui mừng.

"Tôi đã tốt nghiệp cấp ba rồi nhưng vẫn chưa có nghề gì cả, lần đó lên đây tôi định vào công ty anh trai của tôi nhưng... gặp chuyện này nên đã bỏ qua luôn"

"Công ty của anh trai em là một công ty nhỏ của anh, nên thay vì đến công ty của anh trai em thì đến công ty của anh thì hơn"

"Ừm, khi nào bắt đầu"

"Em ở nhà hôm nay đi chiều anh sẽ đón em đến công ty và giúp em biết vài điều về luật lệ của công ty".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mộc chi kết hôn

"Công ty của anh trai em là một công ty nhỏ của anh, nên thay vì đến công ty của anh trai em thì đến công ty của anh thì hơn"

"Ừm, khi nào bắt đầu"

"Em ở nhà hôm nay đi chiều anh sẽ đón em đến công ty và giúp em biết vài điều về luật lệ của công ty".

"Hừm, khó khăn thế sao?"

"Vợ yêu ở nhà ngoan nhé! Anh đi làm đây"

"Ai là vợ của anh chứ? Tôi đâu có đồng ý lấy anh?" Lãnh Tĩnh lườm hắn.

"Sau này em cũng đồng ý thôi, anh đợi được đến khi nào em chấp nhận thì thôi" nháy mắt với cô.

"À... mà quên, đây là thẻ tín dụng của anh em cầm lấy đi!! Đi mua sắm cho thoải mái chiều anh đón em đến công ty, nhớ mua quần áo chừng chặc hơn một chút đừng mặc những bộ này nữa em đã lớn rồi không còn trẻ con đâu mà mặc mấy bộ này"

Dương Thế Bảo nhìn cô Lãnh Tĩnh đang mặc một bộ đồ hình con thỏ, Dương Thế Bảo đã từng nhìn qua vali của cô thấy chỉ toàn là quần áo kiểu như trẻ con.

Cô cũng đã 19 tuổi đâu còn còn là trẻ lên 5 mà ăn mặc như thế, ra đường người ta lại bảo cô là con gái của hắn rồi sao....

"Con nít lắm hả? Thấy bình thường mà...:

"Nghe lời anh, thôi... anh phải đi rồi, bye"

Sau khi Dương Thế Bảo rời đi, được một lúc thì Lãnh Tĩnh cũng ăn xong dọn dẹp chén bát sau đó nghe tiếng điện thoại đổ chuông, cô chạy đi tìm thì ra là Lãnh Tân gọi.

"Alo, em nghe đây"

"Tĩnh Nhi, em rảnh chứ?"

"Dạ rảnh, có gì không anh?"

"À... Mộc Chi có mời em đến dự buổi tiệc cưới của cậu ấy, em đi chứ?"

"Dạ..... em... đi chứ" tiếng nói hơi nghẹn ở cổ, Lãnh Tĩnh nghe như xé đánh ngang tai cũng lâu rồi từ cái đêm dự tiệc hôm đó cô đã không gặp anh.

Bây giờ lại nghe tin anh ấy kết hôn, thật ra hôm đó thấy vị hôn thê của anh, cô đã buồn trong lòng nhưng cũng đã quên hôm nay Lãnh Tân nhắc lại càng làm cô thêm đau lòng.

Mộc Chi có thể nói là tình đầu của cô, từ nhỏ đến lớn Lãnh Tĩnh chưa từng để ý bất kì ai nhưng từ khi lên đây cô lại say nắng anh từ cái nhìn đầu tiên.

Mộc Chi là một chàng trai tốt, anh ấy rất bkết chăm sóc người khác và quan tâm đến cảm xúc của người khác, hazz.... Lãnh Tĩnh giờ đây chỉ còn biết chúc phúc cho anh mà thôi.

"Được, vậy anh qua đón em nhé"

"Vâng, anh hai biết nhà của Dương Thế Bảo không?"

"Sao??? Em ở chung với hấn? Không phải em ở chung với mẹ sao?" Lãnh Tân giật cả mình hôm đó cô bảo về ở với mẹ mình cơ mà soa hôm nay lại ở chung với Dương Thế Bảo.

"Mẹ bận công việc ở Mỹ nên về rồi, giao em cho hấn ta chịu thôi chứ em không còn cách nào khác"

"Em là con gái đây, lỡ xảy ra chuyện gì rồi sao? Không được, em mau về với anh!!"

Lãnh Tân lo lắng cho cô, Dương Thế Bảo nhiều lần xuất hiện đã hành động vô cùng thân mật với Lãnh Tĩnh khiến anh tức điên lên.

Một người đàn ông mới quen sao Lãnh Tĩnh có thể để cho hấn âu yếm như thế, nếu ở chung nhà có thể sẽ xảy ra chuyện lớn hơn khiến anh không khỏi lo lắng.

"Không sao đâu anh, em sẽ không bị gì đâu, tuy hấn có chút lưu manh nhưng đối với em rất tốt anh đừng có lo"

"Nếu thấy không tốt, là em phải về ngay cho anh biết chưa?"

"Em, biết rồi đến đón em đi!! Em muốn đi mua sắm"

"Được đợi anh một lát"

Lãnh Tĩnh lên phòng và tìm một bộ đồ đẹp nhất mặc vào, có thể nói đây là bộ đồ coi được nhất trong mấy bộ quần áo có trong vali của cô.

Thay bộ quần áo đó vào, chải gọn gàng tóc lại tuy không trang điểm nhưng nhìn cô vẫn xinh đẹp một nét đẹp tự nhiên đơn thuần không quá sắc xảo nhưng cũng đủ làm mê hoặc bất kì ai.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Làm loạn

Lãnh Tĩnh và Lãnh Tân cùng nhau đi mua sắm, nhưng mọi chi trả đều là cô Lãnh Tân khá thắc mắc vì thẻ tín dụng trong tay cô ở đâu mà ra.

Sau đó Lãnh Tân liền nhớ ra chỉ có thể là của Dương Thế Bảo, Lãnh Tĩnh bây giờ đang cầm trên tay một số tiền lớn mà bây giờ anh chỉ có một nửa số tiền trong thẻ đó thôi.

"Hấn cho em cái thẻ này?"

"Ừm, thật ra em cũng không muốn lấy nhưng hấn ép nên lấy sai thôi"

"Anh hai...."

"Hừm" anh đang mãi mê suy nghĩ thì cô gọi làm anh giật mình

"Em mặc bộ này đẹp không?"

"Đẹp lắm, em gái anh mặc gì cũng đẹp"

"Vậy mình đi thôi"

Đám cưới của Mộc Chi được tổ chức tại một nhà hàng gần biển, bước vào nơi đây được trang trí đẹp mắt và sa hoa Lãnh Tinh chỉ nghe nói là gia đình của cô dâu rất giàu có.

Cô thật sự không tin anh là người ham tiền, cô vẫn mong anh là chàng trai với nụ cười tỏa nắng ngày nào thôi nhưng sau ngày hôm nay anh là của người khác rồi.

Lãnh Tinh thấy anh và cô dâu của mình trên khán đài họ thật hạnh phúc, cô đợi sau khi kết thúc màn tuyên thệ không một chút mới mẻ của mục sư.

Lãnh Tinh cùng Lãnh Tân đến chỗ của Mộc Chi và Nhật Hạ, có vẻ như Nhật Hạ đã nhận ra cô và cô ta tỏ thái độ không thích cô đôi mắt cứ lườm Lãnh Tinh.

"Chúc anh chị trăm năm hạnh phúc" Lãnh Tinh khẽ cười đôi mắt cô toát ra một vẻ u buồn khiến người khác không thể rời mắt.

"Cám ơn em" Mộc Chi nhẹ đáp.

"Cám ơn, chúng tôi sẽ yêu nhau trọn đời, đến lúc đầu bạc răng long đúng không chồng?" Nhật Hạ quay sang ôm lấy Mộc Chi.

"Khụ..." Lãnh Tinh vờ ho nhẹ sau đó xin phép rời đi, Lãnh Tân cũng đi theo cùng cô.

Cả hai đến bàn ăn có thể nhìn ra biển, mặt biển lặng như lòng của cô con gió lạnh thổi bên tai.

Rót một ly rượu ra cô ực một cái đã hết sau đó lại đến ly tiếp theo, Lãnh Tân biết cô không biết uống rượu nên anh đã ngăn cô lại.

"Sao vậy? Làm gì là uống nhiều vậy? Em không biết uống rượu mà"

"Bây giờ thì em biết rồi, anh hai... uống với em nè!!" Cô đưa ly rượu ra trước mặt anh.

"Thôi được rồi đừng uống nữa"

"Không em muốn uống nữa" mới hai ly nhỏ cô đã ngà ngà say rõ ràng là tửu lượng rất kém chỉ với hai ly nhỏ đã say rồi.

"Em say rồi, đừng uống nữa"

"Em... chưa... có say"

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên là Dương Thế Bảo gọi, cô chỉ đi mua sắm thôi mà sao lại lâu đến như vậy bây giờ đã tám giờ tối rồi vẫn chưa thấy về.

Dương Thế Bảo vô cùng lo lắng, gọi cho cô rất nhiều cuộc nhưng không bắt máy lần này Lãnh Tinh mở máy lên nghe giọng nói ngà ngà say.

"Alo... ai đó..."

"Hàn Nhi, em đi đâu giờ này chưa chịu về? Có biết anh lo lắng không gọi cũng không bắt máy, em đang ở đâu đấy?" Cuối cùng Lãnh Tinh cũng bắt máy hấn mừng vô cùng.

"Anh là ai? Hàn Nhi.... gì chứ? Lộn số rồi..."

"Hàn Nhi, em say rượu đúng không anh nghe giọng của em đủ biết, em đang ở đâu?"

"Tôi đang.... dự đám cưới của... anh Mộc Chi"

"Là ở đâu nói cho anh biết"

"Anh hai... địa chỉ chỗ này.. là gì....?" Lúc nỳ cô mới quay sang hỏi Lãnh Tân, từ nãy đến giờ nghe cuộc trò chuyện anh cũng đủ biết người bên đầu dây bên kia là ai.

"Nhà hàng Rose, tại bãi biển K"

"Nhà hàng Rose....., bãi biển K...." giọng nói chậm chạp của cô khiến Dương Thế Bảo sốt ruột.

"Được anh đến đón em"

Lúc này Mộc Chi và Nhật Hạ tiếp khách xong đi qua chỗ họ thì thấy Lãnh Tinh làm loạn, đòi uống rượu mặc dù Lãnh Tân ngăn cô lại.

Không ngờ khi uống rượu vào con người ta lại khác đến như vậy, bỗng từ phía xa một bóng người cao lớn đi đến từ xa hần đã quan sát rõ người con gái của hần đang làm loạn nơi đây.

"Cô muốn phá đám cưới chúng tôi à?" Nhật Hạ quát lớn.

"Lãnh Tinh về thôi em say lắm rồi" Lãnh Tân dịu cô đi cô vẫn cứ thế cười cười rồi lại khóc như một con ngốc không điều khiển được bản thân mình.

"Bà xã em quậy đủ rồi, về thôi" giọng nói của hần vang lên làm mọi người hướng mắt về hần.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Dám gọi tên người khác

"Bà xã em quậy đủ rồi, về thôi" giọng nói của hần vang lên làm mọi người hướng mắt về hần.

Lập tức cô ngưng mọi hành động của mình, quay người về phía hần đi tới gần đối diện hần cô ngỡ ngác hỏi.

"Anh là ai?"

"Tôi là chồng của em" một câu chắc nịch, hần bước đến lấy chai rượu trên tay cô xuống.

"Chồng tôi?.... Tôi có chồng hồi nào.... mà anh cũng đẹp... trai đó uống với tôi một ly đi!!"

"Ngay cả chồng mình cũng không nhận ra"

"Hừm, đẹp...mà điên....." cô xoay người đi tới chỗ Mộc Chi.

"Anh Mộc Chi, em hỏi anh.... anh có thích em không?"

"Hả??" Mộc Chi hơi đơ.

"Cô kia, anh ấy hiện tại là chồng tôi, cô muốn làm càn à?" Nhật Hạ đưa tay lên định tát cô thì Dương Thế Bảo bước đến nắm lấy tay cô ta hất mạnh.

Lãnh Tân cảm thấy mình thật vô dụng ngay cả bảo vệ cô cũng không được, Lãnh Tân trong lòng đang tự thầm trách mình.

"Đừng đụng tới người của tôi, nếu không hậu quả cô không gánh nổi đâu" một giọng nói đủ làm sóng lưng mọi người run lên.

Bé Lãnh Tinh lên đi ra xe, hần cũng không ngờ cô uống rượu vào lại trở thành con người khác như vậy đỡ cô ngồi xuống xe sau đó về vị trí của mình.

"Anh... Mộc Chi...."

"Dám gọi tên người đàn ông khác " Dương Thế Bảo đỡ lấy đầu cô sau đó hạ môi mình xuống.

Xem ra hần phải phạt mạnh tay rồi, dịu dàng với cô quá nên bây giờ không xem hần ra gì cả, Dương Thế Bảo điên cuồng hôn cô một cách thô bạo cắn khê môi cô một cái nhưng cô đã thấy rất đau đớn.

Dần dần hần nhẹ nhàng lại Lãnh Tinh lúc này như mơ màng đưa tay ôm lấy hần như muốn tiếp tục giữ nụ hôn này, thoát một cái Lãnh Tinh leo lên người hần.

Hai người trong tư thế mờ ám, không khí trong xe nóng bỏng tuy trong xe có máy điều hòa nhưng vẫn không làm cho cơ thể hai người trong xe hạ nhiệt.

Lãnh Tinh như một người khác thường ngày chống đối hần giờ lại ngồi trên đùi hần cúi xuống hôn lại hần, Dương Thế Bảo từ chủ động thành bị động.

Xem ra hôm nay phải thật cô rồi, nếu không ăn Dương Thế Bảo hẳn thật sự không phải đàn ông, mở từng cúc áo của cô sau đó kéo áo somi của cô xuống ngang vai.

Rời môi của Lãnh Tinh, Dương Thế Bảo hôn từ cổ xuống ngực cô từ cổ xuống ngực hẳn để lại những vết hôn đỏ đánh dấu chủ quyền.

"Ừm..."

Lãnh Tinh ngã người ra phía sau cảm nhận, tiếng ngâm khe khẽ làm vật nóng phả dưới cương lên Dương Thế Bảo ấn nút xe lập tức biến chiếc ghế thành một cái giường nhỏ.

Đôi tư thế để cô nằm xuống, Lãnh Tinh nằm bất động để hẳn tung hoành đột nhiên cô cảm thấy khó chịu trong người, cô muốn nôn...

Thế là Lãnh Tinh ngồi bật dậy nôn hết vào người Dương Thế Bảo, hẳn như hóa đá trong lúc làm việc trọng đại này vậy mà cô lại nôn ra khắp người hẳn thế này, xong chuyện Lãnh Tinh lăn ra đó ngủ.

Để lại hẳn như đóm lửa cháy rực lập tức bị một chậu nước lạnh tạt vào người, hazz... Dương Thế Bảo đành mặc lại quần áo cho cô đỡ cô trở về ghế ngồi sau đó lái xe về.

Sáng hôm sau, Lãnh Tinh bật người dậy đầu đau như búa bổ nhìn sang bên cạnh thấy hẳn đang nằm ngủ say tại sao vậy? Tại sao cô tỉnh dậy là lại thấy hẳn bên cạnh thế này?

Rõ ràng đêm qua Lãnh Tinh nhớ mình đang ở chỗ tiệc cưới của anh Mộc Chi cơ mà? Sau bây giờ lại ở đây lại còn ngủ cùng hẳn nữa chứ?

"Anh dậy ngay cho tôi!!" Lay người hẳn dậy.

"Hừm... sao vậy? Cho anh ngủ chút đi!"

"Không có ngủ gì nữa hết dậy ngay cho tôi!!"

Hắn mở mắt ngồi dậy đối diện cô, vẻ mặt vẫn còn đang ngáy ngủ do đêm qua phải canh cô cả đêm đã không biết uống rượu mà uống nhiều như thế nên nôn ra hết.

"Nè, sao lần nào dậy tôi cũng ngủ cùng với anh vậy? Tôi nhớ đêm qua mình ở chỗ tiệc cưới của anh Mộc Chi mà?"

"Em thật sự không nhớ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đi nhận việc

"Nè, sao lần nào dậy tôi cũng ngủ cùng với anh vậy? Tôi nhớ đêm qua mình ở chỗ tiệc cưới của anh Mộc Chi mà?"

"Em thật sự không nhớ sao?"

"Không.... mà... đêm qua ai thay quần áo cho tôi?" Lãnh Tinh nhìn xuống bộ quần áo đã được thay không còn là bộ hôm qua nữa.

"Em nghĩ xem? Nhà chỉ có anh và em"

"Anh.... anh biến thái, tôi thật đại đột khi ở chung nhà với anh" cô ném gối về phía hắn.

"Anh chỉ thay quần áo giúp em thôi, chứ không đụng chạm gì đâu mà lo.... với lại...."

Nói đến đây Dương Thế Bảo dừng lại sau đó kéo cô lại gần thì thầm bên tai cô " người em có chỗ nào mà anh chưa nhìn qua?"

"Hừm, tôi không chịu nổi anh nữa.... hôm nay tôi chuyển về nhà anh hai của tôi ở"

Lãnh Tinh đứng dậy định đi bị hắn kéo xuống giường, mắt đối mắt, môi kề môi, Lãnh Tinh tròn tròn mắt đẩy hẳn ra nhưng không làm lay chuyển được hẳn.

"Một khi em bước ra khỏi nơi đây, thì dù em có trốn tới chân trời góc bể anh cũng sẽ tìm em và mang em trở về..... tới lúc đó đừng trách anh NHE TAY" nhấn mạnh hai từ cuối làm cô sợ run cả người, nuốt ực một cái.

"Được, được rồi buông tôi ra... tôi không dám nữa"

"Ngoan lắm, thay quần áo đi! Anh để trên bàn thay vào rồi cùng anh đến công ty"

Dương Thế Bảo hôn khẽ lên tóc cô sau đó rời đi, Lãnh Tĩnh khẽ thở phào sau đó vào phòng tắm sau đó thay bộ quần áo trên bàn.

Một bộ đồ công sở màu đen, ôm sát người tôn lên đường cong thon thả của cô, khoát bên ngoài là chiếc vest đen trông cực kì quyến rũ.

Lãnh Tĩnh từ trong phòng nghe mùi thơm từ nhà bếp, cô vội đi xuống xem thử thấy Dương Thế Bảo đang nấu cái gì đó tò mò Lãnh Tĩnh bước lại gần.

"Anh nấu gì đấy?"

"Từ từ em sẽ biết" nói xong Dương Thế Bảo kéo cô ngồi xuống ghế.

Hắn mang từng món một để lên bàn, thật sự nhìn rất ngon và cũng rất đẹp mắt Dương Thế Bảo hẳn biết nấu ăn từ khi nào vậy?

Rõ là từ khi cô ở chung nhà với hắn tới giờ chỉ toàn là cô nấu mà thôi, hôm nay đột nhiên nấu cho cô ăn đúng là kì tích nha mà.... có ăn được khôn nhi?

"Em ăn đi!! Xem tài năng của anh nấu có ngon hơn em không?"

"Ăn được không đấy?" Lãnh Tĩnh nhìn hắn bằng đôi mắt nghi ngờ.

"Thử đi!!"

"Bắt tôi làm chuột bạch á?" Lãnh Tĩnh đành gắp một miếng đưa lên miệng thử.

Vị cũng tạm, cô gắp thử miếng thứ hai, ngon đấy rất vừa ăn món này cô chưa từng biết qua nha... hắn học ai thế nhỉ?

"Ngon đấy.... mà tay anh bị sao vậy?" Lãnh Tĩnh vô tình nhìn thấy vết bỏng trên tay hắn.

"Ngon là tốt rồi, anh sợ không vừa miệng em, còn cái này hả chỉ là dính cái gì đó thôi lát anh rửa là sạch" nhanh chóng giấu bàn tay mình ra phía sau.

"Thật không đó?"

"Không sao thật mà"

"Anh học ai nấu ăn vậy? Món này tôi chưa từng biết, món nước ngoài hả? "

"Bí mật"

Thật ra hôm qua Dương Thế Bảo đi làm về sớm nên đã đến chỗ Dương Thế Minh học nấu ăn, thế là cả ngày trời hắn cũng học được món bí kiếp của ba hắn.

Nhưng đợi cô về cho cô thưởng thức, nào ngờ đợi Lãnh Tĩnh đến tận tối mà cô vẫn chưa về hắn lo lắng gọi cô nhưng không bắt máy hắn lúc đó vô cùng lo lắng chạy đi tìm cô.

"Hừm, thôi tôi ăn xong rồi, đi thôi"

"Nhưng anh chỉ giúp em thích nghi ở công ty sau đó anh lại phải đến bệnh viện khoảng chiều anh sẽ đến đón em"

"Anh vừa làm bác sĩ vừa làm chủ tịch công ty, sáng đến bệnh viện chiều lại đến công ty?"

"Ừm, thật ra anh cũng không cần phải đến công ty thường xuyên đâu, vì có vài giám đốc chia nhau quản lý anh chỉ cần đến kí và xem hồ sơ là xong"

"À... ra là vậy, vậy đi thôi"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chuyện lạ

"Ừm, thật ra anh cũng không cần phải đến công ty thường xuyên đâu, vì có vài giám đốc chia nhau quản lý anh chỉ cần đến kí và xem hồ sơ là xong"

"À... ra là vậy, vậy đi thôi"

"Khoan đã"

"Còn gì nữa?" Lãnh Tĩnh cau mày quay lại nhìn hắn.

"Anh vẫn chưa thất cà vạt, em lên phòng lấy hộ anh đi"

"Tôi không phải con sen nhà anh"

"Hừm, vậy thôi em ở nhà nhé"

"Thôi... được rồi tôi lấy giúp anh là được chứ gì"

Lãnh Tĩnh đành lật đật mà đi, thật ra cô rất muốn ra ngoài làm việc không muốn ở nhà chút nào không khí quá ngột ngạt không bằng bên ngoài tự do.

Vào phòng Dương Thế Bảo đến ngăn tủ, bên trong có rất nhiều cà vạt màu khác nhau để cô nhớ kĩ xem lúc này hắn mặc somi trắng thì lấy cho hắn cà vạt đen là được.

Thấy hắn đứng dưới nhà đợi cô, Lãnh Tĩnh đưa cà vạt cho hắn thì hắn lại nhìn cô bằng ánh mắt như bảo cô thất cà vạt cho hắn.

"Tự thất đi"

"Anh muốn em làm!!"

"Nè anh quá đáng lắm rồi nha"

"Nghe nói gần đây có tiệm gà rán rất ngon, vài hôm anh đến ăn thử mới được"

"Woa, thật sao? Tôi đi cùng anh nhé?" Nghe tới gà rán là đôi mắt tròn xoe của cô lóe lên.

"Em không giúp anh thì sao anh lại phải đưa em đi?"

"Hazz... tôi thua anh"

Lãnh Tĩnh lại lần nữa bị thua hắn tỉ số 2/0, đúng là không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của đồ ăn mà Lãnh Tĩnh có thân hình nhỏ nhắn đứng đối diện hắn muốn thất cà vạt phải nhón lên mới có thể thất được.

Ngón tay thon dài thất cho hắn, Lãnh Tĩnh thật ra không biết thất cà vạt đâu nhưng những lần anh hai cô đi làm thường bảo cô thất và dạy cho cô nên cô mới biết.

Dương Thế Bảo nhìn người con gái trước mặt thật sự cô rất mong manh yếu đuối số phận của cô sinh ra là để cho hắn yêu thương bảo vệ.

Nhìn bên ngoài mạnh mẽ thể dầy nhưng hắn biết cô cũng như những người con gái khác thôi cũn có lúc yếu đuối hắn sẽ dành cả đời của mình để chăm sóc cho cô, cho cô những tháng ngày hạnh phúc.

"Xong rồi đó, tôi thất đẹp đấy chứ"

"Thất đẹp lắm nên từ nay về sau mỗi sáng nhiệm vụ này dành cho em nhé, phần thưởng là một suất gà rán chịu chứ?"

"Được"

"Ừm... anh..." Dương Thế Bảo cúi xuống hôn khẽ lên đôi môi anh đào đang hé mở của cô làm cô không kịp phản ứng.

"Trà công thêm cho em, lời rồi đấy"

Nói rồi hắn đi thẳng ra xe để lại Lãnh Tĩnh tức giận vô cùng nhưng chỉ biết chửi mắng mà không thể làm gì được hắn, cô thật là sơ xuất cứ để hắn ăn đậu hũ mãi.

Đến công ty, hắn đưa cô thẳng lên phòng làm việc của hắn sau đó dặn dò trợ lý của hắn chăm sóc cho cô và chỉ công việc cho cô làm.

Trợ lý Phùng cũn khá là ngạc nhiên, cô gái này thật sự rất đặc biệt, dù là anh mới tiếp xúc với Dương Thế Bảo gần 2 tháng nhưng biết rõ hắn chưa từng tiếp xúc với phụ nữ bao giờ.

Cô gái ở đây có sức hút thế nào mà lại lọt vào mắt xanh của Dương Thế Bảo lại được hắn nhìn với đôi mắt dịu dàng ôn nhu đến như thế đây đúng là chuyện lạ, lại bảo chăm sóc cô chu đáo nữa chứ.

"Chào cô, cô tên gì để tôi tiện xưng hô"

"Chào anh, tôi tên là Triệu Lãnh Tinh còn anh"

"Tôi là Phùng Hựu Khánh, tôi là trợ lý của chủ tịch Dương, mà tôi tò mò xin hỏi cô và chủ tịch Dương có quan hệ gì thế?"

"Quan hệ gì ư?" Lãnh Tinh ngần ngại suy nghĩ cũng đúng ha cô ở cùng hắn và biết hắn nửa tháng rồi mà vẫn chưa biết quan hệ giữa họ là gì.

"Anh em thôi"

"À, Lãnh Tinh cô đừng trách nhé tôi chỉ tò mò hỏi vậy thôi, giờ cô qua đây tôi hướng dẫn công việc của cô"

"Được, phiền anh rồi"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ai dám bắt nạt tôi?

Cứ thế một buổi của cô trôi qua, Lãnh Tinh trở lại phòng làm việc nhưng đến thang máy cô nghe tiếng thì thào to nhỏ nghe qua đủ biết đang nói xấu cô.

"Thấy con nhỏ sáng nay không? Thư ký mới của chủ tịch đấy!! Được tuyển thẳng luôn không cần phỏng vấn gì cả" một nhân viên nói.

"Tôi biết mà, nhìn không ưa nổi nhìn cô ta cũng hiền lành đấy nhưng cũng không phải gái ngoan đâu"

"Chắc là dùng thủ đoạn lắm mới leo lên được chứ thư ký này"

"Tiện nhân"

"Các người đang nói tôi?" Giọng nói có vẻ lạnh băng của Lãnh Tinh vang lên.

"Cô nghe lên chúng tôi?" Hai nhân viên kia giật mình quay lại.

"Không phải nghe lên mà... vô tình nghe thôi, các cô nói tôi dùng thủ đoạn? Vậy các cô đang tự đánh giá thấp bản thân mình đấy, nếu cho khả năng mình giỏi ban đầu không lên làm thư ký đi"

Hai người đó không dám hó hé gì thêm, rời đi khỏi chỗ đó Lãnh Tinh dù là ở dưới quê mới lên nhưng cô dễ dàng người khác bắt nạt cô là một cô gái mạnh mẽ.

Bước vào thang máy Lãnh Tinh về phòng làm việc ngã người xuống sofa sau đó ngủ thiếp đi lúc nào không hay, ở bệnh viện trong lòng hắn không khỏi lo lắng mặc dù đã nhờ trợ lý Phùng chăm sóc cho cô.

Nên sau khi thấy bệnh nhân ít đi nên hắn cũng xin về để đến công ty, đến nơi bước vào phòng làm việc của cô thấy cô đang ngủ say có lẽ rất mệt mỏi.

Bước đến hôn khẽ lên tóc cô, cởi chiếc áo khoác của mình khoác lên cho cô lúc đó trợ lý Phùng vừa bước vào định nói gì đó nhưng Dương Thế Bảo ra hiệu im lặng.

Sau đó anh đưa cho Dương Thế Bảo một vài tài liệu rồi rời đi, hắn ngồi vào ghế sau đó mở máy tính lên làm việc. Lãnh Tinh ngủ được khá lâu tỉnh dậy thấy trên người là chiếc áo khoác mùi hương này chỉ có thể là của Dương Thế Bảo mà thôi.

Ngồi dậy thấy hắn đang say mê làm việc nhìn lên đồng hồ cô ngủ cũng lâu nhỉ hắn đến đây từ khi nào?

"Dậy rồi sao? Em muốn ăn gì không?"

"Anh đến khi nào vậy?" Dụi mắt.

"Cũng lâu, anh lo lắng cho em nên đến sớm xem sao"

"Muốn ăn gà rán, anh đã hứa lúc sáng "

"Anh hứa là anh sẽ làm mà, lát anh sẽ đưa em đi, mà nè em làm việc ổn chứ?"

"Ồn, rất tốt, lại vui nữa"

"Có ai bắt nạt em không? Nói đi để anh trị họ"

"Không có, anh nghĩ ai bắt nạt tôi được?"

"Lại đây" Dương Thế Bảo ra lệnh.

Lãnh Tinh đi đến, ngay lập tức bị hất kéo vào lòng vuốt mái tóc mượt mà của cô lấy vài lọn tóc cô nghịch sau đó hôn lên trán cô thì thầm.

"Chỉ có anh mới có thể bắt nạt em thôi, không ai có quyền đụng đến em cả, nếu có anh sẽ không tha cho họ"

Nhìn thẳng vào mắt hấn và nghe những lời nói này tim Lãnh Tinh đập loạn cả lên, gương mặt hơi đỏ lên nhìn sang chỗ khác vì cô biết nếu nhìn nữa cô không kìm lòng được mắt.

Đẩy hấn ra cô rời khỏi hấn sau đó quay lại nói "tôi muốn đi ăn".

"Trước tiên về cho em tắm rửa đã, hôm nay tan làm sớm"

Đi theo sau lưng hấn, lúc này bọn người lúc này nói xấu cô nhìn thấy cả người run run bỗng Dương Thế Bảo dừng lại kéo cả người cô vào lòng tuyên bố.

"Cô gái này là vợ sắp cưới của tôi, và cũng là thư ký của tôi từ hôm nay những lúc không có tôi thì chức quyền tôi giao cho cô ấy, nếu ai dám bắt nạt cô ấy..... thì tự đến chỗ lãnh lương sau đó cuốn gói rời khỏi đây, mọi người hiểu rồi chứ?"

Hai người lúc này xanh cả mặt, đôi mắt khẩn cầu nhìn về phía cô họ không ngờ cô gái nhỏ này lại là vợ sắp cưới của chủ tịch mong rằng cô sẽ độ lượng mà bỏ qua cho họ.

Lãnh Tinh không nói gì hướng mắt về hai người kia với đôi mắt khẩn cầu, cô nở nụ cười thân thiện với họ sau đó cùng hấn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hình tượng cool boy

Về đến nhà, Lãnh Tinh đi thẳng lên phòng tắm, tắm xong Lãnh Tinh bước ra ngoài tìm hấn nhưng không thấy đâu gọi cũng không trả lời thấy thế cô lên phòng tìm hấn.

"Dương Thế Bảo, anh có trong đó không?" Không thấy tiếng trả lời, cô thấy cửa không khóa nên đẩy cửa vào.

Lúc đó cửa phòng tắm của Dương Thế Bảo cũng vừa mở ra hấn bước ra ngoài, Lãnh Tinh phải kiềm nén một màn đau tim đập vào mắt Lãnh Tinh khiến cô muốn phun máu mũi.

Dương Thế Bảo đầu tóc ướt sũng để lộ thân trên, chỉ quấn một khăn tắm, từng giọt nước trên tóc hấn chảy xuống body siêu chuẩn của hấn Lãnh Tinh há hốc mồm sau đó nuốt nước bọt "lực" một cái.

"Tiểu thị tui" đây là ba từ hiện lên trong đầu Lãnh Tinh, đúng là thường ngày công nhận hấn đã rất quyến rũ nhưng tận mắt nhìn cảnh này còn sốc hơn.

Biểu hiện của Lãnh Tinh không hề quay đi tránh mà còn nhìn đắm chiều vào body săn chắc ấy với ý nghĩ "muốn chạm thử quá" thường ngày lạnh nhạt với hấn nhưng trong trường hợp này không thể nào cưỡng lại được.

Tầm 2 phút sau Lãnh Tinh mới ngộ ra được mình đang nhìn người ta với ánh mắt thèm khát này thì hấn có hiểu lầm gì không? Nên nhanh chóng quay sang chỗ khác.

"Xin... xin lỗi... tôi... không cố ý.... sao anh không khóa cửa?" Dù thế nhưng trong lòng Lãnh Tinh vẫn đang rạo rực nữa muốn nhìn thêm nữa không dám quay lại đối diện với hấn.

"Có gì phải ngại? Chẳng phải lúc này em còn chăm chú nhìn sao?" Ánh mắt lúc này Dương Thế Bảo đã thấy hết, đôi mắt thèm khát của cô hiện lên rất rõ làm hấn muốn trêu cô thêm.

"Nào có? Tôi bất ngờ nên đơ người thôi"

"Thật không? À mau cúi mép em đi!! Nước bọt chảy còn đọng lại kia" nhìn bộ dạng lúng túng của cô thật đáng yêu càng muốn trêu ghẹo cô.

Lãnh Tinh do phản xạ nên đưa tay lên miệng xem thử phát hiện mình bị lừa, quay lại lườm hấn. Dương Thế Bảo thấy cô tức giận nên không trêu nữa.

"Tìm anh có việc gì không?"

"Tôi tưởng anh lừa tôi về rồi trốn đi làm rồi, gọi không nghe nên vào tìm, anh đẩy mặc quần áo vào đi rồi nói chuyện với tôi" nói rồi Lãnh Tinh đi ra ngoài để hấn ở lại trong phòng.

Ánh mắt lúc này của Lãnh Tinh tuy không lâu nhưng đủ làm Dương Thế Bảo như bị thiêu đốt từng tấc da tấc thịt, may mà cô quay đi nếu không hấn có thể sẽ không kiềm chế được mà làm bậy mất.

Thay quần áo xong đi xuống thấy cô ngồi ở sôpha đợi hấn, hôm nay Dương Thế Bảo mặc bộ quần áo thường áo phông from rộng cùng chiếc áo khoác jean đen và quần bò đen tôn lên đôi chân dài của hấn.

Hôm nay lột bỏ hình tượng lịch lãm hàng ngày thay vào hình tượng cool boy vô cùng cá tính, thật ra gu của Lãnh Tinh là mấy anh chàng cá tính hôm nay lại được diện kiến hấn trong bộ đồ này khiến tim cô đập lên liên tục.

"À... tôi muốn nói, anh đưa tôi ăn rồi đưa tôi đi khu vui chơi nhé"

"Đi ăn thì được còn đi khu vui chơi thì không"

"Tại sao?"

"Vì lúc nhỏ do tùy tiện đưa em đi mà lạc mất em, anh không muốn mất em lần nữa"

"Lúc đó chúng ta còn nhỏ, bây giờ lớn cả rồi có lạc cũng biết đường về mà"

"Anh nói không là không" Dương Thế Bảo kiên quyết.

"Hừm, đi mà... đi mà... nha... tôi muốn đi lắm, anh muốn báo đáp gì?" Lại sử dụng chiêu này.

Nhìn cô như thế hấn thật sự không kiềm lòng được nên đành phải đồng ý " cho em đi nhưng phải luôn đi sát anh"

"Được,được"

"Hôn anh một cái, rồi đi" Dương Thế Bảo chỉ vào môi mình, cô thất ngốc biết thế không nói ra điều kiện cho rồi.

Nhắm mắt lại nhón chân lên nhưng không hôn tới, hấn cao quá thấy cô khó khăn như thế nên Dương Thế Bảo nhắc cô lên đứng lên ghế sô pha cúi người xuống hôn hấn.

Tuy bị ép nhưng cảm giác đầu tiên được Lãnh Tinh chủ động thật hạnh phúc,Lãnh Tinh nhanh chóng rời môi hấn phóng đi khỏi đây ra xe đợi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hình tượng lạnh lùng đâu rồi?

Tuy bị ép nhưng cảm giác đầu tiên được Lãnh Tinh chủ động thật hạnh phúc,Lãnh Tinh nhanh chóng rời môi hấn phóng đi khỏi đây chạy nhanh ra xe.

Dương Thế Bảo nhìn hành động ngại ngùng của cô thật đáng yêu, vẻ đáng yêu đó chỉ có thể là của hấn. Dương Thế Bảo ra xe nhìn sang cô đang quay mặt đi chỗ khác.

Thấy cô ngại nên hấn không nói gì mà lái xe đi, đi được một đoạn thì hấn lên tiếng "em muốn đi đâu trước?"

"Đi ăn trước đi để có sức chứ"

"Được"

Dương Thế Bảo lái xe đến một tiệm gà rán mới mở gần nhà của hai người, quán cũng không lớn lắm, đây có thể nói là lần đầu tiên Dương Thế Bảo đến nơi như thế này để ăn.

Vì đa số hấn chỉ ăn ở nhà hàng, vì ở đó chất lượng thức ăn tốt và đảm bảo vệ sinh, là một bác sĩ hấn rất cẩn thận việc ăn uống nhưng chiều ý của Lãnh Tinh hấn đành đưa cô đi vì lời hứa rồi.

Bước vào trong, tuy mới mở nhưng khá là đông khách tất cả người trong tiệm đều tập trung vào đôi tiên đồng ngọc nữ đang bước vào.

"Hai người đó đẹp đôi quá"

"Gia thế chắc khủng lắm cậu thấy không? Quần áo hiệu không đấy" vài người bàn tán lên Lãnh Tinh chọn bộ váy đơn giản nhất nhưng không ngờ cũng là món đồ hiệu rất đắt.

"Anh chàng đó đẹp trai quá đi, cứ như soái ca bước ra từ phim điện ảnh vậy, cool boy quá à" những cô gái ở đây mắt hình trái tim.

Lãnh Tinh thấy có chút không thích, cứ muốn hấn là của riêng cô có thể ngắm mà thôi....ây, mà cô đang nghĩ gì thế này? Tự dưng lại cảm giác ghét những lời nói và ánh mắt của bọn con gái ấy dành cho hấn vậy nè.

"Chào mừng quý khách, mời quý khách chọn món" phục vụ đi đến đưa cho hai người menu.

"Một suất gà rán, kèm coca nha" Lãnh Tinh phấn khởi.

"Tôi cũng như cô ấy" thật ra hấn không thích gì mấy, nhưng Lãnh Tinh thích thì hấn cũng thích.

Món ăn của họ đã được đưa đến, Lãnh Tinh vui mừng vội ăn, xong trên miệng vẫn còn dính gà Dương Thế Bảo mỉm cười sau đó lấy khăn giấy lau sạch miệng cô.

"Anh ấy chăm sóc bạn gái tốt chưa kia"

"Ganh tị quá, FA mà nhìn cảnh này đau tim quá hụ hụ"

Sau đó cả hai cùng đến khu vui chơi, đến nơi Lãnh Tinh liền ra ý kiến "để tôi đưa anh đi đến chỗ này vui lắm".

"Hàn Nhi, đây là trò chơi vui nhất mà em nói đó sao?" Dương Thế Bảo nhìn vòng xoay ngựa gỗ trước mắt, nói với Lãnh Tinh, vẻ mặt có chút méo mó.

"Đúng vậy, anh không cảm thấy sao? Trò này chơi vui mà lại an toàn, hơn nữa vòng xoay ngựa gỗ rất lãng mạn nha!" Lãnh Tinh vui vẻ đáp lời.

"Vậy sao?em thích là được, mà anh sẽ đưa em đi chỗ này còn vui hơn" trong đầu Dương Thế Bảo đã định sẵn trước một nơi.

"Được, nhưng ở đâu?"

"Lát em sẽ biết"

Ngựa gỗ bắt đầu xoay vòng, cảm giác tựa như chú chim nhỏ tự do tự tại bay lượn giữa không trung, Lãnh Tinh rất thích loại cảm giác này, thế nhưng nhìn lại bộ dáng ngồi ngựa gỗ của Dương Thế Bảo vẫn thật là có chút tức cười! Vóc dáng cao lớn như vậy ngồi trên lưng một con ngựa gỗ nhỏ nhỏ, thực sự là.....

Ngồi trên ngựa gỗ nhìn xuống dưới, Lãnh Tinh không nhịn được cười nói "Thế Bảo, dáng anh ngồi ngựa gỗ thật kỳ quái á! Haha..."

"Em còn nói, còn không phải đều tại em, hình tượng lãnh khốc tổng tài của anh đều bị làm hỏng cả!" Dương Thế Bảo buồn bực nói. Lúc đó sao lại đáp ứng nàng đến công viên vui chơi giải trí này chứ? Bản thân mình căn bản là không hợp với nơi này, mà chỗ này cũng không thích hợp!

"Dương Thế Bảo"

"Hừm"

"Anh không thích có thể không đi sao anh lại đi? Tôi đâu ép anh hình tượng tổng tài lạnh lùng của anh đâu rồi?"

"Bị em làm quyến rũ bay mất rồi"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Anh Đang ở Đâu Vậy?

"Anh không thích có thể không đi sao anh lại đi? Tôi đâu ép anh hình tượng tổng tài lạnh lùng của anh đâu rồi?"

"Bị em làm quyến rũ bay mất rồi"

"....."

Lãnh Tinh lắc đầu thờ dài, không những vừa biến thái lại vừa mặt dày đến không thể nói nổi, xong trò thứ nhất lần này lên lượt Dương Thế Bảo.

Hắn đưa cô đến một chiếc tàu lượn siêu tốc, cô định không chơi nhưng bị vài câu nói khích của hắn do tính tình nóng nên đồng ý đi với hắn.

Mặt Lãnh Tinh dường như tái xanh thấy Lãnh Tinh như vậy, Dương Thế Bảo hỏi "Hàn Nhi, em có đúng là không sợ không vậy?"

"Anh nghĩ sao vậy? chỉ là chưa từng chơi qua trò này, có chút khẩn trương mà thôi!" Gần đến phút cuối, Lãnh Tinh vẫn còn mạnh miệng.

"A..." Từ khi lên tàu lượn siêu tốc, Lãnh Tinh chưa hề ngừng tiếng hét chói tai.

Chiếc tàu siêu tốc uống lượn lên cao, xong lại đổ xuống cứ thế mười vòng Lãnh Tinh đầu óc như quay cuồng Dương Thế Bảo cứ nghĩ không có gì có thể làm khó cô được nào ngờ.....

Chiếc tàu dừng lại, Lãnh Tinh bây giờ đứng còn không đứng nổi, Dương Thế Bảo nhìn gương mặt bơ phờ của cô nhếch môi cười bé cô xuống khễ thì thảm bên tai.

"Lúc này còn mạnh miệng lắm cơ mà?"

"...." không nói nên lời trong lòng âm ức.

"Anh ức hiếp tôi...."

"Vậy để anh đền bù nhé"

"Tôi muốn ăn kem, thả tôi xuống người ta nhìn kia ngại chết đi được"

"Được rồi"

"Anh đi mua đi! Tôi ngồi đây đợi, giờ chóng mặt quá không đi nổi"

Dương Thế Bảo hơi do dự "ngồi đây? Một mình?"

"Không sao đâu, tôi hứa đợi anh mà"

"Nhớ kĩ ngồi đây, không đi lung tung nghe không?"

"Biết rồi nói mãi, tôi lớn rồi có phải con nít đâu mà lo"

Dương Thế Bảo đi nhưng không mấy yên tâm, đi rồi quay đầu lại nhìn thấy tay Lãnh Tinh ra hiệu bảo đi đi.

Ngồi một mình Lãnh Tinh hít một hơi, không khí trong lành thật thoải mái cảm thấy đầu hết chóng mặt hơn nhiều đột nhiên nghe tiếng khóc của một đứa trẻ.

Lãnh Tinh quay đầu lại thì thấy một đứa bé đang đứng khóc xung quanh không có người lớn, chẳng lẽ bị lạc sao?

Lãnh Tinh đi đến "em ơi, ba mẹ em đâu? Sao em đứng đây khóc vậy?" Cô bé đó vẻ mặt hơi đề hòng người lạ, hơi lùi lại.

"Đừng sợ, chị không làm gì em đâu" lúc này cô bé đó mới tin tưởng, không hiểu sao lại có cảm giác an toàn vô cô gái đứng trước mặt.

"Em bị lạc...."

"Để chị đưa em đi tìm ba mẹ nhé"

"Vâng"

Lau nước mắt cho cô bé đó sau đó Lãnh Tinh đưa cô bé đi tìm gia đình của mình mà quên rằng mình đã hứa với Dương Thế Bảo rằng cô sẽ đợi hắn.

Đi được một lúc cuối cùng cũng nghe tiếng gọi từ đằng sau của người phụ nữ.

"Bối Nhi" cô bé quay đầu lại.

"Mẹ ơi...." cô bé chạy lại chỗ mẹ mình, Lãnh Tinh đi đến.

"Lạy chúa, mẹ tìm được con rồi, từ nay đừng đi lung tung nữa nhé con" gương mặt rạng ngời vui vẻ người mẹ đứng là tình mẫu tử, khiến Lãnh Tinh run động muốn rơi lệ và nhớ tới mẹ mình.

"Mẹ ơi, chị này giúp con tìm mẹ đây"

"Cám ơn cô gái trẻ, cô nhận chút tiền này coi như lòng thành của tôi" có vẻ là người có gia thế số tiền người phụ nữ đó đưa cho cô thật sự không nhỏ.

"Không có gì đâu cô ạ, cháu không lấy đâu, cô giữ lại đi cháu giúp Bối Nhi tìm lại người thân của mình không phải vì chuyện này đâu"

"Cô đúng là cô gái tốt, thật sự cảm ơn cô, thôi tôi xin phép đi trước"

Sau khi hai mẹ con rời đi, Lãnh Tĩnh mỉm cười đây là lần đầu tiên giúp người cảm giác thật sự rất vui, đưa tay vào túi tìm điện thoại gọi cho Dương Thế Bảo.

Do lúc này gấp quá mà quên nói với hấn, chắc hấn lo cho cô lắm.

"Cái gì vậy nè? Điện thoại đâu?" Lãnh Tĩnh hỏi tương lại.

.....

"Máy hết pin rồi phải đi sạc mới được" Lãnh Tĩnh để máy trong phòng sạc và sau đó qua phòng Dương Thế Bảo rồi cùng hấn đi khu vui chơi mà quên mang điện thoại.

.....

Kết thúc hồi tưởng

"Thôi tiêu rồi" Lãnh Tĩnh đi vòng vòng rồi đến một bãi đất trống

"Thôi rồi bị lạc rồi"

"Dương Thế Bảo, anh đang ở đâu vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Gặp nguy

"Thôi tiêu rồi" Lãnh Tĩnh đi vòng vòng rồi đến một bãi đất trống.

"Thôi rồi bị lạc rồi"

"Dương Thế Bảo, anh đang ở đâu vậy?"

Biết làm sao bây giờ, sao ở đây vắng thế nhỉ? Lãnh Tĩnh thì chỉ mới đến đây chưa quen đường xá ở đây cho lắm, đúng là ông trời trêu người mà.

Làm việc tốt giúp người khác mà bây giờ tới phiên mình bị lạc, ôi có ai cứu cô không vậy trời.... đi được một quãng thì thấy một người đàn ông đi ngang đó.

Lãnh Tĩnh như gặp được ông bụt mừng rỡ chạy theo người đó.

"Chú gì ơi.... cho tôi hỏi đường với ạ" người đàn ông đó quay lại, gương mặt bặm trợn như bọn lưu manh ở đầu đường xó chợ trên mặt hấn có hai ba vết sẹo.

Trước ngực xăm con rồng, đầu tóc thì nhuộm đỏ vừa nhìn cũng biết không phải dạng dân tốt lành gì.

"Sao em gái? Muốn hỏi đường à" đôi mắt thèm khát của hấn nhắm vào con mồi nhỏ bé trước mặt đúng là ngày hên của hấn rồi nguyên một con nai tơ đang đứng trước mặt hấn.

"À... thôi.... không cần đâu ạ, thôi làm phiền chú rồi tôi đi trước" nhanh chóng vào tư thế sẵn sàng chạy thì thấy trước mặt mình xuất hiện thêm hai tên nữa bộ dạng cũng y hệt như tên này.

"*Thôi tiêu rồi, ở đâu lôi ra thêm hai tên nữa vậy trời*" trong đầu Lãnh Tĩnh bắt đầu gào thét không lẽ cô phải chết trong tay của bọn lưu manh này sao, cô thà để Dương Thế Bảo ăn còn hơn bọn này.

"Ê, mình nghĩ gì vậy nè" lác đầu xua tan ý nghĩ vừa rồi.

"Em gái, để bọn anh đưa em về nhé" gương mặt đều vô cùng tên cầm đầu đi đến vuốt ve gương mặt mịn màng của cô.

Lãnh Tinh cảm nhận được bàn tay của tên đó có rất nhám, thật đáng sợ Lãnh Tinh né khỏi bàn tay dơ bẩn ấy.

"Các người tránh ra, không tôi là lên đó"

"La thoải mái, khu vực này là của bọn anh mà, không có ai khác ngoài tụi anh đâu"

Trời ơi lạc vào hang cọp rồi trong lòng Lãnh Tinh gào thét.

"Thôi thì hôm nay phục vụ bọn anh cho tốt đi, anh sẽ nhẹ nhàng với em"

"A..." lợi dụng lúc sơ hở của bọn chúng Lãnh Tinh đá vào hạ bộ của tên đang đứng gần cô sau đó bỏ chạy.

"Đại ca, anh không sao chứ?" Hai tên đó đỡ lấy hắn.

"Mau!! Đuổi theo nó!! Đừng để nó thoát.... a... xem... ông mày bắt được mày... có chơi chết mày không" tên bị Lãnh Tinh đá lúc nãy đau đớn dựa vào tường ra lệnh cho hai tên kia đuổi theo Lãnh Tinh.

Lãnh Tinh dốc hết sức chạy, cô mệt mỏi vô cùng chỉ biết chạy và chạy, trời bắt đầu rớt ừng hạt mưa, làm ướt áo của cô dính vào người lộ ra cả nội y bên trong.

"A" vấp phải cục đá Lãnh Tinh ngã xuống đất cả người đau ê ẩm, cô cố gắng ngồi dậy để chạy nhưng chân cô rất đau có lẽ đã bị trặc rồi thì phải.

"Hahaha.... bắt được mày rồi, chạy đi!! Chạy nữa đi! Lúc nãy chạy dữ lắm mà"

"Tha cho tôi đi chú, tôi sẽ cho chú tiền"

"Đừng hòng gạt tao, lúc nãy dám đá tao này, xem tao xử mày ra sao, mà cơ thể mày đẹp lắm tao rất thích hahaha"

"Biến thái, thả tôi ra.... Dương Thế Bảo cứu tôi với"

"Kêu khản cả họng cũng không ai cứu mày đâu"

"A" từ xa truyền lại tiếng thét chói tai của hai tên kia, tên cầm đầu quay lại thì nhanh chóng bị người nào đó lôi ra đánh một trận tơi bời.

Lãnh Tinh co người lại cô chỉ biết khóc, khẽ gọi tên hắn, thấy bóng dáng từ phía xa đang che dù đi đến.

"Dương Thế Bảo...."

"Hàn Nhi, em không sao chứ?" Buông chiếc dù xuống chạy đến bên cô đỡ cô ngồi dậy.

"Huhuhu, sao bây giờ anh mới đến" Lãnh Tinh đưa tay choàng lấy cổ hắn ôm chặt khóc lớn hơn.

"Anh xin lỗi, nhưng anh bảo em đứng đợi sao em lại đi mất hả?"

"Về tôi sẽ giải thích sau"

Dương Thế Bảo bế cô lên đi ngang bọn lưu manh đó đang ôm người đau đớn, nhưng vẫn cố hét lớn.

"Thằng kia, tao nhớ mặt mày rồi, sau này.... đừng để tao gặp lại....a"

"Tao cũng mong đừng gặp lại tụi mày, nếu để tao gặp lại tao sẽ không nhẹ tay như vậy đâu"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Sói đói lâu ngày

Bế Lãnh Tinh vào xe, sau đó lái xe về nhà trên đường đi về gương mặt hắn vẫn vậy im im như thể không nói câu nào không khí ngột ngạt đến khó chịu.

Lãnh Tinh bị nước mưa làm ướt cả người, may mà có chiếc áo khoác của hắn nên ấm áp hơn, Lãnh Tinh còn lo là nhất định hắn sẽ nổi giận mà la cô

nhưng hắn không nói gì càng làm cô sợ hơn.

Về đến nhà, Dương Thế Bảo mở cửa xe đi xuống sau đó quay qua bên cửa bên kia mở ra bế Lãnh Tĩnh xuống một cách nhẹ nhàng ôn nhu.

Lên đến phòng hắn đặt cô ngồi xuống giường, sau đó đột nhiên đẩy ngã cô nằm xuống mặt hắn sát lại gần mặt cô lúc này mới làm cô thấy sợ sợ.

"Anh muốn gì?"

"Tại sao không nghe lời anh? anh bảo em đợi sao em đi lung tung vậy hả?"

"Anh nghe tôi giải thích đi!!"

"Được, nói đi!"

Lãnh Tĩnh bắt đầu kể lại đầu đuôi câu chuyện cho hắn nghe " mọi chuyện là vậy đó"

"Á... nè..." đột nhiên hắn ôm chặt lấy cô làm cô giật mình.

"Hàn Nhi... sau này anh sẽ không để em xa anh dù chỉ nửa bước, anh sợ lắm, anh sợ mất em một lần nữa "thì thầm bên tai, nhìn hắn có vẻ rất yếu đuối thì ra Dương Thế Bảo cũng có lúc cũng yếu đuối như vậy.

"Được, tôi không rời xa anh, tôi sẽ luôn cạnh anh" Lãnh Tĩnh cũng đưa tay ôm lấy lưng rộng lớn của hắn.

"Anh.... buông tôi ra được chứ? Tôi muốn đi tắm"

"Ừm, anh giúp em"

"Hả?? cái gì?? Không cần"

"Không sao, hiện tại anh cũng muốn tắm nên tắm chung đi!!"

"Khoan..... khoan đã" chưa kịp nói gì đã bị hắn bế xốc lên đi vào phòng tắm.

Nước ấm được xả ra đầy bồn, bên ngoài trời đã tạnh mưa, trăng dần sáng lên gọi vào phòng trong phòng tắm là hai thân hình một mảnh mai một cường tráng

Dương Thế Bảo như con thú đói bị bỏ đói lâu ngày nay được miếng mồi ngon, nên hắn rất mong đợi, Lãnh Tĩnh ban đầu lo sợ nhưng không hiểu sao cô cũng muốn hắn.

Môi hắn tiến đến đôi môi bé nhỏ của Lãnh Tĩnh đang hé mở hôn khẽ lên, Lãnh Tĩnh cũng đáp lại hắn hai tay đưa lên cổ hắn ôm lấy.

Tìm Lãnh Tĩnh đập loạn xạ trong đầu suy nghĩ " không lẽ mình đã thích anh ta rồi sao? Cảm giác này dù không muốn nhận cũng phải nhận mình thực sự rung động với anh ta".

"Hàn Nhi... chúng ta... được không?" Dương Thế Bảo rất tôn trọng người con gái trước mặt hắn, hắn không muốn cưỡng đoạt hắn muốn cô tự chấp nhận hắn.

Lãnh Tĩnh ngượng chín cả mặt khẽ gật đầu, làm cho Dương Thế Bảo vui mừng vô cùng thường ngày cô không thích hắn chạm vào cô nhưng lần này cô chấp nhận hắn rồi sao?

"Anh sẽ nhẹ nhàng" còn nói ra nữa chứ Lãnh Tĩnh tim đập thình thịch, dù đã bị lần đầu với hắn rồi nhưng lúc đó hắn không hề nhẹ nhàng như hắn nói một chút nào.

Bế cô ra khỏi phòng tắm nhanh chóng đặt cô xuống giường, nhìn thân thể mềm mại óng ánh trong suốt của Lãnh Tĩnh, không nhịn thêm được nữa, dùng lưỡi của mình phác họa cái lưỡi bé nhỏ của Lãnh Tĩnh. Cô hoàn toàn bị lạc trong nụ hôn của Dương Thế Bảo, không nhịn được kêu lên một tiếng.

"Ư...um..."

Hôn lên gương mặt đang ửng hồng của cô khẽ thì thầm " bảo bối, đồng ý yêu anh và bên anh cả đời được không?"

"Hừm, chẳng có ai tỏ tình như anh cả"

"Vậy em thích thế nào?"

"Không biết, nói chung là không thích anh hừ..." Lãnh Tĩnh vừa nói vừa đánh khẽ vào ngực hắn.

"Em thật không ngoan, có lẽ lâu rồi anh không phạt em nhỉ?"

"Anh... anh..."

Nhanh chóng tách hai chân cô ra đưa vật thể của mình vào người cô, làm cô hét toáng lên.

"A... đồ... đồ khốn... anh nói nhẹ đây sao? "

"Thả lỏng một chút....." Dương Thế Bảo thấp giọng thờ gấp, cảm giác chỉ có tiến vào một phần đầu.

Cô thấy mình đứng là ngốc, một con sói hoang bị bỏ đó lâu ngày liệu có thể ăn con mồi một cách từ tốn nhẹ nhàng hay không? cô thật sự sai lầm rồi.

#một chút thịt cho mọi người bị ăn chay lâu năm

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Cả đời đừng mong thoát khỏi anh

"A... anh... lưu manh..." đâm vào ngực hắn.

"Ưm" ngay lập tức đôi môi hồng đào đã bị hắn chiếm trọn mà mát mẻ, thăm dò trong khoang miệng lưỡi hắn đùa giỡn với chiếc lưỡi của cô cả hai cùng quần quít, tay cô từ từ đặt lên vai hắn dần ôm lấy cổ hắn kéo lại.

Hành động này càng làm hắn điên cuồng lúc này cô chỉ khẽ rên nhẹ vài tiếng nhưng vẫn không đẩy ra, Dương Thế Bảo liền tùy ý trên người cô muốn làm gì thì làm. Môi từ từ dờ xuống mát mẻ nụ hồng đỏ thắm vừa ngậm đã thẳng đứng lên, vừa châm lửa khắp nơi trên người cô. Làn da của cô cực tốt, nơi nào cũng trơn mượt, Dương Thế Bảo yêu thích vuốt ve không buông tay, thậm chí có nơi bị chà xát đến nổi lên dấu đỏ.

Cảm giác tê liệt trên ngực khiến cho Lãnh Tĩnh không nhận được nhẹ nhàng ngậm lên một tiếng nhu mì, nghe được âm thanh này Dương Thế Bảo nhất thời khí nóng dâng trào, chỉ cảm thấy dưới bụng như nhóm lên một đóm lửa, bao nhiêu ghen uất cũng khiến hắn muốn nổ tung lên rồi.

"Anh... chậm lại, a..." đôi môi nhỏ nhắn không ngừng phát ra âm thanh cầu xin hắn.

Dương Thế Bảo rất nghe lời cô, dù rất muốn cô nhưng lại lo lắng làm hỏng cô mất nên hắn cố kìm chế con thú trong người mình nhẹ nhàng ôn nhu với cô.

"A..Đau...quá, anh... dừng lại đi!!" nước mắt Lãnh Tĩnh liền chảy xuống, thân thể đau đớn như bị xé rách vẫn như lần đầu, vẫn đau như vậy.

"Hàn Nhi anh yêu em, cả đời này em đừng bao giờ mong thoát khỏi anh" Dương Thế Bảo thờ gấp dùng lực của mình.

Lãnh Tĩnh thật sự không thể chịu được sức lực của Dương Thế Bảo mặc dù hắn đã rất nhẹ nhàng hết sức có thể, hai tay cô nắm chặt vai hắn.

Dương Thế Bảo cũng vô cùng đau đớn vì cô cũng kẹp chặt hắn, thân thể của cô vốn là vô cùng mềm mại lại nhạy cảm, sau bị hắn dạy dỗ càng thêm nhạy cảm quá mức, làm sao mà chịu được cái này, bình thường người phụ nữ có thể chỉ là run run một chút, sau đó tận tình hưởng thụ, nhưng mà cô thì không được, chỉ cần thoáng chạm vào, cho đài hoa một chút xiu kích thích, là có thể để cho thân thể cô ngất ngây đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Ngượng ngùng nhắm mắt lại, lại vì vậy càng thêm cảm nhận được rõ ràng cảm giác hắn đang trong cơ thể mình. Vật nam cứng nóng ở trong hoa huyệt* ẩm ướt mềm mịn như lụa càng phát sưng lên, đâm vào cô chặt càng càng khó chịu, thậm chí ngay cả ngoài mặt nổi lên gân xanh cùng mạch máu, cô cũng có thể rõ ràng nhận thấy được.

Lông mi thật dài hơi rung động, môi hồng cũng mím thật chặt, thân thể mềm mại như hoa cứ như vậy ở dưới thân của hắn bị hắn áp chế điều khiển cô, khiến cô càng điên đảo.

Sáng hôm sau, Dương Thế Bảo nhìn dáng vẻ ngủ say của Lãnh Tĩnh không khỏi cười cười, xem ra tối hôm qua hắn làm cô mệt chết rồi, ai bảo tư vị của cô tốt đẹp như vậy, làm cho hắn không muốn ngừng lại.

Nhìn cô như một chú mèo nhỏ rúc vào chăn ngủ trông thật đáng yêu, khoe miệng nâng lên nụ cười, khẽ hôn lên trán cô sau đó đứng dậy nhẹ nhàng xuống giường, đắp mền kín cho cô, hắn nghĩ còn một số việc cần đi xử lý, sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, tới một căn phòng khác rửa mặt.

Xuống phòng bếp nấu chút món bồi bổ khí huyết cho cô, xem hắn cũng gần giống với Dương Thế Minh rồi đấy nhưng có vẻ về mặt nấu ăn này còn hơi thua Dương Thế Minh.

Còn lại thì đều tốt cứ như một Dương Thế Minh phiên bản thứ hai vậy việc chăm sóc vợ vô cùng chu đáo, vì thấy cô còn mệt nên mang cháo để trên bàn khi nào dậy thì ăn.

Hắn gọi cho trợ lý Phùng bảo cô hôm nay mệt nên nghỉ và dặn anh làm việc giúp Lãnh Tĩnh để cô hôm nay có thời gian mà nghỉ ngơi sau đó viết một bức

thư để lên bàn và rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Sốt rồi

Khi Dương Thế Bảo đi được một lúc thì Lãnh Tinh cũng dậy, sau khi tỉnh táo lại, cảm giác đầu tiên của cô là lạnh, sau đó là đau đầu như búa bổ.

Nhìn quanh có vẻ Dương Thế Bảo đã sớm rời đi rồi, nhưng sao cơ thể cô mệt mỏi như vậy có phải do đêm qua hay không? Nhưng cô lạnh quá, chẳng lẽ sốt rồi chăng?

Gắng gượng ngồi dậy, Lãnh Tinh gục đầu nghỉ một chút mới từ từ đứng dậy tự rót một ly nước nóng cho mình, muốn xua cái lạnh trên người nhưng cô vì bị sốt nên mới cảm thấy lạnh, cho nên uống nước nóng cũng không có tác dụng gì.

Lúc này mới để ý trên bàn có đồ ăn đặt sẵn kèm tờ giấy "*dậy rồi à? Chắc em đói rồi, ăn đi cho khỏe nếu còn nóng thì ăn còn nếu nguội nhớ cho vào ô vì sống đến khi nóng lên mới được ăn đấy nhé!! Đồ nguội ăn không tốt đâu, anh đã xin phép cho em nghỉ ngơi hôm nay rồi nên yên tâm tĩnh dưỡng ở nhà đi*".

"Ôi giờ cái tên này đúng là đồ nhiều chuyện căn dặn đủ thứ, làm như mình còn con nít vậy"

Bỗng cô cảm giác chóng mặt, không xong rồi Lãnh Tinh đi vào phòng tắm tìm thử xem có thuốc men gì không. Nhưng không có thuốc cô cần tìm.

Từ xa Lãnh Tinh nghe có tiếng chuông dưới nhà không biết là ai nữa, Lãnh Tinh cố ngồi dậy chỉ mong là Dương Thế Bảo về, hoặc người quen cũng được.

"Ủa? Nguyệt Hàn sao mặt con xanh thế? Con khỏe chỗ nào sao?" Là Hoàng Ngọc Niệm

"Dạ, bác gái... sao bác đến đây?"

"Bác tiện đường nên ghé qua đưa đồ cho Thế Bảo, nó hay quên lắm sợ mang qua bệnh viện sợ bỏ quên nữa nên mang qua đây luôn"

"O... Nguyệt Hàn.... con sao vậy?" Bỗng nhiên Lãnh Tinh cảm thấy xung quang đều quay vòng bất lực cô ngã xuống may mà Hoàng Ngọc Niệm đỡ được.

Hoàng Ngọc Niệm nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện, Dương Thế Bảo đang làm việc thì điện thoại đổ chuông.

"Alo, con nghe"

"Thế Bảo à, mau đến phòng khám của mẹ đi Lãnh Tinh đang ở đây"

"Sao?? Chuyện gì vậy mẹ? Hàn Nhi bị sao?"

"Qua đây đi!! Mẹ vừa đưa con bé đến thôi và gọi cho con liền, con bé có lẽ bị sốt rồi"

"Vâng con qua liền"

Dương Thế Bảo nhanh chóng chạy đến phòng của Hoàng Ngọc Niệm thấy cô đang ngủ, Hoàng Ngọc Niệm kéo chăn lên cho cô sau đó đi đến bàn làm việc.

"Con bé bị sốt, con không biết gì sao?"

"Không, lúc sáng con không hề biết"

"Chăm sóc con bé kiểu gì thế? Không chăm sóc được thì để mẹ chăm sóc"

"Không, con tự biết cách chăm sóc cô ấy"

"Hừm, vậy mẹ giao con bé lại cho con đấy!!"

Nói rồi Hoàng Ngọc Niệm đi ra ngoài, Dương Thế Bảo đi đến ngồi bên cạnh giường cô nắm lấy bàn tay bé nhỏ kia nóng vô cùng tại sao lúc sáng hẳn không phát hiện ra chứ.

Khi Lành Tĩnh thức dậy thì ngửi được mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện, nhìn bên cạnh thì thấy Dương Thế Bảo đang nằm gục bên cạnh cô tay hấn nắm chặt lấy tay cô.

"Em tỉnh rồi sao? Có muốn ăn gì không hay khát không?" Có lẽ cô nhúc nhích làm hấn giật mình tỉnh dậy, vội ôm cô vào lòng nhẹ nhàng hỏi.

"Bác gái đưa em đến đây sao?"

"Ừm, em thấy trong người sao rồi"

"Em khỏe rồi.... anh đừng lo"

"Sao không lo cho được, sao mệt mà không gọi anh"

"Em sợ phiền đến anh, định lên phòng anh tìm thuốc nhưng không có rồi định gọi anh thì bác gái đến"

"Để anh đo nhiệt độ lại cho em cái đã"Sau khi đo xong quả thật cô đã hạ sốt, thấy yên tâm hơn trong lòng.

"Thôi anh đi mua chút gì đó cho em ăn, ở đây nằm nghỉ chút nhé".

Sau khi hấn rời đi thì tiếng điện thoại chuông vang lên.

"Alo, ai vậy ạ?"

"Em dạo này sao rồi? Lâu quá không gọi em, em khỏe chứ?"

"Anh hai.... em nhớ anh, sao điện thoại anh gọi không được vậy? Em lo cho anh lắm"

"Anh mới đổi số điện thoại mới quên gọi cho em, dạo này anh bận quá"

"Không sao, anh gọi cho em là vui rồi, thôi hôm nào gặp hôm nay em hơi mệt, em nghỉ ngơi chút"

"Được, ăn uống nhiều lên cho có sức khỏe nhé"

"Vâng".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đã tính trước

Từ bên ngoài Dương Thế Bảo đã nghe được cuộc đối thoại bên trong, mặc dù Lành Tĩnh đã gần chấp nhận hấn nhưng cô chưa bao giờ nói chuyện với hấn ngọt ngào như thế.

Dương Thế Bảo đẩy cửa đi vào, Lành Tĩnh nghe tiếng động liền quay đầu lại.

"Em đói rồi phải không?"

"Ừm, có chút"

Chuẩn bị xong mang đến trước mặt cô, một bát cháo thơm lừng khiến Lành Tĩnh phải nuốt nước bọt.

"Thơm thật"

"A... nào.." Dương Thế Bảo đưa lên trước miệng cô.

"Em... tự ăn được"

"Ngoan, để anh giúp em"

Lành Tĩnh đành ngoan ngoãn để hấn dứt, do đói nên Lành Tĩnh đã nhanh chóng chén hết Dương Thế Bảo liền đưa trước mặt cô vài viên thuốc kèm theo cốc nước.

Lành Tĩnh hôm nay có thể nói là cô không đụng vào bất cứ thứ gì mặt dù bệnh của cô rất nhẹ, mọi việc đã có Dương Thế Bảo lo lắng chăm sóc cô từng

lì từng tí cứ như chăm sóc một đứa trẻ vậy.

"Sao anh lại dịu dàng với em như vậy? Em thấy trước mặt những người khác anh... rất lạnh lùng"

"Em biết vì sao không?"

Lãnh Tĩnh khẽ lắc đầu.

"Sự dịu dàng này chỉ dành cho em vì anh yêu em" nói xong Dương Thế Bảo cúi xuống hôn khẽ lên cánh môi anh đào của cô.

Dương Thế Bảo rời môi cô, sau đó hôn lên trán cô thể hiện sự yêu thương cưng chiều của hắn dành cho cô, đột nhiên cửa mở một cô gái bước vào không ai khác là Lâm Kiều Di*

**Ai không nhớ cô gái này có thể vào chương 4 đọc lại nha.*

"Bác sĩ Dương ca phẫu thuật....." vừa bước vào thấy hình ảnh ngọt ngào của hai người khiến Kiều Di không khỏi ghen tức.

"Xin lỗi đã làm phiền hai người" Kiều Di quay mặt đi nơi khác, thần thắc mắc cô gái đó là ai là bệnh nhân hay bạn gái của Dương Thế Bảo?

Nếu là bệnh nhân sao có thể thân mật như thế được, chỉ có thể là bạn gái của Dương Thế Bảo.

"Không có gì đâu, ca phẫu thuật sắp bắt đầu rồi ư?" Quay lại nét lạnh lùng thường ngày của mình.

"A... vâng"

"Anh đi đây, phẫu thuật xong anh quay lại" xoa đầu cô sau đó rời đi.

Hành động đó càng khiến Lâm Kiều Di càng thêm tức tối, đi theo phía sau lưng hắn nhìn bóng lưng cao lớn ấy Kiều Di chỉ muốn ôm lấy mà tựa đầu vào.

Từ khi mới vào bệnh viện cô đã thâm thương trọng nhớ hắn, mặc dù con người hắn lạnh lùng khó gần chẳng tiếp xúc được gì nhiều.

Cô luôn tìm cách để tiếp cận hắn, làm hắn để ý cô nhưng cái Kiều Di nhận được vẫn là sự lạnh lùng ấy.

Bước vào phòng phẫu thuật, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng cứ thế trôi qua rất lâu Lãnh Tĩnh ở trong phòng một mình khá là buồn.

Cô quyết định ngồi dậy đi ra ngoài hít thở không khí, nhưng từ xa cô đã thấy Lâm Kiều Di và Dương Thế Bảo đang từ trong thang máy đi ra xem ra đã xong rồi.

Lâm Kiều Di thấy cô từ xa, trong lòng đã âm mưu điều gì đó đột nhiên cô ta nắm lấy tay của Dương Thế Bảo làm hắn giật mình quay lại. Lâm Kiều Di nhón chân lên ôm lấy cổ hắn gương mặt thách thức nhìn Lãnh Tĩnh.

"Dương Thế Bảo.... em yêu anh, mong anh chấp nhận em"

Lâm Kiều Di cứ thế ôm lấy cổ hắn không buông, Lãnh Tĩnh từ xa nhìn thấy và nghe được là cô bác sĩ đó đang tỏ tình với hắn.

Dù trong lòng vô cùng bức tức nhưng cô vẫn cố gắng kìm chế, và nhìn hành động của Dương Thế Bảo.

"Tôi không thể nhận tình cảm cô được, tôi đã có vợ rồi mong cô từ nay đừng hành động như thế"

Kiều Di cứ ngỡ Lãnh Tĩnh sẽ chạy đến và la oái oái ghen tuông các thứ nào ngờ cô lại bình tĩnh đứng nhìn Dương Thế Bảo từ chối cô về Lãnh Tĩnh đã đoán trước được kết quả này sao.

#mèo định in sách, mà không biết có ai mua không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đã khỏe rồi

Sau khi thấy Dương Thế Bảo trả lời câu nói ấy, khóe miệng Lãnh Tĩnh vô thức nhếch lên ra vẻ đang khinh bỉ Lâm Kiều Di định chọc tức cô à? Đâu có để Lãnh Tĩnh này không phải dạng người nóng nảy.

"Thế Bảo" Lãnh Tĩnh gọi nhẹ nhàng.

"Hửm, Hàn Nhi.... sao em ra đây? Trong người sao rồi? Vào nghỉ ngơi thêm đi!" Dương Thế Bảo liền đi đến chỗ Lãnh Tĩnh ôm lấy cô vào lòng.

"Em... muốn hít thở không khí bên ngoài, Thế Bảo em muốn về nhà ở đây ngọt ngào quá" nép vào lòng Dương Thế Bảo, Lâm Kiều Di từ nãy đến giờ nín lặng nhìn hai người phía trước đang ôm ấp nhau.

"Được, vậy anh sẽ đưa em về"

Nói rồi cả hai cùng lướt qua mặt Kiều Di khi đi ngang Lãnh Tĩnh khẽ cười một nụ cười của kẻ chiến thắng, định giờ trò với cô à? Nằm mơ đi, Lãnh Tĩnh cô từ trước đến nay chưa từng có đối thủ đâu lại cô. Ngoại trừ Dương Thế Bảo.

Dương Thế Bảo đưa cô về nhà sau đó lại đến bệnh viện, nhưng trước khi đi lại căn dặn cô đủ điều sau đó mới rời đi.

Lãnh Tĩnh bỗng cảm thấy hơi đói, do ăn cháo nên mau đói cô xuống bếp làm vài món, Lãnh Tĩnh nấu dư để khi Dương Thế Bảo về thì ăn.

Lãnh Tĩnh không biết từ khi nào mà trong lòng cô lại có Dương Thế Bảo nữa, làm gì cũng đều nghĩ về hắn có phải vì hắn yêu thương nuông chiều cô hay không?

Sau khi ăn xong Lãnh Tĩnh lên phòng lấy vài viên thuốc mà hắn đưa uống hết, lấy laptop ra làm việc nhưng mở ra thì thấy công việc đã được giải quyết êm xuôi cô liền nghỉ ngay đến Dương Thế Bảo chắc hắn đã giúp cô làm hết công việc.

Nằm một lúc cô cảm thấy buồn ngủ, có lẽ do uống thuốc nên buồn ngủ cứ thế Lãnh Tĩnh ngủ lúc nào không hay, khi tỉnh lại thì thấy cơ thể hơi nặng.

"Ủm..." xoay người thì cánh tay đó càng xiết chặt Lãnh Tĩnh nhận thức được đó là ai.

"Em dậy rồi sao?"

"Ủm"

"Cảm thấy sao rồi? Đã khỏe hơn nhiều chưa?"

"Rồi, em khỏe nhiều rồi, anh đã ăn gì chưa?"

"Anh ăn rồi, mà em đói chưa? Anh nấu cháo cho em ăn "

"Em ăn lúc chiều rồi, giờ vẫn còn no"

"Vậy, ngủ tiếp đi! Giờ cũng tối rồi" Dương Thế Bảo kéo cô vào lòng. Cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Lãnh Tĩnh bị tiếng chuông điện thoại đánh thức nghe được tiếng nói chuyện của Dương Thế Bảo.

"Được, tôi đến ngay"

"Anh.... đi làm ư?" Lãnh Tĩnh dụi mắt.

"Ủm, em ở nhà nhé"

"Không.... em muốn đi làm"

"Em đã thực sự khỏe chưa?"

"Em khỏe rồi mà.... nha cho em đi đi" giọng nũng nịu.

Dương Thế Bảo đành siêu lòng mà để cô đi, Lãnh Tĩnh vừa đến công ty nhân viên ở đây xúm lại mà hỏi thăm cô đúng là từ khi biết cô là người của Dương Thế Bảo họ mới biết quý trọng cô.

"Lãnh Tĩnh, em khỏe chưa?"

"Lãnh Tĩnh, sao em không nghỉ ngơi thêm?"

"Chị Tĩnh, chị đã ăn gì chưa? Để tui em mua cho chị nhé"

"Tôi khỏe rồi, cảm ơn mọi người" nói rồi Lãnh Tĩnh đi thẳng lên phòng làm việc trợ lý Phùng thấy cô thì vui mừng chạy đến.

"Tĩnh Tĩnh, cô khỏe rồi sao? Sao không nghỉ ngơi thêm vài hôm cho khỏe hẳn"

"Không sao, tôi khỏe hẳn rồi, cảm ơn anh nhiều"

"Thôi tôi đi làm việc đây, chào cô nhé"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Mùa đông ấm áp

Cứ thế Lãnh Tĩnh bắt đầu công việc của mình, có lẽ ai cũng nghĩ làm thư ký giám đốc thì khỏe nhưng cô là người bận rộn nhất ở đây, Lãnh Tĩnh mới vào làm việc không lâu nhưng cô rất rành mọi việc ở đây.

Cô nhìn sơ qua ai cũng tưởng cô là giám đốc của công ty này, với sự quản lý và làm việc rất tốt và giỏi của mình khiến nhiều người phải thán phục.

Khoảng 12h trưa, giờ này cũng là giờ cô đang nghỉ ngơi thì nghe tiếng gõ cửa phòng.

"Vào đi"

"Giám đốc Triệu tìm cô" trợ lý Phùng đi vào anh đi cùng với Lãnh Tân.

"A... anh hai" Lãnh Tĩnh mừng rỡ chạy đến ôm lấy anh, trợ lý Phùng nhìn cô và Lãnh Tân sau đó nghĩ gì đó rồi đi ra ngoài.

"Anh hai, sao anh đến đây?"

"Tại anh sắp đi công tác tận ba tháng nên muốn lên thăm em sau đó ra sân bay luôn, dạo này không gặp em gầy đi nhiều thế? Hần chăm sóc em không tốt à?"

"Không, anh ấy tốt lắm, do dạo này thời tiết thay đổi nên em bị bệnh mới gầy thôi, anh đừng lo"

"Tĩnh Nhi... anh... muốn nói với em một chuyện..." gương mặt Lãnh Tân lúc này rất nghiêm túc dường như điều này rất quan trọng đối với anh.

"Sao vậy anh?" Lãnh Tĩnh chưa bao giờ thấy Lãnh Tân thực sự nghiêm túc như thế này nên có hơi ngạc nhiên.

"Anh.... anh... yêu...." định nói nhưng đột nhiên Lãnh Tân dừng lại.

"Thôi... để khi anh về anh sẽ nói, ngoan đừng để bị bệnh thời tiết dạo này lạnh lắm nhớ giữ gìn sức khỏe"

Nói rồi Lãnh Tân hôn khẽ lên trán cô sau đó hai người chào tạm biệt nhau, Lãnh Tĩnh thì đứng đấy nhìn phía sau cánh cửa đã khép lại tại sao Lãnh Tân nói tới đó lại dừng theo như cô nghĩ từ dạo đó lúc đó hình như là từ "yêu" nhưng anh yêu ai?

Bây giờ cũng là mùa đông không khí thật lạnh, đứng trên tầng ba nhìn ra ngoài trời lúc này những bông tuyết đang rơi nhưng lúc này Lãnh Tĩnh thấy cô đơn quá.

Chợt một tách cà phê nóng đưa trước mặt cô, lúc này Lãnh Tĩnh mới bừng tỉnh do từ nãy đến giờ cô tập trung nhìn ra bên ngoài mà không để ý đến người đã vào phòng cô còn đứng nhìn cô đang chăm chú nhìn những bông hoa tuyết rơi.

"Thế Bảo, sao anh đến không có tiếng động nào vậy? Làm em giật mình"

"Đâu phải tại anh, tại em chăm chú nhìn ra ngoài thôi, có muốn ra ngoài ngắm cho dễ không? Nhưng trước tiên uống cà phê đi! Anh đặc biệt pha cho em đây"

"Ừm, cảm ơn anh" nhận tách cà phê từ tay hắn, nhấp một ngụm đúng là rất ấm trời lạnh mà có một tách cà phê nóng thì còn gì sánh bằng nữa.

Sau đó cùng hắn ra ngoài, do muốn ngắm bông tuyết nên Lãnh Tĩnh bảo hắn đi bộ để ngắm cả hai cùng nắm tay nhau đi trên con phố nhỏ quanh đó những cặp tình nhân cũng nắm tay cùng nhau lướt qua.

Dương Thế Bảo trong lòng hắn ngập tràn hạnh phúc, hắn không nghĩ rằng cũng có một ngày hắn cùng người mình thương cùng nhau đi ngắm bông tuyết cùng nắm tay đi trên phố cùng trao nhau những cái ôm dễ chịu ấm.

"Em có muốn ăn gì không?"

"Ừm, đi ăn lẩu đi!! Cho ấm, phù~ Lạnh quá" hai tay chấp lên thỏi.

Dương Thế Bảo nắm lấy đôi tay nhỏ bé ấy xoa xoa truyền hơi ấm qua cho cô, sau đó nhét một tay vào túi áo của hắn dẫn cô đi đến quán lẩu trước mặt.

Hành động của Dương Thế Bảo vừa rồi khiến Lãnh Tĩnh khá ngại ngùng và có chút rung động, lúc trước cứ nghĩ hán biến thái này nọ và rất ghét hán nhưng chấp nhận hán một thời gian cô cũng biết rõ con người hán không phải như những gì cô nghĩ.

#trời lạnh quá chương này đủ sủi ầm mọi người chưa nhỉ

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tiêu châu

Đi vào trong Dương Thế Bảo và Lãnh Tĩnh đi đến chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, Dương Thế Bảo gọi vài món.

"Vào đây ầm hơn chưa?"

"Ừm, ầm hơn rồi"

Khi phục vụ mang thức ăn ra, Lãnh Tĩnh liền buồn bỏ mọi thứ mà nhập tiệc từ sáng đến giờ cô đói lắm rồi cứ thế mà ăn Dương Thế Bảo chỉ biết lắc đầu cười khò.

"Ăn từ từ thôi anh không dành với em đâu"

"Em biết nhưng ngon quá"

"Uống chút nước đi!!" Đưa ly trà nóng lên cho cô.

Sau khi ăn xong Lãnh Tĩnh đi đứng lên đi vệ sinh, khi vào trong cô vô tình đụng phải một người phụ nữ cô ta ăn mặc khá sành điệu.

Cú đụng đó làm túi xách cô ta rơi xuống, cô gái đó gương mặt lập tức đổi sắc thái lòi Lãnh Tĩnh lại.

"Xin lỗi cô, tôi vô ý quá tôi đền cho cô nhé" Lãnh Tĩnh vô cùng khó xử.

"Đền? Cô đền tiền?" Cô gái đó nhìn trang phục của Lãnh Tĩnh nhìn từ đầu đến cuối ăn mặc rất đơn giản.

"Cô có biết cái túi của tôi đắt tiền thế nào không?"

Gương mặt kênh kiệu, Lãnh Tĩnh thật sự hoảng loạn vì cô chưa bao giờ tiếp xúc với hàng hiệu cả cô cứ nghĩ cái túi ấy như bao cái túi bình thường thôi.

"Cái túi fake ấy mà đắt tiền?" Một giọng nói từ phía xa truyền đến, một cô gái vô cùng xinh đẹp đường nét trên người cô ấy vô cùng hoàn hảo.

"Cái gì? cô kia cô vừa nói cái túi của tôi là túi fake? Tôi nói cho cô biết bạn trai tôi mua từ bên Ý về đấy" cô gái đó tròn mắt cầm túi lên.

"Cứ nghĩ mình là người sành mà ngay cả phân biệt túi thật và túi giả cũng không biết, túi giả chất liệu giả da bề mặt phẳng lý và cứng đơ, dĩ nhiên là không được phủ lớp bóng. Và còn túi thật trên bề mặt da thật nhìn rõ lỗ chân lông, chất da mềm và đặc biệt là được phủ lớp bóng nên trông chất da sáng đẹp hơn hẳn". Lãnh Tĩnh đứng một bên thẳm ngưỡng mộ người con gái đó cô ấy chắc chắn rất rành về hàng hiệu.

"Tùy loại thôi, có loại da thật nó không cần phủ lớp bóng" cô gái đó cổ gân cổ lên cãi.

"Cổ cãi đưa túi cho tôi xem" lấy cái túi của cô ta xem.

"Nhìn đi đường chỉ may bị lệch và không đều, 1 số hàng fake thậm chí khâu túi không cùng màu với túi, và túi thật đường chỉ may túi cùng màu với túi, thẳng và đều tằm tắp".

"Cô.... cô... chờ đó" cô gái kia bị cứng họng, tức không nói nên lời ôm lấy túi chạy đi.

Lãnh Tĩnh nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình bước đến " cảm ơn cô, cô giỏi chắc cô rành về hàng hiệu lắm nhỉ?".

"Không có gì đâu, đối với loại người đó phải dẫn dắt như thế mới đáng".

Nói rồi cô gái đó rời đi Lãnh Tĩnh chưa kịp hỏi thêm, trở lại chỗ Dương Thế Bảo gương mặt cô làm hán lo lắng từ này đến giờ hán ngồi không yên vì lo cô đi lâu quá.

"Sao đi lâu quá vậy? Làm anh lo gần chết"

"Tại...em ăn hơi nhiều nên..."

"Thôi anh hiểu rồi, về anh lấy thuốc cho uống".

Trong khi hai người đang nói chuyện thì cô gái lúc nãy đi đến ngồi xuống trước mặt cả hai, Lãnh Tĩnh giật mình nhưng lập tức nhận ra người lúc nãy.

"Ồ... cô.... là cô gái lúc nãy"

"Tiêu Châu?" Dương Thế Bảo lên tiếng, Lãnh Tĩnh liền xoay người nhìn hấn.

"Anh Tiêu Bảo, lâu rồi không gặp anh đẹp trai nhiều ra đấy! Nhờ sợi dây truyền trên cổ của anh em mới nhìn ra đấy"

"Tiêu Châu em về nước lúc nào vậy? Bác vợ chồng bác Trần có về lấy không?"

"Có chứ anh, ba mẹ em đang ở nhà ba mẹ anh đấy".

"Thế Bảo cô ấy là ai?" Lãnh Tĩnh từ nãy đến giờ im lặng nghe cuộc đối thoại giờ mới lên tiếng.

(Ai không nhớ Tiêu Châu có thể vào đọc lại chương 27)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Tiêu châu thích hấn

"Thế Bảo cô ấy là ai?" Lãnh Tĩnh từ nãy đến giờ im lặng nghe cuộc đối thoại giờ mới lên tiếng.

"Anh xin lỗi từ nãy đến giờ quên giới thiệu, đây là Trần Tiêu Châu là con người bạn của ba mẹ anh, lúc nhỏ cũng từng chơi chung với em đấy".

"Lúc nhỏ.... a... em là Nguyệt Hàn đúng không?" Tiêu Châu liền nhớ ra.

"À... vâng, em xin lỗi em không nhớ gì cả do em bị tai nạn nên..."

"Không sao từ từ em sẽ nhớ lại thôi"

"Mà... em về với ai? Có về với ba mẹ không?"

"Có, ba mẹ em đang ở nhà của ba mẹ anh đấy"

"Thôi mình về nhà chào hỏi họ thôi".

Cả ba cùng lên xe về nhà, Trần Tiêu Châu là con gái của Trần Anh và Lý An năm nay đã được 24 tuổi nhỏ hơn Dương Thế Bảo 1 tuổi, tuy cô không được nhắc đến nhưng lúc nhỏ cô, Lãnh Tĩnh và Dương Thế Bảo là bộ ba vô cùng thân thiết nhưng một thời gian sau cô phải đi Mỹ cùng với ba mẹ mình.

Đến năm 20 tuổi Tiêu Châu đã gặp lại Dương Thế Bảo lúc hấn sang Mỹ du học và cả hai cùng học chung một trường đại học cả chung ngành bác sỹ. Hiện tại cô đang yêu Lãnh Tân nhưng mối quan hệ của cả hai chưa ai trong gia đình biết cả.

Ngay cả Lãnh Tĩnh cô cũng không biết được người con gái này đang là bạn gái của anh trai Lãnh Tân của mình.

Trên đường về Tiêu Châu và Dương Thế Bảo cứ bàn về quá khứ rồi lại bàn về công việc khiến Lãnh Tĩnh như người vô hình vì cô chẳng nhớ gì về quá khứ và cũng chẳng có cùng công việc với họ.

"Chào ba mẹ con mới về, chào cô chú con mới về" cả ba cùng đồng thanh.

"Các con về rồi, chu cha đứa nào cũng lớn cả rồi, con là.... Nguyệt Hàn đúng không?" Lý An đi đến.

"Dạ... sao cô biết con?"

"Sao mà không biết được, lúc nhỏ cô thường hay qua nhà con chơi còn bế con lúc nhỏ nữa đấy".

"Thôi nấy đứa lên phòng nghỉ ngơi đi!! Ba mẹ nói chuyện một chút à... lát xuống phụ mọi người nấu ăn nhé nay chúng ta mở tiệc" Dương Thế Minh lên tiếng.

Vào phòng, Tiêu Châu ngồi xuống liền kéo Lãnh Tĩnh xuống cùng.

"Lâu gặp lại anh ấy vẫn đẹp trai phong độ như thế, chị thích anh ấy lắm luôn...."

"Mà...hai người đang quen nhau sao?" gương mặt Tiêu Châu hơi buồn.

"A.... em... không có"

"Vậy em có tình cảm với anh ấy không?"

"Không... em xem anh ấy như anh trai thôi"

"Vậy tốt rồi chị sẽ theo đuổi anh ấy, em có ủng hộ chị không?"

"Chị rất thích anh ấy"

Đùng...

Như tiếng sét ngang tai, Lãnh Tĩnh như đứng hình với câu nói của Tiêu Châu, "chị ấy thích Dương Thế Bảo ư?" Lãnh Tĩnh trầm suy nghĩ, tại sao chứ? Tim cô đau quá.... rất đau, cô thích hắn.... nhưng... cô không dám nói ra.

Vì nói ra nhất định Tiêu Châu sẽ giận cô mất, với lại cô và Dương Thế Bảo vẫn chưa công khai mối quan hệ nên cô cũng không thể nói rằng cô và hắn đang quen nhau được.

"Ừm, em ủng hộ mà"

"Tốt quá, cảm ơn em, hôm trước chị giúp em chuyển túi xách nên em phải giúp lại chị đấy nha". Nói rồi Tiêu Châu mở vali lấy vài bộ quần áo.

"Chị có vài bộ váy mặc không vừa nên chị tặng lại em, mới mặc một lần thôi nên mong em đừng chê".

"Không, em không chê đâu"

"Ừm, vậy chị đi tắm đây có gì em thử xem coi vừa không nhé?"

Nói rồi Tiêu Châu đi thẳng vào phòng tắm, Lãnh Tĩnh ngồi đấy với cả ngăn suy nghĩ cô có nên giúp Tiêu Châu không? Không biết Dương Thế Bảo có thích kiểu người như Tiêu Châu hay không.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Có chút buồn

Nhớ lại lúc này, khi còn ở quán lẩu Lãnh Tĩnh đi ra xe trước nên không thể nghe được cuộc trò chuyện của Dương Thế Bảo và Tiêu Châu.

"Nè... anh và Nguyệt Hàn đang yêu nhau sao?"

"Vẫn chưa thể gọi là yêu, vì chỉ có anh tự cho là vậy thôi còn về cô ấy.... có thích anh hay không thì...."

"Sao? Thấy hai người thân thiết vậy em nghĩ hai người đang yêu nhau đấy chứ" Tiêu Châu khoác vai hắn.

"Tiêu Châu... em giúp anh được không?"

"Hừm.... giúp?"

"Đúng vậy, giúp anh tìm hiểu xem cô ấy có thích anh hay không?"

"Được, em sẽ xem cô ấy có ghen hay không, em là chuyên gia mai mối đấy anh cứ tin ở em, nhưng có điều kiện "

"Điều kiện gì?"

"Anh phải đưa tụi em đi mua sắm nha"

"Tưởng chuyện gì, chuyện nhỏ chi cần giúp anh"

"Ok, hợp tác vui vẻ".

Tiêu Châu từ phòng tắm bước ra, lúc này Lãnh Tĩnh đã ngủ rất say, Tiêu Châu ra ban công lấy điện thoại ra gọi cho một người không ai khác là Lãnh Tân.

"Alo, anh nghe đây" từ bên kia vọng tiếng của Lãnh Tân.

"Anh... em về nước rồi đây"

"Sao? Em về rồi ư? sao không báo trước cho anh?" Lãnh Tân bất ngờ.

"Anh đang ở đâu? Em đến tìm anh"

"Tiêu Châu à, em về muộn quá rồi anh vừa lên máy bay đi công tác rồi khoảng ba tháng sau anh mới về"

"Hừm... thật ra em về nước luôn rồi, định về không báo trước làm anh bất ngờ"

"Vậy sao? tốt quá anh sẽ sắp xếp cố gắng về sớm gặp em, anh nhớ em lắm"

"Em cũng nhớ anh"

"Trời lạnh rồi, nhớ mặc ấm nhé"

"Vâng, bye anh"

Tiêu Châu cầm điện thoại nhìn người con trai trong màn hình điện thoại, Tiêu Châu chỉ mới gặp anh hai lần tuy yêu xa nhưng Tiêu Châu không hề buồn cô tin tưởng anh sẽ không thay lòng như những người khác.

Cô yêu anh một cách chân thành, và cô nghĩ anh cũng vậy sẽ không bao giờ lừa dối cô. Trong lúc đang suy nghĩ thì Dương Thế Bảo đẩy cửa đi vào.

"Hàn Nhi"

"Con bé ngủ rồi"

"Vậy hôm khác hả đi mua sắm em về đây luôn rồi mà, vẫn còn nhiều thời gian"

"Ừm"

Dương Thế Bảo bỗng bước đến giường bé Lãnh Tĩnh lên Tiêu Châu hơi giật mình nhìn hấn.

"Anh đưa con bé đi đâu?"

"Về phòng"

"Phòng anh?"

"Chẳng lẽ hai người ngủ cùng nhau rồi sao?" Tiêu Châu hốt hoảng

"Ừm"

"Hazz.. con bé vẫn còn nhỏ, sao anh?"

"Con bé cũng mười chín rồi"

"Lạy anh luôn, không ngủ cùng con bw một ngày chịu không nổi á?"

"Không" nói rồi bé cô ra khỏi phòng đưa cô về phòng của mình, Tiêu Châu chỉ lắc đầu ngán ngẫm

Sáng hôm sau, Lãnh Tĩnh thức dậy thấy mình đang nằm trong vòng tay ấm áp, cô lập tức biết được hơi thở ấy và mùi hương nam tính ấy là của hấn.

Nhưng bây giờ cô không nên thân thiết với hấn nữa, phải nhanh chóng rời khỏi lấy kéo Tiêu Châu bắt gặp được nhất định sẽ giận cô mất thôi.

Đẩy tay hấn nhẹ ra, nhưng người nào đó đã thức và thấy được hành động của cô bất giác muốn trêu đùa cô thêm nữa, đưa tay ôm chặt lấy cơ thể cô kếp xuống.

"Anh... dậy rồi đúng không? Còn ở đó giả bộ nữa"

"Hừm, anh dậy rồi đấy thì sao nào? Anh muốn ôm em một chút" giọng vẫn còn ngáy ngủ, mà ôm cô.

"Anh buông em ra, em đi vệ sinh"

Nói thế hấn mới buông cô ra, Lãnh Tĩnh vọt vào phòng tắm Dương Thế Bảo trầm suy nghĩ không biết Tiêu Châu có giúp hấn không nữa.

"Hôm nay được nghỉ,anh cho em ra ngoài nhé"

"Em muốn đi đâu?"

"Còn chưa quyết định, muốn đi dạo một chút, không muốn ở nhà nữa."

"Em đã không biết đi đâu thì tới bệnh viện với anh đi."

"Tới đó làm gì? Em không thích đến đó"

"Đi đi, rồi trưa anh đưa em đi"

"Nhưng còn chị Tiêu Châu..."

"Tiêu Châu hôm nay đến bệnh viện làm luôn nên em đến chơi cùng cô ấy nhé"

Khi nghe câu này Lãnh Tĩnh khá buồn thì ra hấn muốn cô đến không phải vì muốn cô ở bên cạnh hấn mà muốn cô đến chơi với Tiêu Châu mà thôi, Lãnh Tĩnh có chút buồn trong lòng nhưng không dám nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Hấn thích tiêu châu rồi

Lúc này cả ba đã chuẩn bị xong Dương Thế Bảo lái xe đến bệnh viện, vừa đến Dương Thế Bảo đưa Lãnh Tĩnh vào phòng mình ngồi đợi còn hấn thì cùng Tiêu Châu đi gặp mọi người trong bệnh viện.

Lãnh Tĩnh ngồi ở đây đợi khá là lâu, cô hết chơi game trong máy rồi lại đi qua đi lại rồi nằm xuống ghế rồi quay qua bàn làm việc của hấn trên bàn là một tấm hình. Một cậu bé đứng giữa hai cô bé vô cùng đáng yêu.

Lãnh Tĩnh liền nhận ra mình đang ở trong bức hình đó vậy xem ra cô bé kia và cậu bé kia là Tiêu Châu và Dương Thế Bảo chợt Lãnh Tĩnh nhớ lại rằng Dương Thế Bảo có kể là cả ba từ nhỏ đã rất thân với nhau.

Chợt một mảng ký ức trở về, nhưng đầu óc của Lãnh Tĩnh đau quá.... rất đau.... ôm lấy đầu của mình cô ngã xuống và ngất đi, khi Dương Thế Bảo cùng Tiêu Châu quay về thì thấy Lãnh Tĩnh đã ngất trên sàn.

Dương Thế Bảo lòng như lửa đốt nhanh chóng bế cô lên giường kiểm tra cho cô.

"Con bé.... bị sao thế anh?" Tiêu Châu cũng lo lắng vô cùng ngồi cạnh cô nắm lấy tay cô.

"Hàn Nhi bị mất trí nhớ, khi cố gắng nhớ lại chuyện gì thì đầu sẽ vô cùng đau đớn"

"Tội nghiệp Hàn Nhi của chị..."

"Em ra ngoài mua chút cháo cho Hàn Nhi giúp anh nhé? Anh ở lại chăm sóc cô ấy"

"Vâng"

Khi Tiêu Châu ra ngoài một lúc thì Lãnh Tĩnh cũng tỉnh dậy, Dương Thế Bảo vui mừng nắm lấy tay cô khẽ hỏi "em sao rồi? Còn đau đầu không?".

"Umm... em... không sao, chị Tiêu Châu đâu anh?"

"Tiêu Châu ra ngoài mua cháo cho em rồi, ngoan đừng động dậy nằm xuống nghỉ ngơi một chút"

"Có phải... em phiền lắm không?" Giọng mặt Lãnh Tĩnh trầm lặng.

"Em nói gì vậy? Tại sao em lại phiền? Chăm sóc cho em chính là khả năng của anh cả đời này anh chỉ chăm sóc cho mỗi mình em"

"Anh đừng nói vậy, có người còn yêu anh cần anh hơn em..."

"Dù ai anh cũng mặc kệ, anh chỉ cần em" Dương Thế Bảo kéo cô lại gần hôn lên môi anh đào của cô, khẽ hưởng thụ hương vị nhẹ nhàng của cả hai, Lãnh Tĩnh chỉ muốn thời gian ngưng đọng lại để cô cảm nhận được giây phút hạnh phúc này mãi.

"Cốc... cốc...." tiếng gõ cửa cắt ngang họ.

"Anh ra mở cửa" Dương Thế Bảo rời môi cô lưu luyến hôn khẽ lên trán cô.

"Ừm" khẽ gật đầu.

"Anh, có cháo rồi đây" Tiêu Châu mang cháo vào.

"Ừm, em mang vào trong đi!!"

Tiêu Châu mang vào vô tình chiếc giày cao gót của cô lật "cẩn thận" Dương Thế Bảo nói, cô suýt ngã nhưng tình thế là Dương Thế Bảo đang đỡ lấy eo của Tiêu Châu.

"Không sao chứ?"

"Em không sao"

Lãnh Tĩnh nhìn cảnh này lại càng đau lòng hơn, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh cô đã khóc và khóc rất nhiều nhưng cố ngăn tiếng nạt nghẹn của mình không để cho hai người bên ngoài nghe được tiếng khóc của cô.

Rửa mặt cố dằn lòng mình sẽ quên hẳn, Lãnh Tĩnh bước ra với gương mặt thất thần Dương Thế Bảo lo lắng đỡ cô đến giường nhưng cô gạt tay hắn ra tự mình đi.

"Em sao vậy?"

"Em không sao, em muốn về, anh... em về nhà với bác gái được không?"

"Hửm? Sao được? Anh chăm sóc em cũng được vậy cần gì mẹ anh?"

"Thôi, anh làm việc đi!! Cứ để bác gái chăm sóc em là được, em không muốn ở đây, ngột ngạt lắm"

"Được, vậy... anh đưa em về"

Dương Thế Bảo lái xe đưa cô về và nhờ Hoàng Ngọc Niệm chăm sóc, về đến nhà cô ngủ một giấc tận tối. Lúc cô dậy là mười hai giờ đêm đi xuống nhà hỏi Hoàng Ngọc Niệm.

"Bác gái, Thế Bảo chưa về hả bác?"

"Chưa nữa con, không biết sao hôm nay về muộn thế không biết cả Tiêu Châu nữa, hai đứa nó có đi đâu chơi không nhỉ?" Nói đến đây trong lòng Lãnh Tĩnh vô cùng buồn, từ khi xuất hiện Tiêu Châu hẳn luôn quấn lấy cô ấy bây giờ cô bị như thế này hẳn vẫn chưa về xem cô đã khỏe hay chưa, có lẽ hẳn thật sự thích Tiêu Châu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Nóng bỏng

Lãnh Tĩnh định về phòng nhưng chợt nhớ ra gì đó liền ngồi xuống cạnh Hoàng Ngọc Niệm.

"Bác gái, lúc nhỏ con, Thế Bảo với chị Tiêu Châu rất thân với nhau ạ?"

"Đúng rồi, ba đứa cứ như sam ấy dính nhau hoài luôn, làm bác cứ phân vân không biết thằng Thế Bảo sau này sẽ lấy đứa nào làm vợ đây".

"Bác ơi, con trai... họ thích con gái thế nào ạ?" Lãnh Tĩnh ngại hỏi.

"Sao con lại hỏi vậy?"

"Tại... con hỏi dùm người bạn thôi ạ, nó cứ hỏi con về chuyện này nhưng con không biết"

"Con trai ư? Bác không rõ về tâm lý tuổi trẻ bây giờ nhưng bác nghĩ là... một cô gái xinh đẹp quyến rũ có công việc ổn định sẽ là mẫu người mà các chàng trai thích"

"Vâng, thôi con về phòng đây cảm ơn bác"

Nói rồi cô đi thẳng về phòng, vừa đi vừa nghĩ đến câu nói của Hoàng Ngọc Niệm, Lãnh Tinh biết rõ người có đủ những yếu tố trên chính là Tiêu Châu.

Vào phòng cô nằm xuống chiếc giường êm ái, nhìn trên tủ là một chai rượu. Mặc dù không biết uống nhưng đêm nay Lãnh Tinh muốn uống để vui đi những suy nghĩ trong lòng mình.

Đến 1h tối, Dương Thế Bảo cùng Tiêu Châu về nhà, lúc về phòng của mình Dương Thế Bảo thấy cô đã nằm trên giường ngủ. Hắn nhẹ nhàng bước đến vuốt tóc cô sau đó đi vào phòng tắm.

Hắn bước ra với chiếc khăn tắm quấn ngang thân dưới, bước ra hắn tròn mắt khi thấy Lãnh Tinh mặc trên người một bộ váy đỏ bốc lửa, không biết cô lấy đâu ra bộ váy này.

Đi đến ôm lấy hắn, tựa vào vòm ngực rắn chắc ấy khẽ lên tiếng.

"Thế Bảo, sao giờ này anh mới về?"

"Hàn Nhi em uống rượu ư?"

"Có uống chút"

"Ở bệnh viện tổ chức tiệc chào mừng người mới nên bọn anh ở lại một chút, xin lỗi em... anh về muộn đừng giận anh".

"Ừm... anh về trễ để người ta đợi anh, đáng ghét, phải phạt anh".

Nhónchâm lên ôm lấy cổ hắn môi cô chạm vào môi hắn, Dương Thế Bảo thoáng giật mình vì đây là lần đầu tiên cô chủ động, nhưng chỉ là do rượu.

Hành động của cô càng làm cho dục vọng hắn không ngừng dâng trào, không chỉ riêng hắn nếu bất kì người đàn ông nào nhìn vào lập tức muốn đem người con gái này nuốt hết vào bụng, nhanh tức thời chiếc váy ngủ được bay lên không trung lúc bấy giờ thân hình cô dưới ánh đèn huyền ảo lập lòe trông rất quyến rũ.

Môi anh đào của cô bị hắn khuấy đảo bên trong khoang miệng tham lam mút hết dư vị của cô, chán với đôi môi của cô Dương Thế Bảo từ từ rời đôi môi của cô kéo ra một sợi chỉ bạc đầy ẩm ướt. Môi hắn hôn dần xuống cảm sau đó xuống chiếc cổ trắng ngần của cô tại đây hắn mút mạnh một cái để lại một vết đỏ như là đánh dấu chủ quyền.

"Ừm... đau... quá"

"Bảo bối, em khiến anh điên mất"

"Có muốn anh tiếp tục không?" Cô không nói nhưng khẽ gật đầu.

"Nói đi anh là ai? Em có hối hận không? Tối lúc này em đẩy anh ra còn kịp đấy" khẽ thì thầm bên tai cô.

"Thế Bảo.... em muốn anh... là của em... em... không hối hận"

Sau khi dứt lời, hắn liền ôm cô đến giường hắn hướng về phía cô lộ ra một nụ cười nhẹ sắc tình, ngay sau đó cúi đầu, hôn nơi mềm mại đào huyết kia, đầu lưỡi chọt đâm vào, không ngừng liếm mút sức lực liếm láp cũng bốc phát lớn hơn.

Ở phía trên trần châu màu hồng mượt mà đầy đặn liếm một cái liền sau đó chính thức tiến công vào nơi đào nguyên này, khó khăn chen vào, cảm thụ tầng tầng lớp lớp thịt non bao quanh chiếc lưỡi của mình, đầu lưỡi bị kẹp chặt làm đau, lại có loại khoái cảm khác thường từ đầu lưỡi dâng lên.

Thân thể của cô mềm mại quả thật có thể khiến cho mọi người đàn ông đều sẵn sàng dâng hiến linh hồn của mình cho cô, thân hình nhẵn nhụi mềm mại, tràn đầy co giãn, còn có mùi thơm làm say lòng người. Hắn ra sức đem đầu lưỡi rong ruổi tìm kiếm, đầu lưỡi có lực quét ngang hoa huyệt*tron mềm, khiến cho cô không khỏi phát ra tiếng yếu kiều.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tin vui

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng tinh dậy Lãnh Tĩnh cả người đau nhứt nhìn sang Dương Thế Bảo đang nằm cạnh bên mình trên người cả hai không một mảnh vải che thân.

Lúc này tiếng mở cửa vang lên, Tiêu Châu bước vào nhìn thấy cảnh tượng này thoáng đỏ mặt, Lãnh Tĩnh không không kém định giải thích thì Tiêu Châu che mặt lại đi ra ngoài.

"Chị xin lỗi nhé, chị quên gỡ cửa"

Tiêu Châu chỉ biết lắc đầu cười xem ra ông anh trai của cô lợi hại thật, Tiêu Châu đi xuống nhà cười khúc khích.

"Sắp có tin vui rồi mọi người ạ"

"Tin vui?tin gì vậy Tiêu Châu?"

"Chúng ta sắp có cháu rồi mọi người ơi"

Cả nhà thoáng giật mình, tưởng nghe nhầm Tiêu Châu bắt đầu kể mọi chuyện cho mọi người nghe. Hoàng Ngọc Niệm khẽ cười cô là người mong hai người sớm có tin vui nhất nên trong lòng vô cùng háo hức.

Còn về phía Lãnh Tĩnh cô sợ rằng Tiêu Châu giận mình mất, nên vội mặc quần áo vào đi xuống nhà tìm Tiêu Châu giải thích thì bị Dương Thế Bảo nắm lấy tay kéo xuống giường.

"Em đi đâu?"

"Anh buông em ra!! Chị Tiêu Châu hiểu lầm rồi" cố sức đẩy hấn ra.

"Hiểu lầm?? Hiểu lầm gì?"

"Chị ấy thích anh đấy!! Nếu chị ấy biết em và anh như thế này chắc chị ấy sẽ giận em mất, chúng ta tốt nhất đừng qua lại với nhau nữa em thấy anh và chị ấy rất thân thiết với nhau nên chắc anh cũng thích chị ấy đúng không?"

"À... thì ra là chuyện này.... em đang ghen sao?"

"Em không có"

"Vậy ai đêm qua thấy anh vừa về liền cưỡng gian anh thế?" Hấn ghé sát mặt đến gần cô.

"Em...em...."

"Nha đầu ngốc, anh chỉ thương em, còn chuyện Tiêu Châu nói thích anh hình như là nằm trong kế hoạch của cô ấy thì phải"

"Kế hoạch??"

"Cô ấy... giúp anh xem em có thật sự yêu anh không? Có ghen không mà thôi"

"Thì ra....anh.... anh.... hai người... hai người âm mưu với nhau từ trước rồi"

"Bà xã à, chuẩn bị kết hôn thôi!!"

Tiếp theo đó là nghe tiếng hét của Lãnh Tĩnh cả nhà chỉ biết cùng nhau chờ đợi tin tốt từ cả hai, một tháng sau....

Trong lúc cả nhà cùng đang ăn cơm, đột nhiên gương mặt Lãnh Tĩnh trở nên xanh xao, cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh và nôn hết.

"Nè nè... đi xem vợ con coi con bé sao vậy?" Hoàng Ngọc Niệm bảo.

"Vâng" Dương Thế Bảo đi vào thấy Lãnh Tĩnh đang nôn hấn vui mừng đi đến.

"Hàn Nhi... chẳng lẽ... em có thai rồi sao?"

"Em... không biết..."

"Đến bệnh viện Tiêu Châu kiểm tra cho em"

Đến bệnh viện....

"Sao? Thế tháng này em có bị chậm không?"

"Có ạ"

"Được rồi, vào phòng khám đi chị xem cho"

Dương Thế Bảo ngồi đợi bên ngoài lúc này Lãnh Tĩnh cùng Tiêu Châu bước ra, hần đứng phất dậy.

"Sao? Kết quả sao?"

"Anh được làm ba rồi đây ông anh của tôi" Tiêu Châu cầm phiếu xét nghiệm trên tay sau đó đưa cho Dương Thế Bảo.

"Thật sao?"

"Chúc mừng nha, đúng là em nghi đâu là đúng đó mà"

Cả hai cùng nhau đi về Dương Thế Bảo trong lòng vui mừng chỉ muốn nhanh đến nhà để nói cho tất cả mọi người biết.

Bước vào trong Hoàng Ngọc Niệm và Dương Thế Minh đang ngồi ở phòng khách

Trong nháy mắt, Dương Thế Bảo đỏ mặt, đột nhiên ho khan một tiếng.

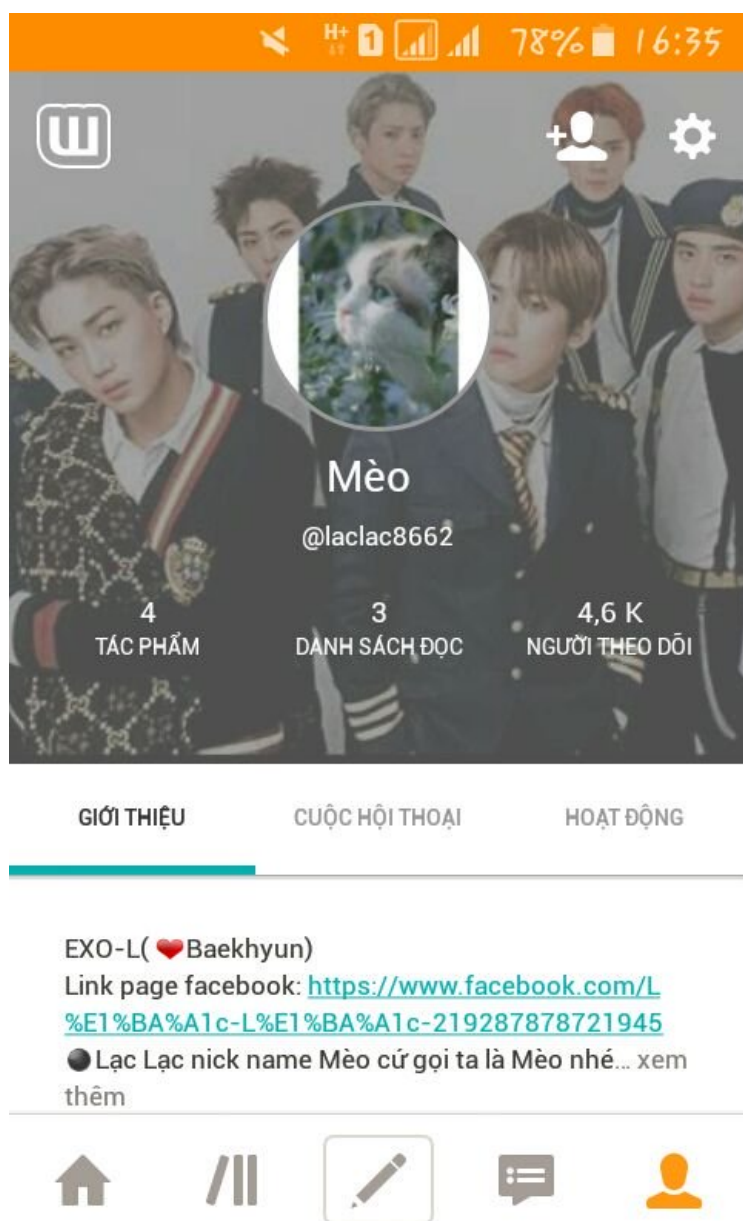
"Ba, mẹ, Hàn Nhi mang thai rồi." hần bình tĩnh nhìn Hoàng Ngọc Niệm và Dương Thế Bảo, mở miệng nói.

Cả nhà yên lặng hai giây.

Hoàng Ngọc Niệm mỉm cười, vừa định nói gì đó thì lại nhìn thấy Dương Thế Minh như bị rút dây thần kinh, nhảy lên từ trên ghế, đi tới sau lưng Hoàng Ngọc Niệm, ôm lấy bà xã của mình. "Ha ha ha ha... bà xã, anh sắp được làm ông nội rồi... ha ha ha ha..."

Hoàng Ngọc Niệm cũng vô cùng vui vẻ. "Chúc mừng hai đứa, vậy là Tiểu Bảo và Hàn Nhi sắp được làm ba mẹ rồi."

sách đang được in nha mọi người, ai muốn đặt trước thì đặt ngay bây giờ nhé liên hệ qua page của Mèo nhé

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thử váy cưới

"Hai đứa phải nhanh chóng kết hôn, trước khi cái bụng của Hàn Nhi to lên đấy!!"

"Đề ta coi, cuối tuần này là ngày tốt đấy chọn ngày đó nhé, ngày mai hai đứa đi chọn đồ cưới đi!! Để báo tin vui này cho ba mẹ Hàn Nhi tranh thủ về "

Dương Thế Bảo kể từ lúc đó luôn đi bên cạnh cô chăm sóc vô cùng chu đáo, Lãnh Tinh không động vào được bất cứ thứ gì tất cả đều một tay Dương Thế Bảo làm hết, đưa cô về nhà của mình tới nơi hán bế cô vào nhà.

Dương Thế Bảo quả là người chồng mẫu mực, Lãnh Tinh nhân cơ hội mà sai bảo hán đủ điều.

"Thế Bảo... em muốn uống sữa"

"Được anh đi pha cho em, em mang thai phải uống sữa tốt nhất" cứ thế hán chạy vào bếp không những pha sữa còn nấu rất nhiều thức ăn bổ dưỡng cho Lãnh Tinh.

"Em không ăn đâu... nhiều thế này sao ăn nổi, anh muốn em thành heo à?"

"Hiện tại em đang mang thai, em không ăn nhiều em muốn con của chúng ta đói sao? Bà xã à em ăn nhiều chút đi!!"

Cứ thế Lãnh Tĩnh đành phải ăn tất cả những món trước mặt, sau đó lại đưa cô đến công viên vì Lãnh Tĩnh bảo muốn ra đây hít thở không khí.

"Ba ba, cho con ăn bánh"

"Baba con nữa"

Từ xa Dương Thế Bảo và Lãnh Tĩnh nhìn thấy hai đứa trẻ đang quần lấy ba của chúng, hình như là sinh đôi giống nhau như hai giọt nước vậy.

"Ái Trăn, Ái My ngoan đợi mami quay lại baba dẫn hai con đi mua nhé?"

"Vâng ạ"

Dương Thế Bảo kéo cô ngồi xuống ghế đá nhìn những đứa trẻ chạy quanh đó trong lòng nghĩ rằng con của mình sẽ dễ thương như vậy.

"Hàn Nhi.... anh vui lắm, anh không nghĩ rằng một ngày chúng ta có thể bên nhau như thế này và chỗ này có giọt máu của hai chúng ta...." ôm lấy cô.

"Em.. cũng vậy.... mà anh vẫn chưa cầu hôn em cơ mà, hừm" Lãnh Tĩnh bĩu môi.

"Haha... được rồi bà xã, đợi anh một chút"

Nói rồi Dương Thế Bảo đi đâu đó một chút khi quay lại hắn cầm một bó hoa, bước đến quỳ xuống trước mặt cô.

"Hàn Nhi yêu dấu, em có đồng ý lấy anh không?" Cô nhận lấy bó hoa từ tay hắn, sau đó hắn đưa ra chiếc nhẫn làm bằng hoa mà cô rất thích.

"Xin lỗi em, anh không kịp chuẩn bị nhẫn, nhưng mong em thích chiếc nhẫn hoa này"

"Em chỉ nói đùa thôi mà anh không cần phải chuẩn bị đâu, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của em cảm ơn anh... Thế Bảo"

Choàng lấy cổ hắn cả hai cùng trao nhau nụ hôn ấm áp khiến người đi đường ở đây cùng chúc phúc cho họ, vỗ tay chúc mừng cặp tình đôi này.

Ngày hôm sau cả hai cùng đi thử đồ cưới, Lãnh Tĩnh mặc trên người bộ váy vô cùng lộng lẫy, gương mặt không chút son phấn nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp thuần khiết cô bước ra Dương Thế Bảo đứng hình trong vài giây.

Hắn đứng dậy đi đến ôm lấy cô" bà xã em là cô dâu đẹp nhất trên đời".

"Nịn quá đi! Còn nhiều người con gái đẹp hơn em mà"

"Không đối với anh.... em là đẹp nhất không ai sánh bằng em"

"E... hèm hai người có thể bớt tình tứ lại được không nhĩ?" Tiêu Châu đứng cạnh bên vô cùng tủi thân trước cảnh tượng ngọt ngào này.

"Bạn trai em không tình tứ với em như vậy nên em ghen tị à?" Dương Thế Bảo châm chọc.

"Hừm, ai thèm ghen tị vài hôm nữa anh ấy về rồi... tới đó xem ai ghen tị hứ" Tiêu Châu bĩu môi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hạnh phúc viên mãn

Hôm nay là ngày quan trọng nhất của cả hai Lãnh Tĩnh vẫn còn đang trong phòng make up một lúc sau có nhà tạo mẫu chuyên nghiệp đến thay áo cưới lộng lẫy khác cho cô.

Mái tóc dài được vấn lên, khuôn mặt trang điểm vô cùng tinh xảo.

Vẻ đẹp của cô làm cho mọi người không nhìn được tán thưởng.

Lúc này mọi người mới để ý tới hắn đứng bên trong lễ đường, mặc bộ lễ phục màu trắng, giống như một vị hoàng tử khôi ngô tuấn tú, đêm qua, cả đêm tuy không ngủ, nhưng nhìn hắn dường như đêm qua đã ngủ rất ngon. Chẳng có dấu hiệu mất ngủ.

Tại lễ đường...

Những quan khách được mời sôi nổi đi vào, toàn là nhân vật có tiếng tăm trong giới thượng lưu, trên bãi cỏ bên ngoài lễ đường, cửa xe mở ra, Lãnh Tân mặc một bộ Tây trang màu đen kéo Tiêu Châu vào lòng khoác tay mỉm cười cùng đi vào lễ đường.

Lãnh Tinh vừa đi ra ngay lập tức cô vui mừng chạy đến ôm lấy anh.

"Anh hai sao em gọi anh không được.... em nhớ anh lắm, em định thôn ghao cho anh rằng em sắp kết hôn nhưng gọi mãi không được em lo lắm"

"Anh xin lỗi, máy anh bị hư, Tinh Tinh... chúc mừng em" tuy là câu chúc mừng gượng gạo nhưng anh vẫn cố gắng nở nụ cười để chúc phúc cho cô.

"Ba mẹ nuôi... không đến hả anh?"

"Họ không đến được nhưng họ có gửi lời chúc đến em và nhắn em phải về thăm họ đấy"

"Vâng...."

"Anh.... và chị Tiêu Châu đang yêu nhau?"

"Ừm, tụi anh yêu nhau cũng lâu rồi xin lỗi không nói cho em biết"

"Vây... chị Tiêu Châu là cho dâu của em á? Em vui quá hai người cũng phải nhanh chóng kết hôn nhé".

Tô Nhan nắm lấy tay cô nhẹ nhàng mỉm cười "Con gái... con đẹp lắm, hạnh phúc nhé con".

"Con cảm ơn mẹ" Lãnh Tinh ôm lấy Tô Nhan.

Tiêu Châu bước tới cùng cô từng bước từng bước đi vào tiếng nhạc cưới bắt đầu vang lên trên khán đài Dương Thế Bảo đang nở nụ cười hạnh phúc đợi cô.

Khi cô đã tới gần nhẹ nhàng kéo lấy tay cô còn Tiêu Châu quay về chỗ ngồi, trên khán đài lúc này cả hai đứng đối diện với cha sứ, cha sứ nhìn sang cô.

"Tống Nguyệt Hàn, con nguyện ý lấy Dương Thế Bảo làm chồng không? bất luận nghèo khổ hay giàu có, khỏe mạnh hay bệnh tật, cũng đều không rời bỏ, bên nhau cả đời, con nguyện ý không?"

"Con nguyện ý" Lãnh Tinh khẽ đáp.

Sau đó cha sứ lại lặp lại lần nữa với Dương Thế Bảo.

"Dương Thế Bảo con nguyện ý lấy Tống Nguyệt Hàn làm vợ không? bất luận nghèo khổ hay giàu có, khỏe mạnh hay bệnh tật, cũng đều không rời bỏ, bên nhau cả đời, con nguyện ý không?"

"Con nguyện ý" Dương Thế Bảo quay sang mỉm cười nhìn cô.

"Vây ta tuyên bố hai con chính thức là vợ chồng, cả hai cùng trao nhẫn cho nhau"

Sau khi trao nhẫn xong Dương Thế Bảo nhìn Lãnh Tinh một cách say đắm, mọi người phía dưới khán đài hô lớn.

"Hôn đi!!! Hôn Đi!! "

Dương Thế Bảo kéo cô tới sau đó ôm lấy eo cô khẽ cúi xuống đặt môi mình lên môi cô nhẹ nhàng không thô bạo như những lần trước nữa, dưới khán đài lại một tiếng "ồh.." và màn vỗ tay lớn vang lên.

"Chúc mừng nhé"

"Thả hoa đi cô dâu ơi!!" Cả khán đài hô lớn.

"Chuẩn bị....1....2.....3...." bó hoa trên tay Lãnh Tinh rơi trong không trung bay vào tay của Lãnh Tân.

"Tôi lượt hai người đó em rất chờ đợi" Lãnh Tinh hô to.

Cứ thế cả khán đài cười lớn cùng nhau chúc phúc cho cặp đôi tiếp theo, Lãnh Tinh vô cùng hạnh phúc trong ngày hôm nay tuy cha mẹ nuôi không đến được cô rất hụt hẫng nhưng không sao cô sẽ giành thời gian nhiều để về thăm họ vì họ là những người cô mang ơn trọn đời này không bao giờ quên.

"Bà xã.... em chính thức là của anh rồi, từ này không sợ mất em nữa"

"Em yêu anh Thế Bảo".

Hết

Kết thúc rồi mọi người ạ cùng đợi ngoại truyện nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.